

രൂടി

രൂടിയുണ്ടടി, രൂടിപ്പിണ്ടടി

നെടിയകാലത്തിൻ നടുമുറികൊണ്ട്
തുടിയൊന്നുണ്ടാക്കി
രവിശശികളാൽ ഇരുവട്ടം മാടി
പകലും രാവുമായിരുവർണ്ണം പൂണ്ട ചരടുകൾ കോർത്തു
കടുത്തുടി കയ്യിലെടുത്തപ്പോൾ
ഞാന്നു കിടന്നു സന്ധ്യകൾ അതിന്നു തൊണ്ടലായ്
വെളിച്ചത്തിൻ നൂലാൽ കൊരുത്തൊരുണ്ടകൾ
തെളിഞ്ഞതാരകൾ അതിൽ കിടന്നാടി

- ജി.

ദ്രാവിഡതാളത്തിലൊരുണർത്തുപാട്ട്

ആദി ദ്രാവിഡത്തനിമ
തേക്കുപാട്ടുകളായി, തോറ്റങ്ങളായി
മലയാളി സ്വത്വത്തെ, മലയാളത്തെ
കാതങ്ങൾക്കിപ്പുറം പാടിയുണർത്തട്ടെ.
ആ ഉണർത്തുപാട്ടിന്റെ താളത്തിൽ
ചിതറിത്തെറിച്ച നിറക്കൂട്ടുകൾ
തൊങ്ങൽ ചാർത്തിക്കൊണ്ട്
ഈ തുടി
ശബ്ദിച്ചു തുടങ്ങട്ടെ...

മലയാളി സാംസ്കാരിക സമിതിയെക്കുറിച്ച്...

ചെറുതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ലോകത്തോടൊപ്പം ഭാഷകളും സംസ്കാരങ്ങളും തനതുരൂപങ്ങളും വേരറ്റു പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം നഷ്ടപ്പെടുന്ന ജനതയുടെ ചെറുത്തുനിൽപ്പെന്ന നിലയിൽ എം.സി.എ. ഐ.ഐ.ടി യിൽ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചിട്ട് ഏതാനും പതിറ്റാണ്ടുകളായി. മൊഴിമാറ്റാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള തമാശകളും, നാവ് ശീലിച്ചു തുടങ്ങിയ പേരുകളും പോലെയുള്ള കോച്ച് കോച്ച് സന്തോഷങ്ങളെ എം.സി.എ. പുനഃസൃഷ്ടിക്കുന്നു.

പുതിയ സംസ്കാരത്തോടും ജീവിതശൈലികളോടും ഇഴുകിച്ചേർന്ന് ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട പ്രവാസികളുടെ ഒറ്റപ്പെടലുകളെ ഈ ഇടപെടലുകൾ ലഘൂകരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ തന്നെയാണ് എം.സി.എ. എന്ന കൂട്ടായ്മ കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും.

പ്രിയ സുഹൃത്തുക്കളെ,

എല്ലാവർക്കും മലയാളി സാംസ്കാരിക സമിതി (MCA) -യുടെ നാമത്തിൽ ആശംസകൾ നേരുന്നു. ഒരു അദ്ധ്യയനവർഷം കൂടി നമ്മൾ പിന്നിടുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ പഠനം പൂർത്തിയാക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിസുഹൃത്തുക്കൾക്ക് എല്ലാ ഭാവുകങ്ങളും ആശംസിക്കുന്നു. ഈ വർഷത്തെ MCA-യുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വളരെ ഭംഗിയായി നടത്തുവാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ച MCA ഭാരവാഹികൾക്ക് ഹാർദ്ദവമായ അഭിനന്ദനങ്ങൾ! ഓരോ വർഷവും പരിപാടികൾ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായി നടന്നുവരുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. MCA കൂടുതൽ ഉയരങ്ങൾ കീഴടക്കട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ഈ മലയാളിക്കൂട്ടായ്മ നീണ്ട 23 വർഷങ്ങൾ പിന്നിടുകയാണ്. ഈ അവസരത്തിൽ MCA-യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ 'തുടി' എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണം പുറത്തിറക്കുന്നതിൽ സന്തോഷം. നമ്മുടെ മലയാളി സുഹൃത്തുക്കളുടെ സർഗ്ഗവാസനകൾ വെളിച്ചം കാണുന്നതിനുള്ള മാധ്യമമായി ഈ സംരംഭം ആയിത്തീരട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു. അണിയറപ്രവർത്തകർക്ക് അഭിനന്ദനങ്ങൾ! വരും വർഷങ്ങളിലും ഇതുപോലുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

എല്ലാവർക്കും വിഷു-ഈസ്റ്റർ ആശംസകളോടെ..

സന്ദേഹം

പ്രൊഫ. എൽദോ ടി. ഐ.

രക്ഷാധികാരി

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ...

01 സാമ്പ്യഗീതം
സമിതി

02 കഥയിൽ ചോദ്യമില്ല
ജിതിൻ

04 കലീനമായ കവിത
ജോസ്

05 ഫാസിസത്തിന്റെ
ബാലപാഠങ്ങൾ
രാകേഷ്

08 വേട്ടയാടിയ കഥാപാത്രങ്ങൾ
രമേഷ്

19 പൊളിഞ്ഞ മതിലുകൾ
രഞ്ജിത്ത്

22 പേടി
ബിമൽ

29 ഊഞ്ഞാൽ
ലക്ഷ്മിപ്രിയ

30 കരയിലേക്കൊഴുകുന്ന പുഴകൾ
നന്ദകുമാർ

45 നോർത്ത് പോൾ
വിജേഷ്

46 രണ്ടു തെയ്യങ്ങൾ
ആരോമൽ

48 പക്ഷികൾ
കൃഷ്ണജിത്ത്

53 പ്രപഞ്ചം
വാസുദേവൻ

54 തീർത്ഥാടനം
അശ്വിൻ

58 വിജ്ഞാനം
നിർമൽ

59 മഴ - മിഥ്യയും സത്യവും
അനൂപ്

61 പരബ്രഹ്മവിസ്തൃതം
അക്കുരാൻ

62 പായൽപ്പൂവ്
ശ്രുതി തെക്കേക്കര

64 അശനം
ഭവതാതൻ

67 കലികാലം
നിവേദിത

68 ശ്രീനഗരത്തെ
അടുത്തറിഞ്ഞപ്പോൾ
ജയശങ്കർ

77 നമ്മുടെ ചിഹ്നം
അനിയൻ

സാധ്യഗീതം

വിണ്ണിൽ ചിരാതുപുത്ത സന്ധ്യയിൽ ഇന്നിതാ
നാമൊന്നു ചേർന്നിരുന്നു പാട്ടുന്നു
പൊയ്പോയ വാസന്തസ്വപ്നങ്ങൾ മേയുന്നൊ-
രേകാന്ത ശാലീന തീരങ്ങൾ
ഓർമ്മയിൽ ഋതുക്കളായി മാറിമാറി പൂക്കളങ്ങളാകവേ

സ്വപ്നങ്ങളിൽ സ്വർണ്ണവർണ്ണങ്ങൾ തൂകി
പാട്ടുന്നു വെൺഹംസഗീതങ്ങൾ
രാഗങ്ങൾ ചൂടി താളങ്ങളാടി
സമോഹ സല്ലാപ സംഗീതമൊഴുകിയൊഴുകി

മണ്ണിൽ നിലാവുപെയ്ത രാത്രിയിൽ ഇന്നിതാ
നാമൊന്നു ചേർന്നിരുന്നു പാട്ടുന്നു
പെയ്യും തുലാവർഷമോലങ്ങൾ വീശുന്ന
കാറ്റിന്റെ കുളിരണിഞ്ഞ മോഹങ്ങൾ
ഓർമ്മയിൽ ഋതുക്കളായി മാറിമാറി പൂക്കളങ്ങളാകവേ

കഥയിൽ ചോദ്യമില്ല

"അങ്ങനെയാണ് അണ്ണാറക്കണ്ണന്റെ ദേഹത്ത് വരകൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. അതുവരെ അവർക്ക് വരകൾ ഉണ്ടാറിയില്ലത്രേ..."

അവന്റെ വിടർന്ന മിഴികൾ നോക്കി മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞു നിർത്തി. ഉമ്മറത്തെ വിളക്കിന്റെ നാളങ്ങൾ അവന്റെ കണ്ണിനു മുകളിൽ തെന്നിക്കളിച്ചു. പെട്ടെന്ന് നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു. പുരികങ്ങൾ കൊമ്പുകോർത്തു. വിളക്കുനാളങ്ങൾ പോയി; കണ്ണിൽ വീണ്ടും മുത്തശ്ശിയായി. അവൻ ചോദിച്ചു "അതെങ്ങനെയാ മുത്തശ്ശീ വിരലുകൾ തൊട്ടപ്പൊ വരകൾ പെർമനെന്ത് ആയത്. അപ്പൊ രാമൻ ആരുടെ മേൽ തൊട്ടാലും പാട് വരുമോ?"

"ഉണ്ണീ... എന്തൊക്കെയാ നീ ചോദിക്കുന്നത്... ഭഗവാനെന്തും ആയിക്കൂടെ..."

"എങ്കിൽ പിന്നെ ബ്രിഡ്ജ് പണിയുടെ ആവശ്യമില്ലല്ലോ, ഐക്യ ചെയ്യാൻനോ?... "

"കുട്ട്യോൾക്കിപ്പോ എന്തൊക്കെയാ അറിയേണ്ടത്!... ഓരോരോ ചോദ്യങ്ങളേ ..."

"പറ മുത്തശ്ശീ..." അവന്റെ ജിജ്ഞാസ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പി.

"മതി ... കഥയിൽ ചോദ്യമില്ല" മുത്തശ്ശി കാര്യങ്ങൾക്കു തീർപ്പാക്കി.

"അപ്പൊ ഇതും കഥയാർന്നോ? ശരിക്കും അങ്ങനെയൊന്നും ഇല്ലാ?"

"സന്ധ്യയ്ക്ക് ദൈവദോഷം പറയല്ലെ കുഞ്ഞേ ..." എഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമിക്കവെ കൈമുട്ടിലൂന്നി മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞു. "കറെന്റ് വന്നേ..." അമ്മയുടെ മടിയിൽ തല ചായ്ച്ചു കിടന്ന് കഥ കേട്ടിരുന്ന നന്ദിനിക്കട്ടിയാണ് ആദ്യമത് വിളിച്ചുകൊണ്ടു അകത്തേക്ക് ഓടിയത്.

വിളക്കിന്റെ നാളങ്ങൾ ഇളകിത്തരിച്ച് കാറ്റിലലിഞ്ഞു.

ജിതിൻ

Humanities and Social Sciences
jithmatt007@gmail.com

കുലീനമായ കവിത

ഞാനെഴുതട്ടെ കുലീനമായ ഒരു കവിത
ജാതീയതയെപ്പറ്റിയല്ല
ദാരിദ്ര്യം കാർന്നു തുടങ്ങിയ ജീവിതങ്ങളെ പറ്റിയല്ല

വിഷം ചീറ്റുന്ന വർഗ്ഗീയതയെ കുറിച്ചൊ,
വംശഹത്യകളെക്കുറിച്ചൊ അല്ല

ഞാൻ ജനൽച്ചില്ലുകളെക്കുറിച്ചെഴുതട്ടെ
സ്റ്റടികപ്പാത്രങ്ങൾ ചിതറുന്നതിനെക്കുറിച്ചെഴുതട്ടെ.
ഞാൻ പൂക്കളെക്കുറിച്ചും, അസ്തമയസൂര്യനെക്കുറിച്ചുമെഴുതട്ടെ
ജനൽപ്പാളികളിൽ റുത്തം വെക്കുന്ന നിഴലുകളെക്കുറിച്ചെഴുതട്ടെ

വിദൂരതകളിലെ ശൂന്യതകളിലേക്ക് കണ്ണുകൾ നീളുമ്പോൾ
നിശ്ചലതകളിൽ വിരഹവും,
സെൽഫോണിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ പ്രണയരാഹിത്യവും കാണട്ടെ

ഞാൻ പ്രണയത്തെക്കുറിച്ചെഴുതട്ടെ
എന്റെ കമിതാക്കൾ മനോഹരങ്ങളായ പുൽത്തകിടികളിലും
മാളുകളിലും KFC സ്റ്റാളുകളിലുമിരുന്ന് പ്രണയിക്കട്ടെ

എന്റെ ചിന്തകളിൽ എച്ചിൽമാടങ്ങൾ കടന്നു വരാതിരിക്കട്ടെ

എല്ലുന്തിയ കവിളൊട്ടിയ സുന്ദരിമാർ കടന്നു വരാതിരിക്കട്ടെ

ഞാൻ എഴുതട്ടെ കുലീനമായ ഒരു കവിത.

ജോസ്

Physics (Alumni)

josecherukara@gmail.com

ഹാസിസത്തിന്റെ ബാലപാഠങ്ങൾ

ആദ്യം വേണ്ടത് 'അന്യരെ' ഉണ്ടാക്കുകയാണ്. ഈ അന്യർ ആരും ആകാം. 'നമ്മളിൽ' നിന്നും വ്യത്യസ്ത ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ, വേറെ മതത്തിലുള്ളവർ, 'നമ്മളിൽ' നിന്നും വേറെ സാമൂഹ്യ രീതികൾ പിന്തുടരുന്നവർ, എന്തായാലും 'അവർ' 'നമ്മളിൽ' നിന്നും വ്യത്യസ്തരാണ് എന്ന് വരുത്തണം. ഓ 'നമ്മൾ' - ഈ ലോകത്തിലെ മഹത്തായ പാരമ്പര്യം ഉള്ള, ഉജ്ജ്വല സംസ്കാരത്തിന്റെ അവകാശികളാണ് നമ്മൾ. നമ്മൾ തമ്മിൽ

പല വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും 'അവരുമായി' നോക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ ഒറ്റക്കെട്ടാണ് !!! പിന്നെ ഈ രാജ്യം മഹത്തായ പാരമ്പര്യമുള്ള 'നമ്മൾക്ക്' മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ്.

ഈ 'അന്യർ' ആണ് നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് കാരണം എന്ന് വാദിക്കുന്നതാണ് രണ്ടാമത്തേത്. 'അന്യർ' എന്ന കലർപ്പില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ രാജ്യം

എത്ര സുന്ദരമായേനെ!! മറക്കരുത് 'നമ്മുടെ രാജ്യത്തു' വലിഞ്ഞു കേറി വന്നവരാണ് ഈ 'അന്യർ'. ഈ 'അന്യർ' നമ്മുടെ ജോലികൾ തട്ടിയെടുക്കുന്നു, നമ്മുടെ പെണ്ണങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്നു/ഉപദ്രവിക്കുന്നു, 'നമ്മുടെ' പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയെ ഈ 'അന്യർ' അശുദ്ധമാക്കുന്നു, നശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ 'അന്യർ' സംഘടിതരാണെന്നും അവർക്ക് ഗുഡ് അജണ്ട ഉണ്ടെന്നും ഇവർ ശത്രു രാജ്യത്തിന്റെ ചാരൻമാരാണെന്നും പറയുക. ഇനി 'അന്യരെ' കൊണ്ട് നമുക്ക് 'ദേശാഭിമാന'ത്തിന്റെ 'പരീക്ഷ' പാസാക്കാൻ പറയാം.. പരീക്ഷ എടുക്കാത്തവരെ ചാരൻമാരായി പ്രഖ്യാപിക്കാം. അല്ലെങ്കിലും 'അവർക്ക്' ഗുഡ് അജണ്ടകൾ ഇല്ലെങ്കിൽ അവർ 'പരീക്ഷ' എടുക്കാൻ മടിക്കുന്നതെന്തിനു ?..

മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ നല്ലതാണെങ്കിലും രാജ്യത്തിനു ശത്രുക്കളൊരുപാടുള്ള ഈ സമയത്ത് നമ്മൾ, ശത്രുക്കൾക്ക് മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ പേര് പറഞ്ഞ് ഒരു ആനുകൂല്യവും കൊടുക്കരുത് എന്ന് പറയണം ..

'നമ്മൾക്കെ'തിരോ 'അവർക്ക്'നുള്ളമോ ആയ പുസ്തകങ്ങൾ, സിനിമകൾ, ചിത്രങ്ങൾ, മറ്റു കലാരൂപങ്ങൾ ഇവയെ ആക്രമിക്കണം, പറ്റുമെങ്കിൽ കത്തിക്കണം.

ഇതെത്ര തവണ നടന്നിരിക്കുന്നു .. ഹിറ്റ്ലറുടെ ജർമ്മനി, താക്കറെയുടെ ബോംബെ/ മഹാരാഷ്ട്ര, 'മക്കാർത്തിയിസത്തിന്റെ' കാലത്തെ അമേരിക്ക അങ്ങനെ ഒരുപാടുദാഹരണങ്ങൾ.

ഇതിൽ 'മക്കാർത്തിയിസത്തിന്റെ' കാലത്തെ അമേരിക്ക എടുത്തു പറയേണ്ട ഉദാഹരണമാണ്. മക്കാർത്തിയിസത്തിന്റെ കാലത്തെ അമേരിക്കയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളായിരുന്നു അന്യർ. നമ്മളോ 'American way of life' പിന്തുടരുന്ന US പൗരരും. സെനറ്റർ മക്കാർത്തിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് അനുഭാവമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ കത്തിക്കാൻ, ജനങ്ങളെ കൊണ്ട് ദേശാഭിമാന പ്രതിജ്ഞയെടുപ്പിക്കാൻ, House Un-American Activities Committee വഴി അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തൽ തുടങ്ങിയവ അരങ്ങേറി. തെളിവിനു വലിയ പ്രാധാന്യമൊന്നും കൊടുക്കാത്ത അന്വേഷണങ്ങൾ വഴി അമേരിക്കയിൽ പതിനായിരക്കണക്കിന് പേർക്ക് ജോലി നഷ്ടപ്പെട്ടു. ചാർളി ചാപ്ലിൻ അടക്കം ഹോളിവുഡിലെ ഒരുപാടു പേരുടെ കരിയർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് അനുഭാവത്തിന്റെ

പേരിൽ ഇല്ലാതാക്കി. Communist Control Act of 1954 പോലുള്ള നിയമങ്ങൾ വഴി അമേരിക്കയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർടികളെ നിരോധിക്കുകയും അവയിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് പൗരാവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒടുവിൽ അമേരിക്കൻ സുപ്രീം കോടതിയും അന്ന് ചെറുപ്പമായിരുന്ന ടീവിയും (പ്രത്യേകിച്ച് Edward Murrow) ചേർന്ന് മക്കാർത്തിയിസത്തിനെ ദുർബലപ്പെടുത്തി.

ഇത്രയും പറഞ്ഞത് സർക്കാസം കലർത്തിയാണ്.. ഇനി അതില്ലാതെ പറയട്ടെ

"ഫാസിസം ആരംഭിക്കുന്നത് 'അന്യരിൽ' നിന്ന് 'സമൂഹത്തിനെ' സംരക്ഷിക്കാനാണ്. 'അന്യരോടുള്ള' വെറുപ്പ് ഉപയോഗിച്ച് അവർ ഏതു പ്രവർത്തിയും ന്യായീകരിക്കും .. ആരെയും അന്യർ ആക്കാതിരിക്കുക .. "

രാകേഷ്

Syscon

rakeshwarier@gmail.com

വേട്ടയാടിയ കഥാപാത്രങ്ങൾ

പരിമിതമായ കാലയളവിനുള്ളിൽ, സിനിമാക്കൊട്ടകയിലെ ഇരുട്ടുമുടിയ നാലു ചുമരുകൾക്കുള്ളിൽ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസികസംഘർഷങ്ങൾ പ്രേക്ഷകനെ തിയെറ്ററിനപ്പുറത്തേക്കും വേട്ടയാടിയ, വേദനിപ്പിച്ച ചില സിനിമകളും അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെയുമാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഒരിക്കലും ഇതൊരു പൂർണ്ണമായ വിലയിരുത്തൽ അല്ല, പക്ഷെ എന്നെ വ്യക്തിപരമായി ഒരുപാടു വേദനിപ്പിച്ച, കാലങ്ങൾക്കു ശേഷവും കഥാപാത്രങ്ങൾ മനസ്സിൽ നിന്നും മായാതെ നിൽക്കുന്ന ചിലത് ഓർത്തെടുക്കുന്നു എന്ന് മാത്രം. 1985നു മുമ്പുള്ള പല ചിത്രങ്ങളും കഥാപാത്രങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും കൊട്ടാരക്കര ശ്രീധരൻ നായർ, സത്യൻമാഷ്, നെടുമുടിവേണു, ഭരത് ബാലൻ കെ. നായർ എന്നീ അതുല്യപ്രതിഭകളുടെ പ്രകടനങ്ങൾ. കാരണം, ഇവയൊന്നും തന്നെ തിയെറ്ററിൽ ചെന്നിരുന്നു കാണാനുള്ള ഭാഗ്യം ഉണ്ടായില്ല എന്നതുതന്നെ. ഇതുകൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ ഓർത്തെടുത്ത കഥാപാത്രങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ 1980 കാലഘട്ടത്തിനു ശേഷം ഇറങ്ങിയ ചിത്രങ്ങളിലേതു മാത്രമായിരിക്കും. അതിൽത്തന്നെ 1980നു ശേഷം ഇറങ്ങിയ ഏറ്റവും നല്ല പ്രകടനങ്ങൾ ഇതുമാത്രമായില്ല എന്നറിയാം. എന്നിരുന്നാലും മികച്ച പത്ത് എന്ന പരിമിതി മൂലം ഇതിൽ ഒതുക്കുന്നു എന്ന് മാത്രം.

1. അയ്യപ്പൻ - ഭരത് ഗോപി (യവനിക - 1982)

ശ്രീ കെ. ജി. ജോർജിന്റെ സംവിധാനത്തിൽ, പതിവ് കുറ്റാന്വേഷണ സിനിമാസങ്കല്പങ്ങളെ തച്ചുടച്ച ചിത്രമെന്ന നിലയിലും മമ്മൂട്ടിയുടെ പ്രശസ്തമായ പോലീസ് വേഷമെന്ന നിലയിലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട ചിത്രം. പക്ഷെ ഈ സിനിമയിൽ കഥാപാത്രമായി ജീവിച്ചത് തബലിസ്സ് അയ്യപ്പനായി വേഷമിട്ട ഗോപി ആയിരുന്നു. ഒരു നാടകസംഘത്തിലെ ക്രിമിനൽസ്വഭാവമുള്ള, മുഴക്കുടിയനായ തബലിസ്സായും ക്രൂരനായ ഭർത്താവായും ഗോപി തകർത്ത്

അഭിനയിക്കുകയായിരുന്നു. നാടകസംഘത്തിലെ സഹപ്രവർത്തകരോടും, ഭാര്യയോടുമുള്ള പെരുമാറ്റം കൊണ്ടും, ഒരു മുഴുക്കുടിയന്റെ മാനറിസങ്ങൾ കൊണ്ടും പ്രേക്ഷകരുടെ വെറുപ്പും അങ്ങേയറ്റം അമർഷവും ഉണ്ടാകാനും കൈയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ "തല്ലികൊല്ലാൻ" തോന്നുന്ന വിധം കഥാപാത്രത്തെ അങ്ങേയറ്റം ഗോപിയാശാൻ ഭംഗിയാക്കി. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അയ്യപ്പന്റെ രണ്ടാം ഭാര്യവേഷം ചെയ്ത ജലജയോടു പ്രേക്ഷകന് അങ്ങേയറ്റം സഹതാപവും തോന്നും. സമാനസ്വഭാവമുള്ള ഒരു കൃഷ്ണേട്ടൻ എന്റെ അയൽവാസി ആയിരുന്നു. ഇത്രയും ഉപദ്രവകാരി അല്ലെങ്കിലും അതേ മുഖസാദൃശ്യവും ശരീരഭാഷയും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരിക്കണം എനിക്ക് തബലിസ്റ്റ് അയ്യപ്പനെ ഇപ്പോഴും ഓർക്കാൻ കഴിയുന്നതും നടന്നെന്ന നിലയിൽ ഭരത്ഗോപി വിജയിക്കുന്നതും. ഒടുവിൽ പ്രേക്ഷകർ ആഗ്രഹിക്കും പോലെ ഈ കഥാപാത്രം കൊല്ലപ്പെടുന്നതും തുടർന്നുള്ള അന്വേഷണവുമാണ് കഥാതന്തു.

2. ബാലൻമാഷ് - മമ്മൂട്ടി (തനിയാവർത്തനം - 1987)

തലമുറകളായി കുടുംബത്തിലെ മൂത്ത ആൺതരിയെ ഭ്രാന്തു ബാധിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടുകുടുംബത്തിലെ ബാലൻമാഷ് എന്ന സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും കഥ ഹൃദയസ്പർശിയായി പറയാൻ ലോഹിതദാസിനും സിബി മലയിലിനും കഴിഞ്ഞു. ബാലൻമാഷും ഭാര്യയും കുട്ടികളും അയാളുടെ അമ്മയോടും പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാരനായ അനിയനോടും സഹോദരിയോടുമൊപ്പം തറവാട്ടിലാണ് താമസം. നാട്ടിലെ സ്കൂളിലെ ചിത്രകലാദ്ധ്യാപകനും നാട്ടുകാർക്കും കുടുംബക്കാർക്കും വേണ്ടപ്പെട്ടവനുമാണ് മാഷ്. തലമുറകളായി ദേവീകോപത്താൽ കുടുംബത്തിലെ മൂത്തപുരുഷന്മാരെ ഭ്രാന്തു ബാധിക്കുകയും അവരെ തട്ടിൻമുറകളിൽ ചങ്ങലകിടുകയും ചെയ്യുകയാണ് പതിവ്. മുൻതലമുറയിലെ അസുഖബാധിതനായ അമ്മാവനെ ബാലൻമാഷ് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് കാണുന്നതും, ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതും ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതുമൊക്കെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചകളാണ്. അമ്മാവന്റെ മരണശേഷം തലമുറകളിലേക്ക് പടരുന്ന അസുഖത്തിന്റെ അടുത്ത ഇര ബാലനോ ഗോപിയോ എന്നുള്ളതാണ് കുടുംബത്തിലെ തലമുത്തവരുടെ ചർച്ചാവിഷയം. ഒരിക്കൽ ദുഃസ്വാസ്ഥ്യത്തിൽ നിന്നും ഞെട്ടിയെഴുന്നേൽക്കുന്ന ബാലൻമാഷിനെ അമ്മയും ഭാര്യയും ഭയത്തോടെയും സംശയത്തോടെയും നോക്കുന്നതും "ദൈവമേ ചതിച്ചോ?"

എന്നുള്ള അമ്മയുടെ ചോദ്യത്തിന്റേപ്പിൽ പകച്ചു നിൽക്കുന്ന മകനും! പിന്നീടങ്ങോട്ടു ബാലൻമാഷിന്റെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലും വീട്ടുകാരും നാട്ടുകാരും ഒരു ഭ്രാന്തനെ കാണാൻ ശ്രമിക്കുകയും, ഒരു പാവം മനുഷ്യനെ ഭ്രാന്തനാക്കുകയുമാണ്. പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാരനായ അനിയൻപോലും കൈവിടുകയും, ചികിത്സക്കായി നഗരത്തിലെ ക്ലിനിക്കിൽ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

തറവാട്ടിൽ അനിയത്തിയുടെ കല്യാണാലോചന നടക്കുന്നിടത്തേക്ക് അറിയാതെ കയറി വരുന്ന ബാലൻമാഷിനെ ചൂണ്ടി ഒരു കാരണവർ: “ഇദ്ദേഹം..?”

തിലകന്റെ കഥാപാത്രം: “ഇവിടെ അടുത്തുള്ളതാ ...”

കാര്യങ്ങളുടെ കിടപ്പും വീട്ടുകാരുടെ ഭയവും തിരിച്ചറിയുന്ന നിസ്സഹായനായ ബാലൻമാഷിന്റെ ഭാവപ്പകർച്ച...

കാരണവർ വീണ്ടും: “ഇവിടെ അടുത്ത് .. എന്തു പറയും..?”

ബാലൻമാഷ്: “ഇവിടെ തെക്ക് രണ്ടു വീട് അപ്പുറം.. വാടകയ്ക്കാ .. സ്വന്തം നാട് കുറച്ചു അകലൂ.. നാട്ടിലേക്ക് പോണവഴിയാ... ഇറങ്ങട്ടെ..”

ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് വേദനയോടെ പറഞ്ഞിറങ്ങി പോകുന്ന ബാലൻമാഷിനെ കണ്ണ് നനയാതെ കണ്ടിരിക്കാൻ പറ്റില്ല...അത്രയും തന്മയത്വത്തോടെ മമൂട്ടി ആ കഥാപാത്രത്തെ അവിസ്മരണീയമാക്കി. ഒടുവിൽ ഭ്രാന്തമായ സമൂഹത്തിനും അന്ധവിശ്വാസത്തിനും വിട്ടുകൊടുക്കാതെ അമ്മ മകന് വിഷം കൊടുക്കുന്നു. തനിയാവർത്തനം പോലെ, പ്രേക്ഷകമനസ്സിനെ വേട്ടയാടിയ സിനിമ പിന്നീട് ആവർത്തിച്ചില്ല എന്നത് ചരിത്രം.!

3. സേതുമാധവൻ - മോഹൻലാൽ (കിരീടം - 1989)

കൂപ ഫിലിംസിന്റെ ബാനറിൽ ലോഹിതദാസ് രചന നിർവഹിച്ച് സിബിമലയിൽ സംവിധാനം ചെയ്ത ഒരു കൊച്ചു കടുംബ ചിത്രമായിരുന്നു കിരീടം. പ്രാരാബ്ധക്കാരനും ആദർശവാനമായ ഹെഡ് കോൺസ്റ്റബിൾ അച്യുതൻ നായരും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃഗവൻ പ്രതീക്ഷയുമായ മകൻ സേതുമാധവനും തമ്മിലുള്ള ആത്മബന്ധത്തിന്റെയും കഥ വളരെ ഒഴുക്കോടെ, കെട്ടുറപ്പുള്ള ഒരു തിരക്കഥയിലൂടെ പറയാൻ രചയിതാവിനായി. ഒരു മിഡിൽ ക്ലാസ്സ് ഫാമിലിയിലെ എസ്. ഐ. സെലക്ഷൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന നായകനും, കാമുകിയായ ദേവിയും തമ്മിലുള്ള പ്രേമവും പരിഭവവും, സ്നേഹനിധിയായ അമ്മയുമായുള്ള കസൃതികളുമെല്ലാം മുഷിച്ചിലില്ലാതെ കയ്യടക്കത്തോടെ മോഹൻലാൽ അഭിനയിച്ചു. നിനച്ചിരിക്കാതെയുള്ള അച്യുതൻ നായരുടെ സ്ഥലംമാറ്റം അവരുടെ ജീവിതത്തെ തന്നെ താറ്റുമാറാക്കുന്നതാണ് പിന്നീടുള്ള കഥ. സ്ഥലത്തെ പ്രധാന ചട്ടമ്പിയായ കീരിക്കാടൻ ജോസിനോട് സേതുമാധവന് ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടിവരികയും നാട്ടുകാരാൽ പുതിയ ചട്ടമ്പിയായി അവരോധിക്കപ്പെടുകയും, വീട്ടിൽനിന്ന് ഇറങ്ങേണ്ടി വരികയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കടുംബത്തിന്റെ മൊത്തം പ്രതീക്ഷയും ഒരു ചില്ലുപാത്രം പോലെ വീണടയുന്നത് അച്യുതൻ നായരെപ്പോലെതന്നെ വേദനയോടെയേ പ്രേക്ഷകനും കണ്ടിരിക്കാൻ കഴിയൂ. ഒടുവിൽ ജീവിതത്തിൽനിന്നും ഓടിയൊളിക്കുന്നതിനു പകരം എന്തും നേരിടാൻ സേതുമാധവാൻ തയ്യാറാവുകയും കീരിക്കാടൻ ജോസിനെ വകവരുത്തി ചോരപുരണ്ടു കത്തിയുമായി തെരുവിൽ നിന്നു വെല്ലുവിളിക്കുന്നു.. തകർന്ന ഹൃദയത്തോടെ കത്തിതാഴെയിടാൻ പറയുന്ന അച്ഛനും, എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ അലറിക്കരഞ്ഞു പിഴക്കുന്ന ചുവടുകളോടെ നടക്കുന്ന മകനും മറക്കാൻ പറ്റാത്ത കാഴ്ചകൾ ആവുന്നു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ദുരന്തങ്ങളുടെ കുത്തൊഴുക്കിൽ ജീവിതവും സ്വപ്നങ്ങളും തകർന്നുവീഴുമ്പോൾ സേതുമാധവാൻ എക്കാലത്തെയും മികച്ച ദുരന്തകഥാപാത്രമാവുന്നു.

4. നരേന്ദ്രൻ - സുരേഷ് ഗോപി (ഇന്നലെ - 1989)

ഈ സിനിമ ഇറങ്ങിയ വർഷമോ സംവിധായകൻ പത്മരാജന്റെ സംവിധാന പാടവമോ ഒന്നും അറിയാത്ത കാലത്ത്, ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ ഒരു യുവജന സംഘടന പൊതുജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പ്രദർശനം നടത്തിയ അവസരത്തിലാണ് ഞാൻ ഈ സിനിമ കാണുന്നത്. ഒരു ബസ്സുപകടത്തിൽ

ഓർമ്മ നഷ്ടപ്പെടുന്ന ശോഭനയുടെ ഗൗരിയും അവരെ ചികിത്സിക്കുന്ന ഡോക്ടറുടെ മകൻ ശരത്തും (ജയറാം) തമ്മിൽ ഇഷ്ടത്തിലാവുകയും വിവാഹം കഴിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ മുംബെയിൽ നിന്ന് അവരുടെ മുൻഭർത്താവ് നരേന്ദ്രൻ അവരെ അന്വേഷിച്ചു വരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും ഗൗരി പഴയ ജീവിതം ഒന്നും തന്നെ ഓർത്തെടുക്കാൻ കഴിയാതെ ശരത്തിന്റെ മായ ആയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നരേന്ദ്രനെ കൂട്ടി വീടി്ലെത്തുന്ന ശരത്, ഒരു നിമിഷം ഭാര്യ (ഗൗരി) തന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നില്ല എന്ന് വേദനയോടെ മനസ്സിലാക്കുന്ന നരേന്ദ്രന്റെ ഭാവം.. നിഷ്കളങ്കതയോടെ അകത്തേക്ക് കയറിപ്പോകുന്ന ഗൗരി..! തനിക്കു മായയെ നഷ്ടപ്പെട്ടമോ എന്നുള്ള ശരത്തിന്റെ ഭയം. ശരത്തിന്റെയും ഗൗരിയുടെയും മുഖ ഭാവത്തിൽ നിന്നും ശരീര ഭാഷയിൽ നിന്നും കാര്യങ്ങളുടെ കിടപ്പ് മനസ്സിലാക്കുന്ന നരേന്ദ്രന്റെ മുഖഭാവങ്ങൾ സുരേഷ് ഗോപി വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. “നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചു വന്ന പെൺകുട്ടി ഇവർ അല്ല അല്ലേ...?” ഉള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ച ഭയത്തോടെ പ്രതീക്ഷയോടെ ശരത് ചോദിക്കുമ്പോൾ അല്ല എന്ന് വേദനയോടെ തലയാട്ടി ഇറങ്ങിപ്പോകുന്ന നരേന്ദ്രന്റെ മാനസികാവസ്ഥ, ശരീരഭാഷ, സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങൾ എല്ലാം കൊണ്ടും നരേന്ദ്രൻ പ്രേക്ഷകനു വല്ലാത്ത ഒരു നൊമ്പരമാവുന്നു. നരേന്ദ്രന്റെ കാർ മലയിറങ്ങി പോകുന്ന കാഴ്ച വർഷങ്ങൾക്ക് അപ്പുറവും മായാതെ മനസ്സിലുണ്ട്.

5. ബാപ്പൂട്ടി - മുരളി (ആധാരം - 1992)

ഒരു ചെറിയ കാലയളവിനുള്ളിൽ മലയാള സിനിമയിൽ പരുക്കൻ കഥാപാത്രങ്ങളെ തന്മയത്വത്തോടെ കൈകാര്യം ചെയ്ത പ്രതിഭയാണ് ഭരത് മുരളി. ഒരുകാലത്ത് മുരളിക്കു വേണ്ടി ഒരുപാടു തിരക്കഥകൾ രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എല്ലാം ഒരേ അച്ചിൽ തീർത്തത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പലതും വന്നതും പോയതും ആരും അറിഞ്ഞില്ല. പക്ഷെ ലോഹിതദാസിന്റെ തിരക്കഥയിൽ ജോർജ്ജ് കിത്തൂ എന്ന നവാഗത സംവിധായകൻ ഒരുക്കിയ ആധാരം എല്ലാം കൊണ്ടും ഒരു നല്ല സിനിമയായിരുന്നു. സ്വന്തം ബാപ്പൂയുടെ കൊലപാതക കുറ്റത്തിന് ജയിൽ ശിക്ഷ കഴിഞ്ഞു ബാപ്പൂട്ടി നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തുന്നതോടെയാണ് സിനിമ തുടങ്ങുന്നത്. ചെയ്യാത്ത കുറ്റത്തിന് ജയിലിൽ പോയതാണെങ്കിലും നാട്ടുകാരുടെ മുമ്പിൽ ബാപ്പൂട്ടി കൊലയാളിയാണ്. പുറമേ നിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ പരുക്കനാണെങ്കിലും

ബാപ്പട്ടി മനസ്സിൽ നന്മയുള്ളവനും കുടുംബസ്നേഹമുള്ളവനുമാണ്. നോട്ടത്തിലും ഭാവത്തിലും സംസാര ശൈലിയിലുമൊക്കെ നാട്ടിൻപുറത്തുകാരനായ

ബാപ്പട്ടിയെ മുരളി ഉജ്ജ്വലമാക്കി. വീണ്ടും ഒരു ജീവിതം കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനിടയിൽ, പ്രതാപം നഷ്ടപ്പെട്ട് ദാരിദ്ര്യം പേറുന്ന തറവാട്ടിലെ രമേശന്റെ കുടുംബവുമായി അടുത്തിടപഴകേണ്ടി വരുന്നു. തറവാട്ടിലെ സേതുലക്ഷ്മിയുമായുള്ള ബന്ധത്തെ ശത്രുക്കളും നാട്ടുകാരും മോശമായി ചിത്രീകരിക്കുകയും ഇത് സമൂഹത്തിലും കുടുംബത്തിലും ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങളുമാണ് പിന്നീടുള്ള സിനിമ. ഒടുവിൽ ജാതിമത

വേലിക്കെട്ടുകൾക്കപ്പുറം മാനുഷികനന്മയും നായകനും വിജയിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷത്തോടെ തിയേറ്റർ വിട്ടുന പ്രേക്ഷകരുടെ മനസ്സിൽ ബാപ്പട്ടി മായാതെ നില്ക്കുന്നു. സംസ്ഥാന അവാർഡുകൾ നേടിയ ഈ ഒരു ചിത്രത്തിന് ശേഷം മറ്റൊരു മികച്ച ചിത്രം സംവിധായകനിൽ നിന്നും ഉണ്ടായില്ല എന്നത് വിഷമകരമാണ്.

6. മേലേത്തൂ രാഘവൻ നായർ - മമ്മൂട്ടി (വാത്സല്യം - 1993)

പരമ്പരാഗതമായി കൃഷി ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായി സ്വീകരിച്ച മേലേത്തൂതറവാട്ടിലെ മൂത്തമകനാണ് രാഘവൻ നായർ. അമ്മ, വക്കീൽ ഭാഗം പഠിക്കുന്ന അനിയൻ, അനിയത്തി, ഭാര്യ, മക്കൾ, അമ്മാവൻ, അമ്മാവന്റെ മകൾ എന്നിവർ അടങ്ങുന്ന കുടുംബം. കണിശക്കാരനായ കുടുംബനാഥനായി, ഒരു തനി വള്ളവനാടൻ കൃഷിക്കാരനായി, സ്നേഹനിധിയായ അച്ഛനായി, കൂടെപ്പിറപ്പുകളുടെ ഏട്ടനായി മമ്മൂട്ടി എന്ന നടൻ കഥാപാത്രത്തിലേക്ക് പരകായപ്രവേശം നടത്തുകയായിരുന്നു മേലേത്തൂ രാഘവൻ നായരിലൂടെ. മലയാള സിനിമയിൽ വലുട്ടൻ എന്ന സ്ഥാനത്തേക്ക് മറ്റാരെയും സങ്കല്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധം മമ്മൂട്ടി എന്ന നടൻ ആ സ്ഥാനം ഈ സിനിമയിലൂടെ കയ്യേറി. കൃഷിക്കാരനായ രാഘവൻ നായരുടെ മുഴുവൻ പ്രതീക്ഷയും വക്കീൽ ഭാഗം പഠിക്കുന്ന അനിയനിലാണ്. അമ്മാവന്റെ

മകളെ അവനെക്കൊണ്ട് കല്യാണം കഴിപ്പിക്കണം. അനിയത്തിയുടെ കല്യാണം, പ്രാരാബ്ധങ്ങൾക്ക് ഒരു ആശ്വാസം... അയാൾക്ക് ഒരുപാട് കണക്കുകളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിലെ ഉയർച്ചകൾ മുന്നിൽക്കണ്ടു അനിയൻ വഴി മാറി സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ തകർന്നത് രാഘവൻ നായരുടെ പ്രതീക്ഷകളായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അനിയന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് എതിരായി നിന്നില്ല. കയറിവന്ന പെണ്ണിന്റെ സ്വഭാവം മൂലം കുടുംബത്തിലുണ്ടാകുന്ന അസ്വാസ്ഥ്യവും, ഏതാനും അനിയനും തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന അകൽച്ചയും പിണക്കവുമെല്ലാം ഹൃദയസ്സർശിയായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു കൊച്ചിൻ ഹനീഫ. അനിയത്തിയുടെ കല്യാണത്തിന് തരാമെന്നേറ്റ സ്ത്രീധനം അനിയൻ തരാൻ പറ്റില്ല എന്ന് പറയുമ്പോൾ എല്ലാം തകർന്നവനെ പോലെ രാഘവൻ നായർ, അയാളുടെ മുഖഭാവങ്ങൾ, ശരീരഭാഷ, ഹൃദയസ്സർശിയായ സംഭാഷണങ്ങളുടെ ശരിയായുള്ള ഡെലിവറി എല്ലാം കൊണ്ടും മറക്കാൻ പറ്റാത്ത അനുഭവമാക്കിയത് മമ്മൂട്ടിയുടെ അഭിനയ പാടവം കൊണ്ട് തന്നെയാണ്. ഒരു വള്ളുവനാടൻ കൃഷിക്കാരന്റെ മാനറിസങ്ങൾ, കുടുംബനാഥന്റെ വാത്സല്യം, നിസ്സഹായനായ, ദരിദ്രനായ ഒരു ഏട്ടന്റെ.... അങ്ങനെ പല തലങ്ങളിലുള്ള വേഷപ്പകർച്ചകൾ ഈ സിനിമയിൽ മമ്മൂട്ടിയിലൂടെ കാണാനായി. അത് പലപ്പോഴും പ്രേക്ഷകരുടെ കണ്ണ് നനയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തിയേറ്ററിനു പുറത്തേക്കും രാഘവൻ നായരും കുടുംബവും കുറച്ച ദിവസത്തേക്കെങ്കിലും പ്രേക്ഷകനെ വേട്ടയാടും. അതാണ് സിനിമയുടെ വിജയവും.

7. വിദ്യാരൻ - മമ്മൂട്ടി (ഭൂതക്കണ്ണാടി - 1997)

പ്രശസ്ത തിരക്കഥാകൃത്ത് ലോഹിതദാസ് ആദ്യമായി സംവിധായകന്റെ വേഷം അണിഞ്ഞ ചിത്രമായിരുന്നു ഭൂതക്കണ്ണാടി. മുളംകാടുകളുടെ നിഴൽ വീണുകിടക്കുന്ന ഇടവഴികളും മണ്ണ് തേച്ചു മിനുക്കിയ മുറ്റങ്ങളും മുൾവേലി കെട്ടി അതിർ തിരിച്ച കൊച്ചു കൊച്ചു വീടുകളും ഒക്കെയുള്ള വള്ളുവനാട്ടിലെ ഒരു ഗ്രാമ പ്രദേശം. (പശ്ചാത്തലത്തിൽ വന്നുപോവുന്ന പുള്ളുവൻപാട്ടിന്റെ ഈണങ്ങൾ) അവിടെ വാച്ച് റിപ്പയർ കട നടത്തുന്ന വിദ്യാരനും അയാളുടെ മകളും, അയൽവാസി സരോജിനിയും അവരുടെ മകളും. ഇത്രയുമാണ് പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ. വിദ്യാരന്റെ ഭാര്യ വിഷം തീണ്ടി മരിച്ചതാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അയാൾ സർപ്പകോപം പേടിച്ചാണ് നടക്കുന്നത്. പുള്ളുവത്തി സരോജിനിയുമായുള്ള അയാളുടെ പ്രണയം

നാട്ടുകാർക്ക് അറിയുന്നതാണ്. പക്ഷെ കുടുംബക്കാർ ബന്ധത്തിന് എതിരാണ്. ഈ പ്രണയം അല്ല സിനിമയുടെ പ്രധാന വിഷയം. ഒരു

സന്ധ്യക്ക് വിദ്യാധരന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും ഇറങ്ങുന്ന സരോജിനിയുടെ മകളെ കാണാതാവുന്നു. നാട്ടുകാരുടെ തിരച്ചിലിനൊടുവിൽ മകളെ ബലാൽസംഗത്തിനിരയായി

കൊല്ലപ്പെട്ട നിലയിൽ കണ്ടെത്തുന്നു. ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ എന്ന നിലയിലും മരിച്ച കുട്ടിയെ അടുത്ത് അറിയുന്ന ആളെന്ന നിലയിലും വിദ്യാധരന്റെ മാനസികസംഘർഷങ്ങൾ പ്രേക്ഷകനിലേക്കെത്തിക്കാൻ

സംവിധായകന് കഴിഞ്ഞു. തുടർന്ന് വിദ്യാധരന്റെ സംശയം നീളുന്നത് കടിയനായ വേട്ടക്കാരനിലേക്കാണ്. ഒരു മൽപ്പിടുത്തത്തിനിടയിൽ വേട്ടക്കാരൻ കൊല്ലപ്പെടുകയും വിദ്യാധരൻ ജയിലിലാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ജയിലിൽ അയാളെ കാണാൻ സരോജിനി ഇടയ്ക്കിടെ വരും. നാട്ടിലെ കാര്യങ്ങളും അമ്മാവൻമാരുടെ അടുത്തുള്ള മോളുടെ ദുരവസ്ഥയുമൊക്കെ വള്ളിപ്പുള്ളി വിടാതെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കും. വിദ്യാധരൻ ജയിൽമോചിതനായാൽ ഒരിമിച്ചുള്ള ഒരു ജീവിതം അവർ സ്വപ്നം കാണുന്നു. പക്ഷെ തന്റെ അഭാവത്തിൽ മകൾ എത്രമാത്രം സുരക്ഷിതയാണെന്ന കാര്യം ഓർത്തു അയാൾ അസ്വസ്ഥനാണ്. മാനസികനില തകരാറിലായ വിദ്യാധരൻ ജയിൽമതിലിനുള്ളിലെ സുഷിരത്തിലൂടെ, അയാളുടെ ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽ അയാൾ കാണുന്ന അസാധാരണ കാഴ്ചകൾ അയാളോടൊപ്പം കാഴ്ചക്കാരേയും വേട്ടയാടുന്ന വിധത്തിൽ ഹൃദയസ്पर्ശിയായി അഭിനയിച്ചു ഫലിപ്പിച്ചു മമ്മൂട്ടി. “ഈ സിനിമ കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വീട്ടിൽ, തനിച്ചാക്കിയ മകളുടെ/പെണ്മാരുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിയെത്തും” എന്ന സിനിമയുടെ പരസ്യവാചകം ശരിക്കും അർത്ഥവത്താക്കുന്ന ഒരു ചലച്ചിത്രമായിരുന്നു ഭൂതക്കണ്ണാടി! നഷ്ടപ്പെടുത്താതിരിക്കുക.

8. സതീശൻ - ജയറാം (കാരുണ്യം - 1997)

ഒരു വിഷു-അവധിക്കാലത്ത് സുഹൃത്തിനോടൊപ്പം യാതൊരു പ്രതീക്ഷയോ മുൻവിധിയോ ഇല്ലാതെ കണ്ടു സിനിമയാണ് ലോഹിതദാസിന്റെ രണ്ടാം സംവിധാന സംരംഭം “കാരുണ്യം”. കേരളത്തിലെ ഒരു മിഡിൽക്ലാസ്സ് ഫാമിലിയിലെ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ചെറുപ്പക്കാരുടെ പ്രതിനിധിയാണ് ജയറാമിന്റെ സതീശൻ. അച്ഛൻ ഗോപിമാഷായി മുരളി. വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു തൊഴിൽ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്ന ഒട്ടുമിക്ക ചെറുപ്പക്കാർക്കും ഒരു കാലഘട്ടമുണ്ട്. നാട്ടുകാരുടെയും ബന്ധുക്കളുടെയും കത്തുവാക്കുകൾ ഭയന്നു നാട്ടിൻപുറത്തെ ക്ലബുകളിലും സാംസ്കാരിക നിലയങ്ങളിലും അഭയം തേടുന്ന ഒരു ആപത്ഘട്ടം. ഇതേ ഒരു അവസ്ഥയിലൂടെയാണ് സതീശനും. കൂട്ടിന് അച്ഛന്റെ കത്തുവാക്കുകളും. ആകെ ആശ്വാസം നാട്ടിലെ പുതുപ്പണക്കാരന്റെ മകളുമായുള്ള പ്രണയബന്ധമാണ്. ജീവിതത്തിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ ഒരുപാട് കഷ്ടപ്പെടുകയും എന്ത് ജോലിചെയ്യാനും

തയ്യാറാകുമ്പോഴും വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യത പലപ്പോഴും വിലങ്ങുതടിയാകുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ യാദൃശ്ചികമായി ക്ലാസ്സിലെ ഉഴപ്പനായിരുന്ന പഴയ സഹപാഠിയെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. സർവീസിലിരിക്കെ മരണപ്പെട്ട അച്ഛന്റെ ജോലി കിട്ടി സാമാന്യം ദേവപ്പെട്ട ജീവിതം നയിക്കുന്ന സുഹൃത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ നായകനെ വേറെ തലത്തിലേക്ക് ചിന്തിപ്പിക്കുന്നു. സർവീസിലിരിക്കുന്ന സ്വന്തം അച്ഛനെ അപായപ്പെടുത്തിയാണെങ്കിലും ഒരു

ജോലി കിട്ടിയാൽ മതി എന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നു. തുടർന്ന് അച്ഛനെ അപായപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതും പിന്തിരിയുന്നതും അപ്പോഴത്തെ അയാളുടെ മാനസിക സംഘർഷങ്ങളും മുഖഭാവങ്ങളുമൊക്കെ ജയറാം തന്മയത്വത്തോടെ അഭിനയിച്ചു ഫലിപ്പിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ കാമുകിയെ വിളിച്ചിറക്കി കല്യാണം കഴിക്കുന്നു, അപകടത്തിൽ അമ്മ മരിക്കുന്നു, അനിയത്തിക്ക് ഹാർട്ടിന് അസുഖം... തുടങ്ങി ഒരുപാട് വിഷമഘട്ടങ്ങളിലൂടെ നായകകഥാപാത്രം കടന്നുപോകുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാം വളരെ ഒഴുക്കോടെ

സംവിധായകൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ ഒരു വാഹനാപകടത്തിൽ (ഒരു തരത്തിലുള്ള ആത്മഹത്യ) അച്ഛൻ മരിക്കുകയും മകൻ ആ ജോലി ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു തൊഴിൽ ഇല്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാരനായും മകനായും കാമുകനായും ഭർത്താവായുമൊക്കെ മികച്ച ശരീരഭാഷയിലൂടെയും തികച്ചും നിയന്ത്രിതമായ അഭിനയത്തിലൂടെയും ജയറാം മികവുറ്റതാക്കി.

9. ശങ്കരൻ - വിജയരാഘവൻ (ദേശാടനം - 1996)

ഒരു ക്രിസ്തസ് അവധിക്കാലത്ത് അച്ഛന്റെ കൂടെപ്പോയി കണ്ട സിനിമയാണ് ദേശാടനം. അതുവരെയുള്ള മലയാള സിനിമ മാർക്കറ്റിംഗ് തന്ത്രങ്ങളെ വാർത്താച്ച പരസ്യവാചകങ്ങളായിരുന്നു ദേശാടനത്തിന്റെ. “ഈ സിനിമയിൽ ഞങ്ങൾ ഇല്ല, ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു ആഗ്രഹിച്ചുപോയി.” സൂപ്പർതാരങ്ങളുടെ മുഖം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിജയകരമായ പരസ്യതന്ത്രം! കേവലം ഇരുപതു ലക്ഷം രൂപ ചിലവിട്ടു, ചെറിയ താരങ്ങളെ മാത്രം വെച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരീക്ഷണ സിനിമ, ശരിക്കും ഒരു നാഴികക്കല്ലായി. ഒരു കൊച്ചു ബ്രാഹ്മണ കുടുംബത്തിലെ ഏക ആൺകുട്ടിയെ, ആചാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി സന്യസിക്കാൻ വിട്ടയക്കേണ്ടി വരുന്നു. കളിച്ചു ചിരിച്ചു കൂട്ടുകൂടി നടക്കേണ്ടിയിരുന്ന പ്രായത്തിൽ, മാതാപിതാക്കളെയും, മുത്തശ്ശനേയും വിട്ടിട്ട് വീടും നാടുമൊക്കെ വിട്ടുപോവേണ്ടി വരുന്ന കുഞ്ഞു പയ്യന്റെ നൊമ്പരം, അവനെ പിരിയേണ്ടി വരുന്ന കുടുംബത്തിന്റെ സങ്കടം... പ്രേക്ഷകരേയും കണ്ണീരണിയിച്ചു. പൊതുവെ വില്ലൻ-ചൂടൻ കഥാപാത്രങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന വിജയരാഘവന്റെ സകല ഇമേജുകളും പൊളിച്ചെഴുതുകയായിരുന്നു ഇതിലെ അച്ഛൻ കഥാപാത്രം. പരമ്പരാഗത ആചാര അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ പാലിക്കേണ്ടി വരികയും, എന്നാൽ സ്വന്തം മോനെ വിട്ടുപിരിയേണ്ടി വരികയും, ഭാര്യയേയും കുടുംബത്തെയും ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വവും... അങ്ങനെ ഒരുപാട് വിഷമഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോകുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു കഥാപാത്രം, വളരെ കയ്യടക്കത്തോടെ വിജയരാഘവൻ ഭദ്രമാക്കി. പലപ്പോഴും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസിക വിഷമങ്ങൾ പ്രേക്ഷകന്റേതുകൂടിയിരുന്ന മാറി. അവയിൽ വിജയരാഘവന്റെ അച്ഛൻ വേഷം ഒരുപടി മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നു. സിനിമ കഴിഞ്ഞു പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു, അച്ഛൻ കൈപിടിച്ചിരിക്കുന്നു; പതിവിലും ശക്തിയോടെ!

10. ഉസ്താദ്-തിലകൻ (ഉസ്താദ് ഹോട്ടൽ -2012)

അൻവർ റഷീദിന്റെ ഉസ്താദ് ഹോട്ടലിലെ നായകവേഷമല്ല തിലകൻ ചെയ്ത ഉസ്താദ്. പക്ഷെ സിനിമ കഴിഞ്ഞു പുറത്തിറങ്ങിയാലും മനസ്സിൽ മായാതെ നിൽക്കുന്ന കഥാപാത്രം ഉസ്താദ് തന്നെയായിരുന്നു. മലബാറിലെ ഒരു മുസ്ലീം കുടുംബപശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉപ്പുപ്പയും പേരക്കുട്ടിയും തമ്മിലുള്ള മാനസിക അടുപ്പവും ജീവിതത്തോടു് രണ്ടുപേരുടെയും കാഴ്ചപ്പാടുകൾ, അതിനിടയിലുള്ള അപ്രതീക്ഷിത സംഭവവികാസങ്ങൾ; എല്ലാം വളരെ ലളിതമായി ആവിഷ്കരിക്കാൻ രചയിതാവിനായി. ഒരു പക്ഷെ തിലകൻ എന്ന നടന്റെ സാന്നിധ്യം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഉസ്താദ് ഇത്രയും അവിസ്മരണീയമാവുമായിരുന്നോ എന്ന് സംശയമുണ്ട്. തിലകന്റെ പ്രതിഭ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരുപാട് സിനിമകളുണ്ട്. എങ്കിലും ഉസ്താദ് ഇപ്പോഴും ഒരു കനലായി നിൽക്കുന്നത് ഈ നടന്റെ “ആളിക്കത്തൽ” ഒന്നുകൊണ്ട് തന്നെയാണ്. സിനിമയിൽ ഉസ്താദും ഫൈസിയും തമ്മിലുള്ള കോവിന്ദേഷൻ

സീനകൾ, അവർക്കിടയിലെ അർഥവത്തായ സംഭാഷണങ്ങൾ കറെ കഴിഞ്ഞാലും മനസ്സിൽ മായാതെ നിൽക്കും. പ്രത്യേകിച്ച്, ഒരു മഴയത്ത് ബാങ്കിൽ നിന്നിറങ്ങി അവരുടെ വാനിൽ കയറിയിരുന്ന ഉസ്താദ് ജീവിതത്തിലെ പലകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യാകുലപ്പെടുന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ, ബീച്ചിലെ

സായാഹ്നങ്ങളിൽ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ പേരക്കുട്ടിയോടു് പങ്കുവെയ്ക്കുന്നത്. അങ്ങനെ പല രംഗങ്ങളിലും തന്റെ അഭിനയപാടവം കൊണ്ടും അനുഭവപരിചയം കൊണ്ടും തിലകൻ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നു. ഭംഗിയുള്ള കാഴ്ചകളും കാച്ചിക്കുറുകിയ സംഭാഷണങ്ങൾ കൊണ്ടും ഉസ്താദ് ഹോട്ടൽ ഒരു അവിസ്മരണീയ അനുഭവമാവുമ്പോൾ, ശരീരഭാഷ കൊണ്ടും, സംഭാഷണശൈലി കൊണ്ടും ഉസ്താദായി ജീവിച്ച തിലകന്റെ പ്രകടനം വേറിട്ട് നിന്നു.

രമേഷ്

Syscon

rameshp36@gmail.com

പൊളിഞ്ഞ മതിലുകൾ

ബഷീറു വരുന്നതിനു മുമ്പേ,
നാരായണി വരുന്നതിനും മുമ്പേ,
ഒരു ദിവസമാണു ജയിലിൽ മതിലുയർന്നത്;
ജയിലിനു ലിംഗം മുളച്ചത്.

ഒരു പാതിയിൽ അത് ജയിലിനെ ആൺജയിലാക്കി;
മറുപാതിയിൽ പെൺജയിലും.
മതിൽ ആണും പെണ്ണുമായി,
അർദ്ധനാരിശ്വരനായി.

മതിൽ സമുദ്രമായി; ജയിലിൽ രണ്ടു വൻകരകളുണ്ടായി

മതിലിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറി നോക്കിയ
പാരതന്ത്യത്തിന്റെ ഇരുട്ടിലുണ്ടായ പ്രണയ
കുഞ്ഞുങ്ങളെ നോക്കി
'മതി ഇതിലേ 'എന്നു കണ്ണുരുട്ടി
മതിലങ്ങനെ വളർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

ബഷീർ ആകാശത്തേക്ക് ഉയർത്തിയെറിഞ്ഞ
ചുള്ളിക്കമ്പുകൾ
മതിലിന്റെ കിളിരത്തിലേക്ക് കരികണ്ണുകളെറിഞ്ഞു
കരപറ്റാതെ തുഴഞ്ഞു തളർന്ന നാരായണിയുടെ പനിനീർ
പൂക്കൾ
മതിലിന്റെ ഉയരത്തിൽ മുങ്ങിച്ചത്തു.

പക്ഷെ, ആദിയിലെ വചനത്തിന്റെ ചേതനയോടെ
രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളും പ്രേമിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു

പ്രണയ ശബ്ദങ്ങളിൽ ആഴ്ന്നു മുങ്ങി അവർ സ്വയം പ്രണയമായി,
അവരവരല്ലാതായി.

ആദമും ഹവ്വയുമായി, വിലക്കപ്പെട്ടവയുടെ രുചി കൂട്ടി
ചിലപ്പോൾ കേശവൻ നായരും സാറാമ്മയുമായി..
ജയിലിൽ വരാന്തയിൽ ഒരു ആകാശ മിറായി പിിച്ചുവെച്ചു
മജീദും സുഹറിയുമായി, ദുഖത്തിന്റെ കുരുക്കളെ ചുംബിച്ചു പൊട്ടിച്ചു

മതിലിന്റെ ഒളിയിടങ്ങളിൽ
മജീദ് + നാരായണി എന്ന് സിമെന്റിലൂടെ.
നെഞ്ചുകൾക്കിടയിലെ തരംഗ പ്രവാഹത്തിൽ
മതിൽ വിറങ്ങലിച്ചു തുടങ്ങി

ഒരു രാത്രി,
നാരായണിയെ ഉറക്കാൻ ബഷീർ സോജാ രാജകുമാരി പാടിയ അന്ന്
മതിലൊന്നു കുലുങ്ങി

അന്നത്തെ നിലാവിൽ മതിലിൽ വലിയ വിള്ളലുകൾ വീണു

നാരായണിയുടെ ഉച്ഛ്വാസത്തിൽ മതിൽ ചുട്ടുപൊള്ളി
ബഷീറിന്റെ ചുണ്ടിൽ നിന്നു വീണു
വസന്തത്തിന്റെ ഒരു തുള്ളി
മതിലിനെ അലിയിച്ചില്ലാതാക്കി

നാരായണിയും ബഷീറും
പൂർണ്ണ നഗ്നരായി വെളിച്ചത്തിൽ കുളിച്ചു നിന്നു
അവർക്കിടയിൽ ചുവന്ന ഒരു പനിനീർപ്പൂ വിരിഞ്ഞു

ഒരു ബഷീർ ഒരു നാരായണിയെ ആദ്യം കണ്ടു
"ബഷീറേ" നാരായണിയുടെ ശബ്ദം കൂടുതൽ പ്രണയാർദ്രമായ്
പക്ഷെ വാക്കുകൾക്കു ലക്ഷ്യം തെറ്റി
സൗരയൂഥത്തിന്റെ ഏതോ മൂലയിലേക്കു തെന്നിപ്പോയി

ബഷീർ നാരായണിയുടെ കൈ പിടിച്ചു
 നിസ്സംഗമായി വന്ന ഒരു കാറ്റിൽ സ്പർശനത്തിലെ ആർദ്രത പറന്നുപോയി
 ഭാരമേറിയ കിനാക്കളുമായി രണ്ടു കമിതാക്കൾ
 ഒരു മരുഭൂമിയിൽ നിന്നുകിതച്ചു

നാരായണി പെൺജയിലിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കി
 മതിലിന്റെ ഓർമയിൽ നെടുവീർപ്പിട്ടു

പിന്നെ ബഷീറും നാരായണിയും
 വരണ്ട കൈകൾ ചേർത്തുപിടിച്ചു
 പ്രണയം വറ്റിപ്പോയ ഹൃദയങ്ങളുമായി
 രണ്ടു ശരീരങ്ങളായി
 ഇരുട്ടിലേക്ക് നടന്നു മറഞ്ഞു.

രഞ്ജിത്ത്

Humanities and Social Sciences
 countertongue@gmail.com

"പേടി എന്ന വികാരം ഇല്ലാത്തവർ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ? ഏതായാലും എനിക്ക് പേടിയുണ്ട്. ഒരർത്ഥത്തിൽ പേടിയുള്ളതു കുറച്ചൊക്കെ നല്ലതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മളൊക്കെ എന്തൊക്കെ കാട്ടിക്കൂട്ടിയേനെ! ചെറുപ്പത്തിൽ പൊതുവെ നമുക്ക് പലതിനോടും പേടിയാണ്. വഴക്കുണ്ടാക്കുമ്പോൾ വീട്ടുകാർ പറഞ്ഞു പേടിപ്പിക്കുന്നതാണ് പലപ്പോഴും. കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ എനിക്ക് അഞ്ചുകണ്ണനെ പേടിയിരുന്നെ ... ആരാണ് അഞ്ചുകണ്ണൻ, എവിടെയാണ് താമസം ഒന്നും അറിയില്ല. വഴക്കുണ്ടാക്കുമ്പോൾ അമ്മ അഞ്ചുകണ്ണനെ വിളിക്കും എന്ന് പറയും.. അപ്പോൾ

ഞാൻ പെട്ടെന്ന് ശാന്തനാകും, പേടിച്ചു മിണ്ടാതിരിക്കും. ഇവിടെ രസകരമായ കാര്യം കുട്ടിക്കാലത്തെ എന്റെ ഭാവനയിൽ ഉള്ള, കറുത്ത് ഇരുണ്ട് രോമാവൃതമായ ശരീരത്തോടുകൂടിയ അഞ്ചുകണ്ണന്, രണ്ടു കണ്ണേ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും എന്നുള്ളതാണ്. ചുവന്ന തുടുത്ത വലിയ രണ്ടു ഉണ്ടക്കണ്ണുകൾ, നമ്മുടെ ഒരു പഴയ MCA ഭാരവാഹിയുടെ കണ്ണുകൾ പോലെ! അമ്മയുടെ

വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ അവിടെ വേറൊരു താരം ആയിരുന്നു ഉള്ളത്. കുട്ടികൾ വഴക്കുണ്ടാക്കുമ്പോൾ അമ്മയുടെ അമ്മ, ദൂരെ കുന്നിനു മുകളിൽ ഉയരുന്ന പുക ചൂണ്ടിക്കാട്ടി പറയും, പിള്ളേരേ, നോക്കിയേ ആന ബീഡി വലിക്കുന്നതു കണ്ടോ? മിണ്ടാതെയിരുന്നോ. കുട്ടികളൊക്കെ കരച്ചിൽ നിർത്തി മിണ്ടാതെയിരിക്കും. പേടിത്തൊണ്ടനായ ഞാൻ പ്രത്യേകിച്ചും. ബീഡിയൊക്കെ വലിച്ചു വളരെ ഗൗരവത്തോടെ ചിന്തിച്ചിരിക്കുന്ന ആനയെ ബഹളം വച്ച് ശല്യപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ ഒരിക്കലും ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

കറച്ചുകൂടി വളർന്നപ്പോൾ മുതലശരീരത്തോട് വലിയ പേടിയായിരുന്നു. നാട്ടിലുള്ള മരണാഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതോടെ ആ പേടിയും മാറി. ശവസംസ്കാര ചടങ്ങുകൾ പുറം കരാർ കൊടുക്കുന്ന ഏർപ്പാട് അക്കാലത്ത് ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. നാട്ടുകാരെല്ലാവരും കൂടി സഹകരിച്ചായിരുന്നു പ്രത്യേകിച്ച് ഹിന്ദു മരണാഘോഷങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നത്. ചീട്ടുകളിക്കുക, മാവ് വെട്ടുക, പുരയിടത്തിന്റെ തെക്കേ ഭാഗത്ത് ചിത ഒരുക്കുക, മൃതദേഹം കത്തിക്കുക, പിന്നീട് രാത്രി വന്ന് കത്താതെ കിടക്കുന്ന ശരീര ഭാഗങ്ങൾ തീയിലേയ്ക്കിളക്കിയിട്ട് കത്തിക്കുക മുതലായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഞാനും ഏർപ്പെട്ടു. ആരും ചുമതലപ്പെടുത്തിയിട്ടൊന്നുമല്ല; വെറുതെ ഒരു രസം. ഒരു മരണാഘോഷ വേളയിൽ അയൽവാസിയായ ഒരാൾ തന്റെ അച്ഛന്റെ ചിതക്ക് തീ കൊളുത്തുന്നതിനു തൊട്ടു മുൻപ്, അറിയാതെ എന്റെ മുഖത്തേക്ക് ഒന്ന് നോക്കി. ഞാൻ ചിരിച്ചു. അതുകണ്ട് അയാളും ചിരിച്ചു. ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്ന നാട്ടുകാരും ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു കൊണ്ട് ചിതക്ക് തീ വച്ചു . പരേതനും ചിരിച്ചു കാണും എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ജീവിച്ച നമ്മുടെ അടുത്ത് ഒരു മാതിരി പ്രേതം, പിശാച് തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങളൊന്നും വരാതെ ആയി. എന്റെ പേടിയും ഇല്ലാതെയായി. പിന്നീട് ഞാൻ വളരെയധികം പേടിച്ച ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായതു കഴിഞ്ഞ വർഷം ആണ്. കഴിഞ്ഞ ക്രിസ്തുമസ് അവധിക്ക്(2012).

ഗവിയിൽ പോകണം. വളരെക്കാലമായുള്ള ആഗ്രഹമാണ്. ഓർഡിനറി എന്ന സിനിമയൊക്കെ ഇറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പേ ഞങ്ങൾ ഗവിയെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പത്തനംതിട്ടയിൽ നിന്നും ഗവിയിലൂടെ കുമളിക്ക് പോകുന്ന KSRTC ബസ്സിനെക്കുറിച്ചും അറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരിക്കലും ഗവിയിൽ പോകാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ഏതായാലും കഴിഞ്ഞ ക്രിസ്തുമസ് അവധിക്ക് ഗവിയിൽ പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഞാനും പിന്നെ മറ്റു മൂന്നു സുഹൃത്തുക്കളും. കരുമായ പ്ലാനിങ്ങൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. വെളുപ്പിന് അഞ്ചര മണിക്ക് ഞങ്ങൾ യാത്ര തിരിച്ചു. പത്തനംതിട്ടയിലേയ്ക്ക് ജീപ്പിൽ . ആറുമണിക്ക് പത്തനംതിട്ട KSRTC ബസ്റ്റാന്റിൽ എത്തി. കട്ടുകാപ്പി കുടിച്ചതിനു ശേഷം ബസ്സുവരാനായി ഞങ്ങൾ അക്ഷമരായി കാത്തിരുന്നു. തുറന്ന പറയട്ടെ, ആദ്യമായി വിദേശയാത്ര നടത്തിയപ്പോൾ പോലും എനിക്ക് ഇത്ര ആകാംക്ഷ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏതായാലും കറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബസ്സെത്തി. കുമളി (ഗവി വഴി) എന്ന്

ബോർഡ്. യാത്രക്കാർ കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. അവധിക്കാലം ആയതിനാൽ പലരും കാനന സവാരിക്ക് ഇറങ്ങിയതാണ്. സിറ്റിംഗ് ആളുമായി ആനവണ്ടി പുറപ്പെട്ടു. വടശ്ശേരിക്കര, പെരുമ്പാട് ഒക്കെ പിന്നിട്ട് ബസ്സ് അതിവേഗം യാത്ര തുടർന്നു. ഏകദേശം ഏഴരയോടെ ഞങ്ങൾ ആങ്ങമുഴി എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. സഞ്ചാരികൾ വരുന്നത് അവിടെയുള്ള നാട്ടുകാർക്കൊക്കെ സന്തോഷം ഉള്ള കാര്യം ആണെങ്കിലും വനം വകുപ്പിന്റെ നിലപാട് അനുകൂലമല്ല, സ്വകാര്യ വാഹനങ്ങൾ പരിമിതമായ രീതിയിൽ രാവിലെ ഒമ്പതു മണിക്ക് ശേഷം മാത്രമേ കടത്തി വിടുകയുള്ളൂ എന്നും കടക്കാരൻ ഞങ്ങളോട് പരാതി പറഞ്ഞു. ഞാൻ വെറുതെ ചിരിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള യാത്രകളിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്ന ചില പച്ചയായ മനുഷ്യന്മാരാണ് കാടിനേക്കാളും മൃഗങ്ങളെക്കാളും ഒക്കെ എന്നെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നത് മറ്റൊരു കാര്യം.

പിന്നീടുള്ള യാത്ര നിബിഡവനത്തിലൂടെ ആണ്. ഒരു ജീപ്പിന് കഷ്ടിച്ച് കടന്നു പോകാൻ മാത്രം വീതിയുള്ള ചെറിയ ഒരു റോഡ്, അതിലൂടെയാണ് നമ്മുടെ ആനവണ്ടി പറക്കുന്നത്. യാത്ര വളരെ രസകരമായിരുന്നു. വനം എന്ന് പറഞ്ഞാൽ, വടക്കേഇന്ത്യയിൽ കാണുന്ന കുറ്റിക്കാട് പോലെയുള്ളതൊന്നുമല്ല, ഘോരവനം. ട്രോപ്പിക്കൽ എവർ ഗ്രീൻ ഫോറസ്റ്റ്. മരങ്ങൾക്കൊക്കെ നൂറുമീറ്ററിൽ കുറയാത്ത ഉയരം, അവ തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്നു, താഴെ ഇടതൂർന്ന അടിക്കാട്. സിംഹം ഒഴികെയുള്ള സകല വനജീവികളുടെയും വിഹാര കേന്ദ്രം. ആന, കടുവ തുടങ്ങിയ വന്യമൃഗങ്ങളെ ചിലപ്പോഴൊക്കെ റോഡിൽ കാണാൻ സാധിക്കും, പ്രത്യേകിച്ച് സന്ധ്യാസമയങ്ങളിൽ. വാക്കുകൾക്കൊണ്ടൊന്നും വർണിക്കാൻ പറ്റുന്നതല്ല -- കാടിന്റെ വശ്യത, പച്ചപ്പിന്റെ ഉത്സവം, പ്രകൃതിയുടെ ഭീകരമായ സൗന്ദര്യം. ഇടയ്ക്ക് കക്കി, ആനത്തോട്, പമ്പ ഡാമുകൾ. ഇത്രയും മനോഹരമായ ഒരു യാത്ര ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായിരുന്നു. വനത്തിനുള്ളിലൂടെയുള്ള ആനവണ്ടി സവാരി തന്നെയായിരുന്നു ഗവി യാത്രയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആകർഷണീയത.

ഏകദേശം പത്തരമണിയായപ്പോൾ ബസ്സ് ഗവിയിലെത്തി. കുറച്ചുപേർ ഗവിയിൽ ഇറങ്ങി. അവർ പെട്ടന്ന് എവിടെയോ അപ്രത്യക്ഷരായി. ഓർഡിനറി സിനിമയിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായ ചുറ്റുപാടാണ് ഗവിയിൽ ഞങ്ങളെ എതിരേറ്റത്. പണ്ട് ശ്രീലങ്കയിൽ നിന്നും വന്ന കുറച്ചു തമിഴ്

അഭയാർത്ഥികളെ ഗവണ്മെന്റ് അവിടെ താമസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്, അല്ലാതെ മറ്റാരും ഇല്ല. അഭയാർത്ഥികൾ എന്നും അഭയാർത്ഥികൾ തന്നെ. ഉപ്പു മേടിക്കാൻ പോലും ഇരുപത്തഞ്ചു കിലോമീറ്റർ വനത്തിലൂടെ യാത്ര ചെയ്ത് വണ്ടിപ്പെരിയാറ്റിൽ എത്തണം; അതിനവർ ആശ്രയിച്ചിരുന്നത് ദിവസം രണ്ടു തവണ മാത്രം വരുന്ന ആനവണ്ടിയെയും. ആനവണ്ടി വന്നാൽ ഭാഗ്യം എന്ന് പറയാം. വനം വകുപ്പിന്റെ ഒരു ഗസ്റ്റ് ഹൗസ് ഉണ്ടായിരുന്നു അവിടെ. പക്ഷേ അതിൽ താമസിക്കണം എങ്കിൽ ടിക്കറ്റ് മുൻകൂട്ടി എടുക്കണം. താമസവും വനം യാത്രയും ഒക്കെയായി വനം വകുപ്പ് നടത്തുന്ന പാക്കേജാണ് അത്. ഒരു ദിവസം കൊടുക്കുന്ന ടിക്കറ്റിനും പരിധി ഉണ്ട്. ഇനി ടിക്കറ്റ് എടുക്കാം എന്ന് വച്ചാലോ? അമ്പതു കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള കുമളിയിൽ പോകണം. യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. അടുത്ത ബസ്സ് വൈകിട്ട് അഞ്ചുമണിക്കാണ്, കുമളിയിലേക്ക്. ഒരു കടയോ ഹോട്ടലോ ഒന്നും ഇല്ല, വെള്ളം പോലും കിട്ടാനില്ല. എന്ത് ചെയ്യണം എന്നറിയില്ല. ഞങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ഗവിയിൽ വന്നു പെട്ട ഒരു KSRTC ഡ്രൈവറും ഉണ്ടായിരുന്നു. ശബരിമല ഡ്യൂട്ടി ഇല്ലാത്തതിനാൽ പത്തനംതിട്ടയിൽ നിന്നും ഗവി കാണാൻ എത്തിയതായിരുന്നു ആ പട്ടാമ്പിക്കാരൻ. അങ്ങനെ അയാളും ഞങ്ങളുടെ കൂടെ ചേർന്നു. വെയിറ്റിംഗ് ഷെഡ്ഡിൽ ഏതോ ഒരു സഞ്ചാരി ഗവിയിൽ വരരുത് എന്ന് കല്പകൊണ്ട് എഴുതി വച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ ശരിയാണ് എന്ന് ആരോ കമന്റും ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. കുറേ ആളുകൾ അത് ലൈക്ക് ചെയ്തിരിക്കുന്നു! ഗവിയുടെ അവസ്ഥ നിങ്ങൾക്ക് ഏതാണ്ട് മനസ്സിലായിക്കാണുമല്ലോ.

അവിടെ കണ്ട ഒരു ഫോറസ്റ്റ് വാച്ചറോട് കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു. വനം വികസന കോർപ്പറേഷൻ നടത്തുന്ന ടൂർ പാക്കേജിലല്ലാതെ ഗവിയിൽ വന്നിട്ട് യാതൊരു കാര്യവുമില്ലായെന്ന് അയാൾ തുറന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഗവിയിൽ നിന്നും ഒരു എട്ടു കിലോമീറ്റർ താഴേക്ക് നടന്നാൽ എക്കോ ടൂറിസത്തിന്റെ എന്തോ പദ്ധതികൾ പുതുതായി വരുന്നുണ്ടെന്നും, അവിടെ പോയാൽ എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ കാണാൻ പറ്റുമെന്നും ഞങ്ങളെ സമാധാനപ്പെടുത്താൻ അറിയിച്ചു. പക്ഷേ അവിടെ പോകാൻ വണ്ടിയില്ല. കൊടുങ്കാട്ടിലൂടെ നടക്കണം, എട്ടുകിലോമീറ്റർ. ഏതായാലും നടക്കാൻ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു; വേറെ ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. റോഡിലൂടെ മാത്രമേ നടക്കാവൂ; കാട്ടിലേയ്ക്ക് കയറരുത് എന്നയാൾ മുന്നറിയിപ്പ് തന്നു. സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് മുന്നറിയിപ്പ് അത്ര ദഹിച്ചില്ല. അവർ മുറുമുറുത്തു. ഞങ്ങൾ നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ചെറിയ

ഇറക്കം ആയതിനാൽ അധികം ആയാസപ്പെടേണ്ടിവന്നില്ല. നട്ടുച്ച സമയം ആണെങ്കിലും സൂര്യപ്രകാശം ഒരിക്കലും ഭൂമിയിൽ എത്താത്തതിനാൽ നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കൂടെയുള്ളവർ ബഹളം വച്ചാണ് നടന്നത്. പെരിയാർ കടുവാസങ്കേതത്തിന്റെ കോർ ഏരിയയിലൂടെ ആണ് ഞങ്ങളുടെ ഉച്ചനടത്തം. ആനക്കൂട്ടത്തെ കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഞങ്ങൾ ആശിച്ചു. ആനക്കൂട്ടത്തിന്റെ കൂടെ നിന്ന് ഫോട്ടോ എടുക്കണം, പറ്റിയാൽ ഫേസ്ബുക്കിൽ പോസ്റ്റ് ചെയ്യണം, അങ്ങനെയുള്ള ചെറിയചെറിയ ആഗ്രഹങ്ങൾ; അത്രമാത്രം. കൂടെയുള്ള ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ കൈയിൽ കത്തി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവനു വളരെ ധൈര്യമായിരുന്നു. കടുവയോ പുലിയോ വന്നാൽ കത്തികാട്ടി ഭീഷണിപ്പെടുത്തും, അല്ലെങ്കിൽ കുത്തിമലർത്തും; അങ്ങനെ തമാശകൾ പറഞ്ഞും വനഭംഗി ആസ്വദിച്ചും, ഫോട്ടോ എടുത്തും ഞങ്ങൾ കൊച്ചുപമ്പയിലേയ്ക്കു നടന്നു. വഴിയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്ന ആനപ്പിണ്ടം കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി. വെറും ആനപ്പിണ്ടമല്ല, നല്ല ചുട്ടുള്ള ആനപ്പിണ്ടം, ആവി പറക്കുന്നുണ്ട്, കൂടാതെ ആനച്ചുരും അടിക്കുന്നു. പേനാക്കത്തികൊണ്ട് ആനയെ എന്ത് ചെയ്യാൻ സാധിക്കും?

ആന അടുത്ത് എവിടെയോ ഉണ്ട് എന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലായി. കൂടാതെ ആനത്താരകൾ ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ആനയുടെ കാൽപ്പാടുകളും. പെട്ടെന്ന് തന്നെ സംഘം ബഹളം അവസാനിപ്പിച്ചു. എവിടെയോ ഒളിച്ചിരുന്ന നിശ്ശബ്ദത ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഓടിയെത്തി. ആരും ഒന്നും മിണ്ടുന്നില്ല. കാറ്റിൽ അനങ്ങുന്ന ഇലകളുടെ മർമരവും, കിളികളുടെയും അണ്ണാന്റെയും കലപില ശബ്ദവും ഞങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തി. ചീവീടുകളുടെ കരച്ചിൽ ഫീൽഡർ ചെയ്ത കളയാനുള്ള ശേഷി ഞങ്ങളുടെ തലച്ചോർ പെട്ടെന്ന് തന്നെ നേടി. "ആനയുണ്ട് സൂക്ഷിക്കണം". രഹസ്യം പറയും പോലെ കത്തിക്കാരൻ പറഞ്ഞു. പൂല്ലുമേടുവഴി വന്ന ഒരു അയ്യപ്പനെ ഒറ്റയാൻ ചവിട്ടിക്കൊന്ന വാർത്ത ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് പത്രത്തിൽ വന്ന കാര്യം ഞാൻ അവരോട് ഒച്ച താഴ്ന്നു പറഞ്ഞു. അതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ ആധി കൂടി. കൂടെയുള്ള എല്ലാവരും നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളവരാണ്. മരത്തിൽ കയറാനും നീന്താനും ഒക്കെ അറിയാം. പക്ഷെ ഇവിടെ അതുകൊണ്ടൊന്നും ഒരു കാര്യവും ഇല്ല. ഓടാൻ പോലും പറ്റില്ല. അടിക്കാട് അത്രയ്ക്ക് കട്ടിയിലാണ്. ആന വന്നാൽ പെട്ടുപോയത് തന്നെ.

ഭയം ഓരോരുത്തരുടെയും സിരകളിൽ അരിച്ചിറങ്ങി. അത് ശരീരത്തിലെ ഓരോ അണുവിലും പിടിച്ചുറങ്ങുന്നത് ഞങ്ങളറിഞ്ഞു. അലമ്പുണ്ടാക്കി നടന്ന

ആൾക്കാർ പെട്ടെന്ന് തന്നെ സ്വയം അച്ചടക്കം ഉള്ളവരായി. കത്തി കണ്ടിട്ട് ആനക്ക് ദേഷ്യം വന്നാലോ എന്ന് കരുതിയിട്ടായിരിക്കാം കത്തിയും കൊണ്ട് നടന്നിരുന്നവൻ അത് അരയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു വച്ചു. എട്ടടി വീതിയുള്ള റോഡിനു കൃത്യം നടുവിലൂടെ ഞങ്ങൾ വരിയായി നടന്നു. ഏറ്റവും പിന്നിൽ ഞാൻ, മുമ്പിൽ ഡ്രൈവർ ചേട്ടൻ, വീരകുരന്മാർ നടുവിൽ, തലതാഴ്ന്നു മുമ്പോട്ടു മാത്രം നോക്കി. റോഡിനിരുവശത്തു നിന്നും അളന്നു സെൻട്രൽ ലൈൻ മാർക്ക് ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ ആയിരുന്നു ഞങ്ങൾ നടന്നത്. ഒരു ഇഞ്ച് അങ്ങോട്ടോ ഇങ്ങോട്ടോ മാറ്റമില്ല. കാട്ടിലേയ്ക്ക് നോക്കിയാൽ, അല്ലെങ്കിൽ ശകലം ഒന്ന് അകത്തോട്ടു കയറിയാൽ ആനയെ കാണാമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ സംശയം ഇല്ല. പക്ഷേ ആർക്കും ധൈര്യം പോര. തലയുയർത്തി നോക്കാനുള്ള ശേഷി പോലും ആർക്കും ഇല്ലായിരുന്നു.

കൊച്ചുപമ്പയിലേക്കുള്ള ദൂരം വാച്ചർ പറഞ്ഞതിലും കൂടുതലുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. നടന്നിട്ടും നടന്നിട്ടും എത്തുന്നില്ല. പേടിച്ചും ക്ഷീണിച്ചും വിശന്നും അവശരായി ഞങ്ങൾ യാത്ര തുടർന്നു. പെട്ടെന്നാണ് അത് സംഭവിച്ചത് -- ആനയുടെ ചിന്നംവിളി പോലൊരു ശബ്ദം. റോഡിൽ നിന്നാണ് വരുന്നത്. എല്ലാവരും തെട്ടി വിറച്ചു. സംസാരിക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല, കാലും കൈയും ഒന്നും അനങ്ങുന്നില്ല. ഏകദേശം രണ്ടു മിനിട്ട് ഞങ്ങൾ എത്തുകയും എന്നറിയാതെ അങ്ങനെ തന്നെ നിന്നുകാണും. ഏതായാലും മുമ്പോട്ടു പോയാലേ പറ്റുകയുള്ളൂ. തിരിച്ചുപോകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാൻ തന്നെ വയ്യ. എനിക്ക് കുറച്ചു ധൈര്യം എവിടുനോ കിട്ടി. മുമ്പിൽ ഒരു വളവുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ മുമ്പോട്ടു പതുക്കെ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങി, പിന്നീടു വളവിനപ്പുറത്തേയ്ക്ക് നോക്കി. പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. കുറച്ചു നേരം അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. വീണ്ടും ഒച്ച കേട്ടു. ആളെ പിടികിട്ടി, ഒരു വലിയ കുരങ്ങൻ മരത്തിനു മുകളിലിരുന്നു ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ പേടിപ്പിക്കാനായിട്ട്. ശ്വാസം നേരെ വീണു. പേടി കുറച്ചൊക്കെ മാറി. വീണ്ടും ഞങ്ങൾ നടക്കാൻ തുടങ്ങി, എന്നാലും ആരും അധികമൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. പലയിടത്തും ആന ഈറ്റ ഒടിച്ച് തിന്നുന്ന ശബ്ദമൊക്കെ കേട്ടു. എങ്കിലും കാട്ടിലേയ്ക്ക് നോക്കിയതേ ഇല്ല. ഏകദേശം പതിമൂന്നുകിലോമീറ്റർ നടന്നതിനു ശേഷം ഞങ്ങൾ കൊച്ചുപമ്പയിൽ എത്തി. ഗവിയീലേക്കുള്ള റോഡിൽ ഒറ്റയാൻ ഇറങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ വണ്ടികൾ അവിടെ തടഞ്ഞിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു! ആരുടെയോ ഭാഗ്യത്തിന് ഞങ്ങൾ രക്ഷപെട്ടതാണ്. ആളുകൾ അതുതത്തോടെ

ഞങ്ങളെ നോക്കി. ഇതൊക്കെ എന്തോന്ന് എന്ന ഭാവത്തിൽ ഞങ്ങളും.

കൊച്ചുപമ്പയിൽ ഒരു ചെറിയ അണക്കെട്ടും അതിന്റെ ജലാശയവും ഉണ്ട്. പമ്പാനദി ഉത്ഭവിക്കുന്നത് ഈ പ്രദേശത്ത് നിന്നാണ്. എക്കോ ടൂറിസത്തിന്റെ കടയിൽ കയറി ഭക്ഷണം (ബ്രഡ്) കഴിച്ചു. ചായയും കുടിച്ചു. പിന്നീട് ബോട്ടിംഗ് നടത്തി. മോശയുടെ പെട്ടകം ഉണ്ടാക്കിയ മരവും മറ്റും തുഴക്കാരനായ ശ്രീലങ്കൻ തമിഴൻ കാട്ടിത്തന്നു. ബോട്ടിംഗ് വളരെ നല്ലൊരനുഭവം ആയിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും സമയം വൈകിട്ട് നാലരയായിരുന്നു. അതിനു ശേഷം ഞങ്ങളെ കാട്ടിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ തമിഴൻ തയ്യാറായിരുന്നുവെങ്കിലും പെരിയാറിനുള്ള വണ്ടിവരാൻ സമയം ആയതിനാൽ വേണ്ടെന്നു വച്ചു. പെരിയാറിൽ നിന്നും തിരിച്ചു കോട്ടയത്തിനു പോകുന്നതിനു പകരം ഞങ്ങൾ കുമളിക്ക് പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. മറ്റൊരു അൺപ്ലാൻഡ് യാത്ര. പട്ടാവികാരനെയും കൂടെക്കൂട്ടി. ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ ബന്ധുവിന്റെ പത്തേക്കർ ഓറഞ്ച് തോട്ടത്തിന് നടുവിലുള്ള വീട്ടിൽ ചെന്നു തീകായുകയും, വിസ്കി സേവിക്കുകയും, ഡിസംബർ രാത്രിയിലെ തണുപ്പിൽ പുതച്ചു കിടന്നുറങ്ങുകയും പിന്നെ കാലത്തെണ്ണീറ്റ ഓറഞ്ചു തിന്നുകയുമൊക്കെയായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. പഴയ പ്രിയദർശൻ സിനിമയിലെ രംഗങ്ങൾ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു. യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചത് ഇവിടെ പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും യാത്ര വളരെ രസകരം ആയിരുന്നു.

ഗവിയിൽ പോകണമെന്നുള്ളവർക്കു മുൻകൂട്ടി ബുക്ക് ചെയ്തതിന് ശേഷം പോകാവുന്നതാണ്. അവിടെ താമസിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഇത്ര വലിയ കഷ്ടപാടൊന്നും ഇല്ല. എങ്കിലും ഗവി ഒരു വിനോദസഞ്ചാരകേന്ദ്രം ആക്കുന്നതിനോട് എനിക്കും യോജിപ്പില്ല. ആനയും കടുവയും ഒക്കെ വളരെ ആഘോഷത്തോടെ ജീവിക്കുന്ന അവിടേയ്ക്ക് നമ്മളെന്തിനാണ് ക്യാമറയും തൂക്കി ചെന്ന് ശല്യമുണ്ടാക്കുന്നത്? പത്തനംതിട്ടയിൽ നിന്നും ഗവി വഴി കുമളിക്കുള്ള ആനവണ്ടിയാത്ര തന്നെ ധാരാളം.

ബിമൽ

Aerospace
bimalraj7@gmail.com

ഊഞ്ഞാൽ

ഓരോ ആയക്കുതിപ്പിലും
 മോഹങ്ങളുടെ വിടർന്ന കളിവായകൾ
 വാശിയുടെ ചിറകിൽ
 കളിയിലകൾക്ക് നേർക്ക്
 കൊതിച്ച ചാടുമ്പോൾ..
 പിന്നിറക്കത്തിൽ
 കരുതൽ ശ്വാസം
 ഗർഭഗൃഹത്തിൽ
 അടയിരിക്കുമ്പോൾ...
 ആനോളനങ്ങളിൽ
 ആവർത്തനങ്ങളിൽ
 ഊടും പാവും ഇഴചേരുമ്പോൾ...
 കയറിന്റെ മർമരത്തിൽ,
 മന്ദ്രസ്വരമായിയിൽ,
 അർത്ഥശൂന്യതയുടെ തത്വചിന്തകൾ
 ഉരുക്കഴിക്കപ്പെടുന്നു.

കളിയും കാര്യവും വേർതിരിക്കുമ്പോൾ
 ആടിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന കളിക്കൂട്ടുകാരൻ
 പുഞ്ചിരിയാൽ വശത്തേക്കെറിഞ്ഞുതന്നത്
 ആരോ പണ്ട് പറഞ്ഞ മറ്റൊരു വാഗ്ദ്രുപം
 "മാർഗങ്ങൾ തന്നെയത്രേ ലക്ഷ്യം"

കരയിലേക്കൊഴുകുന്ന പുഴകൾ

- പ്രചോദനം: ശ്യാമപ്രസാദിന്റെ സൃഷ്ടികൾ

"അയാൾ സ്വന്തം സാധനങ്ങൾ വേർതിരിച്ച് കാർഡ്ബോർഡ് പെട്ടികളിൽ അടുക്കിവെക്കുന്നതും നോക്കി വേണി കൃബിക്കിളിന്റെ വാതിലിൽ ചാരി നിന്നു. അല്പസമയത്തിനുശേഷം തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെത്തന്നെ അയാൾ ചോദിച്ചു.

"എന്താ വേണി, വെള്ളിയാഴ്ച വൈകുന്നേരമായിട്ടും പരിപാടികളൊന്നുമില്ലേ?"

"മാഷെ അവർ പിരിച്ചുവിട്ടല്ലേ?"

"ഓ, ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ ഇറങ്ങേണ്ടതു തന്നെയായിരുന്നു. ഈ ചില്ലുകൂടാരത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ നരകയറിത്തുടങ്ങിയ ഞാനൊരധികപറ്റായിരുന്നു. എനിക്കിവിടെ പലപ്പോഴും ശ്വാസം മുട്ടിയിരുന്നു. പിന്നെയിപ്പോൾ ഉർവശീശാപം പോലെ മാനുഷം, കോസ്റ്റ് കട്ടിംഗ്." അയാൾ നിറഞ്ഞ ഒരു പെട്ടി അടച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് വേണിയെ

വാത്സല്യപൂർവ്വം നോക്കി മേശമേൽ ചാരിനിന്നു. "പിന്നെ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള

കറച്ചുപേരാണ് അല്പമെങ്കിലും ആശ്വാസം നൽകിയിരുന്നത്."

മറുപടിയായി അവൾ വിദൂരതയിലേക്ക് നോക്കി ചിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തു.

"വേണി, അന്ന് സുമിത്ര പറഞ്ഞത് കാര്യമാക്കരുത്. അവളൊരു പാവം നാട്ടിൻപുറത്തുകാരിയാണ്."

"ഞാനതൊക്കെ എപ്പോഴേ മറന്നു. പിന്നെ എനിക്കിതൊന്നും ഒരു പുതുമയല്ലല്ലോ? മാത്രമല്ല, എല്ലാ സ്ത്രീകളും സ്വന്തം ഭർത്താവിന്റെ കാര്യത്തിൽ അല്പം സ്വാർത്ഥരായിരിക്കും." പിന്നെ മറന്നുപോയ എന്തോ ഓർമ്മവന്നതുപോലെ അവൾ തുടർന്നു. "മാഷെ, ഞാൻ സഹായിക്കണോ?"

"ചോദിക്കാനുണ്ടോ? ഇതൊക്കെ ഒന്നടങ്കിവച്ചേ അല്ല ഫോൺ റിംഗ് ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ, ശ്രദ്ധിച്ചില്ലേ? എടുത്തു സംസാരിക്കൂ."

"ഹലോ, സാം ..."

"ഹേയ് വേൺസ് ബിച്ചി, വേർ ദ ഹെൽ ആർ യൂ?"

"ഞാനിവിടെ മാധവിന്റെ ക്യൂബിക്കിളിലുണ്ട്."

"ടെൽ ദാറ്റ് ആന്റീക് ഐറ്റം റ്റു ഗോ റ്റു ഹെൽ. ഞങ്ങളെത്ര നേരമായി നിന്നെയും വെയിറ്റ് ചെയ്ത് നിൽക്കാൻ തുടങ്ങിയതെന്നറിയാമോ?"

"യു ഗയ്സ് പ്രൊസീഡ്. ഞാൻ പിന്നെ ജോയിൻ ചെയ്തോളാം."

"കൂൾ, ഡാനീന്റെ ഫാഹൗസിലാണ് ഇന്നത്തെ പരിപാടി. പുതിയൊരൈറ്റം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്, പ്യൂവറസ്റ്റ് ഹിമാലയൻ. ഡോണ്ട് ബി ഫക്കിങ്ങ് ലേറ്റ്, ഓക്കേ?"

"ശരി സാം, സീ യു."

മൊബൈൽ ഫോൺ കയ്യിൽ അലക്ഷ്യമായ് തിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ നിന്നു.

"വാനരപ്പട്ടയായിരുന്നല്ലേ വേണി?"

ഒരു വിളറിയ ചിരിയിൽ മറുപടിയൊതുക്കി അവൾ പതിയെ തിരിഞ്ഞു നടക്കാൻ തുടങ്ങി. "ഞാൻ പോട്ടെ മാഷെ, ഓൾ ദ ബെസ്റ്റ്."

"വേണി? ..."

അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ നിന്നിടത്ത് തന്നെ നിന്നു.

"വേണി, എന്തിനാണീ അഭിനയം? ആരെത്തോൽപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി? ... കുട്ടീ, ഇനിയും വൈകിയിട്ടില്ല. "ഞാൻ പോകട്ടെ മാഷെ. ഒരുപാട് വൈകി, അവർ കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ടാകും." അവൾ കോറിഡോറിൽ ഇറങ്ങി വേഗത്തിൽ നടന്നുപോയി.

അവൾ അവസാനമായി അച്ഛനെ കാണുന്നത് വൃദ്ധസദനത്തോട് അനുബന്ധമായുള്ള ആശുപത്രിയിൽ വെച്ചാണ്. അവൾ ചെന്നപ്പോൾ അവളുടെ സാമീപ്യമറിഞ്ഞെന്നോണം അച്ഛൻ പതിയെ കണ്ണ് തുറന്നു. "അല്ലീ, നീ വന്നോ?"

"ഉവ്വുച്ഛാ."

"ബുദ്ധിമുട്ടായല്ലേ കുട്ടിക്ക്. ലീവ് എടുക്കേണ്ടിവന്നോ?"

"ഇല്ലുച്ഛാ." ഒരു പക്ഷിക്കുഞ്ഞിന്റെ പോലെ വിറയാർന്ന അച്ഛന്റെ കൈ രണ്ടുകൈകൾ കൊണ്ടും പൊതിഞ്ഞ് അവൾ തുടർന്നു. "അച്ഛനെ യാത്രയാക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നത് - സന്തോഷത്തോടെ."

അച്ഛന്റെ മുഖത്ത് ഒരു ചെറിയ മന്ദഹാസം മിന്നിമറഞ്ഞു.

"മോളെ, ... നീ അമ്മയെ വെറുക്കരുത് ..."

"ആരെയും വെറുക്കാൻ അച്ഛനെന്നെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ?"

"... അച്ഛനോട് ക്ഷമിക്കാൻ ... മോൾക്ക് കഴിയോ?"

"അച്ഛനെനോടതിന് തെറ്റൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ?"

"അല്ലീ ... മോളേ ... എന്നെ അപ്പാനൊന്ന് വിളിക്കോ ...?"

"ഇല്ലച്ഛാ, എനിക്കതിനു കഴിയില്ല. അച്ഛൻ വിഷമിക്കരുത്."

അപ്പോൾ അച്ഛന്റെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നത് മോഹഭംഗമായിരുന്നോ, സംതൃപ്തിയായിരുന്നോ എന്ന് അവൾക്ക് വ്യക്തമായില്ല. പക്ഷേ അതിനു ശേഷം തെളിഞ്ഞ ശോകം അവളെ അലോസരപ്പെടുത്തി.

"അച്ഛാ, ഞാനൊരു കാര്യം പറയട്ടെ - ഈ പച്ചയ്യുടുപ്പിട്ട് വെള്ള താടിയും, മുടിയും നീട്ടിവളർത്തിയ അച്ഛനെ കാണുമ്പോൾ ഞാൻ പണ്ടുവരച്ച സാന്താക്ലോസിനെപ്പോലെയാണ് തോന്നുന്നത്, ഒരു തൊപ്പിയുടെ കുറവ് മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അച്ഛനോർക്കുന്നോ അത്? എന്റെ കയ്യിലെ ചുവന്ന ചായം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻ പച്ചച്ചായം തേച്ചോളാൻ പറഞ്ഞത്? അത് കണ്ട ഡ്രോയിങ്ങ് മാഷെനെ പിറ്റേദിവസം ക്ലാസ്സിൽ വെച്ച് പരിഹസിച്ചത്? അച്ഛനറിയോ, ഞാൻ വരച്ച ഏറ്റവും നല്ല ചിത്രമായിരുന്നു അത്."

അച്ഛൻ കണ്ണുകൾ പൂട്ടി, നിശ്ശബ്ദനായി അല്പനേരം കിടന്നു.

"ഒം ... ഇനി ഞാനറങ്ങട്ടെ അല്ലീ ... കുട്ടി പൊയ്ക്കോളൂ ..."

അപ്പോൾ അച്ഛന്റെ മുഖത്തുണ്ടായ സംതൃപ്തമനഃഹാസത്തിന്റെ ബാക്കി ട്രോളിയിൽ ഓപ്പറേഷൻ തീയറ്ററിലേക്ക് പോകുമ്പോഴും നിന്നിരുന്നു. ആശുപത്രിയുടെ പടവുകളിറങ്ങി കാലം തെറ്റിപ്പെയ്ക്ക ചാറ്റൽ മഴയിലേക്ക് നടക്കുമ്പോഴും ആ മനഃഹാസിക്കുന്ന മുഖം പച്ചനിറം ചാലിച്ച് അവൾ മനസ്സിലെഴുതുകയായിരുന്നു. അച്ഛനെക്കുറിച്ചുള്ള അവളുടെ അവസാനത്തെ ഓർമ്മകൾ.

* * * * *

"വേണി, യു ലുക് സ്റ്റണ്ണിങ്ങ് ഇൻ ദിസ് കോസ്റ്റും! ഹൗ ഡിഡ് യു മാനേജ് റ്റു ഡ്രേപ്പ് ദിസ് സാരി സൊ നൈസ്ലി?"

"നന്ദി സൈന."

"നിന്നെ ആദ്യമായാ സാരിയിൽ കാണുന്നത്. ഡസ്ക്ലി ഗ്ലോ ഓൺ യുവർ ഫേസ് ഇസ് എൻഹാൻസ്ഡ് ബൈ ദിസ് ബ്ലൂ കളർ, വാട്ട് എ പെർഫെക്റ്റ് മാച്ച് ബിറ്റ്വീൻ ദ ബിന്ദി ഏന്റ് പല്ലു! നിനക്കിത്രത്തോളം ഫാഷൻ സെൻസുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിയിരുന്നില്ല. ഐ ഫീൽ ലൈക് കിസ്സിങ്ങ് യു."

"ഹ ... ഹ ... അതെന്തായാലും ഇപ്പോൾ വേണ്ട. ഇതൊരു ഓഫീസ് ആണ്!"

"ഹ ... ഹ ... എനിവേ ... ബട്ട്, ഐ ഹാവ് തോട്ട് ദാറ്റ് എന്നെപ്പോലെ നീയുമൊരു കട്ടത്ത ഫെമിനിസ്റ്റാണെന്നാണ്. യു ഓൾവേയ്സ് ലുക്ഡ് റഫ് ഇൻ ദോസ് ലെതർ ജീൻസ് ഏന്റ് സ്റ്റഫ്, യു നൊ?"

"സൈനയുടെ ഫെമിനിസം എന്താണെന്നെനിക്കറിയില്ല, പക്ഷെ ഞാനൊരു സ്ത്രീയാണ്."

"ഓ ഫിലോസഫി, ദാറ്റ് റ്റു ഫ്രം വേണി. എന്റെ ദൈവമേ!"

"പൊക്കിപ്പറഞ്ഞതിനു നന്ദി. ഞാനിപ്പോൾ പോകട്ടെ."

സൈന പുറകിൽ നിന്നും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "ഹേയ് വേണി, യു ഷുഡ് റ്റീച്ച് മി റ്റു ഹൗ റ്റു ഡ്രേപ്പ് ഇറ്റ്. നെക്സ്റ്റ് സൺ ഡേ കസിന്റെ എൻഗേജ്മെന്റാണ്. എല്ലാവരെയും ഒന്ന് സർപ്രൈസ് ചെയ്യണം."

"ശരി, നോക്കാം."

കോറിഡോറിൽ എതിരെ വന്ന ഷൈൻ ചുമരിലേക്ക് ചാരിനിന്നുകൊണ്ട് മുരടനക്കി. "വേണി, യു ലുക്ക് സോ ഹോട്ട് ഇൻ ദിസ്."

"നന്ദി ഷൈൻ."

അയാൾ ഒരു ഇളിഭൂച്ചിരിയോടെ, പതിഞ്ഞശബ്ദത്തിൽ തുടർന്നു - "മോളെ, വൈകിട്ടെന്താ പരിപാടിസ്?"

"പ്രത്യേകിച്ച് പരിപാടിയൊന്നുമില്ല."

"എങ്കിൽ നമുക്കൊന്നു കൂടിയാലോ? ലെറ്റ്സ് ഗോ റൂ ദാറ്റ് ന്യൂ റെസ്റ്റോറന്റ്. എത്രനാളായി നമ്മളൊന്ന് കൂടിയിട്ട്?"

"ഞാനൊന്നാലോചിക്കട്ടെ ഷൈൻ." ഒരു ചെറിയ മനഃഹാസത്തോടെ അവൾ പ്രൊജക്ട് മാനേജരുടെ കൃബിക്കിലേക്ക് കയറിപ്പോയി.

ഫോണിൽ അതിവേഗം ഇംഗ്ലീഷ് ചവച്ചുതുപ്പിയിരുന്ന അയാൾ ഒരു നിമിഷം അവളെ ആകെയൊന്നു നോക്കി, ഇരിക്കാൻ കൈകൊണ്ട് ആംഗ്യം കാണിച്ച്, സംസാരം തുടർന്നു. ഫോൺ വെച്ചതിനുശേഷം അയാൾ വേണിക്ക നേരെ തിരിഞ്ഞു. "ആ വേണീ, പെർഫെക്ട് ടൈമിങ്ങ്. ഐ വാസ് ജസ്റ്റ് ടോക്കിങ്ങ് റൂ അവർ ന്യൂ ക്ലയന്റ്. അടുത്ത പ്രൈവേ ആണ് ക്ലയന്റ് മീറ്റിങ്ങ്. യു ഷുഡ് വെയർ സംത്തിങ്ങ് ലൈക്ക് ദിസ്. പക്ഷേ ഈ ബ്ലൂ കളർ വേണ്ട. ചൂസ് സംത്തിങ്ങ് മോർ ഷൈനി - ലൈക്ക്, സ്റ്റാർലെറ്റ് ഓർ ബ്രൈറ്റ് പീക്ക്. ക്ലയന്റ്സിന് കുറച്ചുകൂടി അപ്പീലിങ്ങ് ആണെന്ന് തോന്നിക്കോട്ടെ." അയാൾ കണ്ണിറുക്കി. "ബൈ ദ വേ, യു ഷുഡ് സെന്റ് ദ പ്രെസന്റേഷൻ റൂ മി ബൈ ഇയൊഡി. ടെക്ക് ടീമിലുള്ള ആ പയ്യന്മാരോട് കൂടി സംസാരിച്ചേക്കൂ. ഐ ആം ലീവിങ്ങ് ദ ഫുൾ റെസ്റ്റോറൻസിബിലിറ്റി റൂ യു, ഓക്കേ? ... നൗ യു കാൻ ഗോ."

"ഗോപാൽ, ഇന്ന് ഈ ഓഫീസിലെ എന്റെ അവസാന ദിവസമാണ്. ഞാനൊരു മാസം മുൻപ് നോട്ടീസ് തന്നിരുന്നു."

"ഓ ... ആർ യു സീരിയസ്? ... ഐ തോട്ട്, ... ഇറ്റ് വാസ് ജസ്റ്റ് എ ടിപ്പിക്കൽ വേണി പ്രാക്ട്."

"ഗോപാൽ, എന്റെ തീരുമാനം അന്തിമമാണ്."

"ഐ സീ ... ഓക്കേയ് ... ഐ വിൽ ആസ്ക് ദ എച്ച് ആർ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് റൂ പ്രൊസെസ്സ് യുവർ എക്സിറ്റ്. ഒരുപക്ഷേ, ബൈ നെക്സ്റ്റ് വീക്കെന്റ് യു വിൽ ബി റിലീവ്ഡ്. അപ്പോഴേക്കും ക്ലിയർ മീറ്റിങ്ങും കഴിയും."

"ഗോപാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞത് കേട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു? ഇന്നെന്റെ അവസാന ജോലിദിവസമാണ്."

"കമോൺ വേണി, ഡോൺഡ് ബി ചൈൽഡിഷ്."

"ഗോപാൽ എച്ച് ആറിൽ വിളിച്ചുപറയുന്നോ, അതോ ഞാൻ തന്നെ അതും ചെയ്യണോ? എനിക്കെന്തൊക്കെ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് ഗോപാലിനറിയാമല്ലോ, അല്ലേ?"

ഒരു വികൃതമായ ചിരി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു. "ഡോൺഡ് വറി ... ഞാൻ തന്നെ വിളിച്ചോളാം ... ആരെയാ വിളിക്കേണ്ട? ... മീര ... സോഫി ... ഹേയ്, അല്ലേൽ വേണ്ട ... ഐ വിൽ ഡിറെക്ട്ലി ഗോ ദേർ ... ഏന്റ് മേക്ക് തിങ്ങ്സ് റണ്ണിങ്ങ് ... ഇന്ന് ഈവനിങ്ങ് ആകുമ്പോഴേക്കും എല്ലാം ശരിയാക്കാം ... ബി കൂൾ ..."

"ഗോപാൽ പരിഭ്രമിക്കേണ്ടതില്ല. ചെയ്യുന്നതിനെല്ലാം നന്ദി."

അവൾ കൃബിക്കിളിൽ നിന്നിറങ്ങിനടക്കുമ്പോഴും അയാൾ നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പൊപ്പുകയായിരുന്നു.

നഗരത്തിലെ കായൽതീരത്തെ പ്രശസ്തമായ റെസ്റ്റോറന്റിൽ മുകളിലത്തെ നിലയിലെ ചില്ലുജാലകത്തിലൂടെ കായലോളങ്ങളിൽ പോക്കവെയിൽ താളംതട്ടുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ച് വേണി ഇരുന്നു. പച്ചയിൽ ചെറിയപ്പൂക്കളുള്ള, ഭംഗിയേറിയ കോട്ടൺ സാരിയുടുത്ത് ഏകയായിരുന്ന അവളെ ഇടക്കിടെ വന്നുപോയിയുമിരുന്ന അതിഥികൾ ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നില്ല. കുറച്ച് നേരത്തിനു ശേഷം അലസമായ കാൽവെപ്പുകളോടെ അയാൾ അവളുടെ മുൻപിൽ ചെന്നിരുന്നു.

"ശാന്ത്, ഞാനിന്നു വളരെ സന്തുഷ്ടയാണ്."

"യു ഹേവ് ദു ബി. ഇൻ ഫാക്സ് നീയിന് ഏറ്റവും ഭാഗ്യവതിയായ ഭാര്യയാണ്."

യു ഷുഡ് ബി പ്രൗഡ് ഓഫ് മി. നാച്ചർസ്കേപ് മാഗസിന്റെ യങ്സ്റ്റാലെന്റ് അവാർഡ്, പോരാത്തതിന് മൈ ഫസ്റ്റ് എവർ ഫോട്ടോഷൂട്ട് - ദാറ്റ് ദു അറ്റ് ഫവായ്. ഹണീ, ഞാനടുത്തയാഴ്ച പറക്കാൻ പോകുന്നു. യു നോ ... അവർ ഫാഷൻ ഷൂട്ടിനുള്ള ഓഫർ തന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഒഴിയാൻ ശ്രമിച്ചതാ ... ബിക്കോസ് മൈ ഫീൽഡ് ഇസ് ലാന്റ്സ്കേപ്പ്. പിന്നെയവർ നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ അങ്ങ് സമ്മതിച്ചെന്നേയുള്ളൂ. ഹല്ല, ഇടക്ക് ഫീൽഡ് മാറി ട്രൈ ചെയ്യുന്നതിനു കഴുപ്പമില്ലല്ലോ? താക്ക് യു ഫോർ അറേഞ്ചിങ്ങ് ദിസ് ഡിന്നർ ഫോർ സെലിബ്രേറ്റിങ്ങ് മൈ സക്സസ്സ് ... പിന്നെ, യു ഹേവ് ദു ഫണ്ട് മൈ ട്രാവൽ ഓൾസൊ."

അവൾ വളരെ ശാന്തമായി ചോദിച്ചു. "ഈ അവാർഡിനും ഫോട്ടോഷൂട്ടിനും വിലയായിക്കൊടുത്തതായിരുന്നല്ലോ കഴിഞ്ഞയാഴ്ചയിലെ ഊട്ടിയാത്ര?"

"യു ഫക്കിൻ ബിച്ചു, എന്നെക്കളിയാക്കുന്നോ? എനിക്ക് തോന്നിയതൊക്കെ ഞാൻ ചെയ്തും. മോറോവർ ഇറ്റ്സ് എ പാർട്ട് ഓഫ് ദിസ് പ്രൊഫഷൻ. അല്ല, അധികമൊന്നും പറയേണ്ട - ഇങ്ങനെയൊരു വീക്കെന്റ് ട്രീപ്പിൽ അല്ലെ നീയെന്റെ തലയിൽ കയറിയത്?"

"ശാന്ത് പതുക്കെ, ഒരു വഴക്ക് നമുക്കൊഴിവാക്കിക്കൂടെ?"

"വെൽ, യു സ്റ്റാർട്ടഡ് എവരിതിങ്ങ്."

"ശാന്തിന്റെ വിജയത്തിലും ഞാൻ സന്തുഷ്ടയാണ്. പക്ഷെ, ഈ കൂടിക്കാഴ്ച അതാഘോഷിക്കാനുള്ളതല്ല. ഈ സായന്തനം എനിക്കുള്ളതാണ്."

"വൗ ... ഇന്നെന്താ മാധവിക്കുട്ടി ഫോമിലാണല്ലോ! മലയാളത്തിൽ സ്പീഷ്യൻ. ബൈദിവേ, എവിടുന്ന് കിട്ടി ഈ സ്റ്റുപിഡ് സാരി? ഓ... ബുദ്ധിജീവിയാകാനുള്ള ശ്രമമായിരിക്കുമല്ലോ?"

"എന്റെ ഭാഷ - അത് എന്റെ അച്ഛൻ എനിക്കുപകർന്ന് നൽകിയതാണ്. പിന്നെ ഈ സാരി - ഞാനേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു വസ്ത്രമാണ്."

"ഹാ സെന്റിമെന്റ്സ്! ഐ തോട്ട് യു വേർ ബിയോൺഡ് ഓൾ ദീസ് ഫീലിങ്സ്."

അതിനു മറുപടിയായി അവൾ മനഹസിക്കുകമാത്രം ചെയ്തു.

ചെത്തിത്തേക്കാത്ത ചുമരുകൾക്ക് മുകളിൽ ഓലമേഞ്ഞ ക്ലാസ്സ് മുറിയിൽ അല്ലി എഴുന്നേറ്റുനിന്നു.

"മന്ദാക്രാന്തയുടെ ലക്ഷണം പറയൂ കുട്ടീ."

"എനിക്കറിയില്ല മാഷെ."

"അഹങ്കാരം പറയുന്നോ, ഇന്നത്തേക്ക് പഠിച്ചിട്ടുവരാൻ പറഞ്ഞതല്ലേ?"

"ഇന്നലെ പാടത്തെല്ലാം തത്തകൾ ഇറങ്ങിയിരിക്കുകയായിരുന്നു മാഷെ. കൂടെ പറന്നുടന്ന് സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല."

"കഷ്ടം! പട്ടത്തൊഴുപ്പിന് പേരിട്ടാൽ കാട്ടുജാത്യല്ലാണ്ടാവോ?"

"അതിനു പട്ടത്തിന് ഒരു മീന്റെ പേരല്ലേ, മാഷെ?"

"ശവം! തർക്കത്തരം പറയുന്നോ? കൈനീട്ട് ഇങ്ങ്."

"അല്ലീ, എന്തിനാ കരയുന്നത്?"

"ഓളെന്നെ കാട്ടി."

"അല്ലി, ഓളല്ല - അവൾ."

"ശരി പിതാവേ."

"ഇയ്യന്റെ കയ്യിന്ന് മേടിക്കും."

* * * * *

ഇരുട്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കായൽതീരത്തെ റോഡിലൂടെ ഏറിവരുന്ന വാഹനങ്ങളുടെ ചുവന്നവാലുകളിൽ അലക്ഷ്യമായി നോക്കിയിരുന്ന അയാളോട് വേണി ചോദിച്ചു. "ശാന്ത്, ശാന്താരെയെങ്കിലും പ്രണയിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

"ഹ ... ഹ ... വേണീ, ഇന്നേതു ബ്രാന്റോ അടിച്ചേ? ഹേവ് യു സ്റ്റാർട്ടഡ് ദു ഡ്രിങ്ക് ഇൻ ഡേ റൈം ഓൾസൊ?"

"പറയൂ ശാന്ത്, പ്രണയമെന്തെന്ന് ഒരിക്കലെങ്കിലും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?"

"എന്റെ ദൈവമേ, ... നിന്റെ കഴുത്തിലോട്ട് നോക്ക് ... ആ കിടക്കുന്നതാണ് എന്റെ പ്രണയം."

"ഈ താലി ... ? ഈ താലിയാണോ ശാന്തിന്റെ പ്രണയം? ... "

* * * * *

പുഴയിലേക്ക് വളർന്ന തുവൽച്ചെടികളിൽ കാറ്റുപിടിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന അയാൾ പെട്ടെന്നാണ് അവളുടെ നേരെത്തിരിഞ്ഞ് കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ചിരിച്ചത്. "അല്ലി..."

"ഒട്ടും, എന്തേ?"

"അല്ലിയിപ്പോൾ എന്താണാലോചിക്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ പറയട്ടെ?"

"വേണ്ട."

"അതെന്തേ?"

"ഞാനിപ്പോഴാലോചിച്ച കാര്യം നമുക്ക് രണ്ടുപേർക്കും വ്യക്തമായറിയാം. പിന്നെന്തിനാണ് വാക്കുകൾ കൊണ്ട് വികൃതമാക്കുന്നത്?"

"വേണീ, നീ പറയുന്നതൊന്നും എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. നീ ജോലി വേണ്ടെന്ന് വെച്ചുനോ? യു മസ്റ്റ് ബി കിഡ്ഡിങ്ങ്! ഇന്നെത്ര ഷോട്ട്സ് എടുത്തു? വെറുതെയല്ല എന്റെ സ്റ്റോക്കൊന്നും വീട്ടിൽ കാണാത്തത്."

"ശരിയാണ് ശാന്ത്. ഞാൻ ജോലി രാജി വെച്ചിട്ട് ഇന്നത്തേക്ക് കൃത്യം ഒരു മാസമായി. പിന്നെ കഴിഞ്ഞ മൂന്നുമാസത്തോളമായി ഞാൻ ക്ലീൻ ആണ്."

"യു ... ജോലിയില്ലാതെ നീയെങ്ങനെ ജീവിക്കാമെന്നാ വിചാരിക്കുന്നത്? ഹെൽ ... എന്റെ യാത്രക്കുള്ളതെങ്കിലും നിന്റെ അക്കൗണ്ടിൽ കാണില്ലേ?"

അവൾ നിർവികാരയായി അവന്റെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു.

കൊയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞ പാടത്തുകൂടെ പോക്കവെയിൽ കൊണ്ട് നടക്കുവാൻ അയാൾക്ക് ഒരുപാടിഷ്ടമായിരുന്നു - അവൾക്കും. മഞ്ഞച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കറുകൾക്കിടയിലൂടെ വീശിയിരുന്ന കാറ്റും കൊയ്തുകഴിഞ്ഞ നെൽച്ചെടികളും കൂടി അവളുടെ പാവാട പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾ പതിവിനുവിപരീതമായി നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു. മൗനത്തിനു കനം കൂടിവരുന്നത് അസഹനീയമായപ്പോൾ അവൾ എന്തോ പറയാൻ തുടങ്ങിയത് മുഴുവനാക്കാൻ ഇടനൽകാതെ അയാൾ പറഞ്ഞു. "അല്ലീ, ഞാൻ പോകുകയാണ്."

"ശരി, എന്നാലങ്ങനെയാകട്ടെ ... നാളെക്കാണാം."

"നാളെക്കാണില്ല, ഞാനിവിടം വിട്ടുപോകുകയാണ്."

"എങ്ങോട്ട്?"

"വീട്ടുകാർ എന്നിൽനിന്നുമതൊളിപ്പിക്കുന്നു. അച്ഛൻ ദൂരെയൊരമ്പലത്തിൽ ശാന്തിപ്പണി ശരിയായെന്നുമാത്രം അറിയാം."

"എല്ലാം നന്നായിവരുട്ടെ."

"അല്ലിക്ക് ... അല്ലിക്ക് ..."

"എനിക്ക് വിഷമമില്ല."

"അല്ല, നമ്മൾ ചിലപ്പോൾ ഇനിക്കുണ്ടെന്നിരിക്കില്ല."

"അതുകൊണ്ടെന്താ? ഒരുപക്ഷേ നമ്മൾ കണ്ടെന്നിരിക്കുകയില്ല, ഈ സുന്ദരനിമിഷങ്ങൾ അതിനായി ബലികഴിക്കണോ?"

"അല്ലി ... ഞാനൊന്ന് കവിളിൽ തൊട്ടോട്ടെ?"

"വേണ്ട."

"ഓ ..." അയാളുടെ മുഖത്ത് കുറുബോധം നിഴലിച്ചു.

"അതുകൊണ്ടല്ല, ആ സ്പർശത്തിന്റെ ഭാരം ഒരുവിങ്ങലായി എന്നിലവശേഷിക്കും. അതുവേണ്ട."

"ഉം ... ശരിയായിരിക്കാം ..."

പിന്നീട് തങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വളർന്ന നിശ്ശബ്ദത ഭംഗിക്കാൻ എന്തുകൊണ്ടോ അവൾക്ക് തോന്നിയില്ല. അയാൾ ഏറെയിഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന അസ്തമനസൂര്യനൊപ്പം കുന്നിനപ്പുറത്തേക്ക് അയാൾ മറയുമ്പോഴും താഴെ

പാടത്ത് ഇടറിയ ശബ്ദത്തിൽ ചുളം വിളിച്ചുകൊണ്ട് കാറ്റുവീശുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ അസ്തമയത്തിന്റെ അരുണിമയും കൊണ്ട് കാറ്റുങ്ങോ മറഞ്ഞു.

"ശാന്ത്, ഞാനിന്നൊരുപാട് സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നു."

"ഓ, അഴിഞ്ഞാടനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം. അതു പണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നതല്ലേ? വേശ്യ!"

"ശാന്ത്, ഞാനൊരിക്കലും വേശ്യയായിരുന്നില്ല." നിമിഷനേരത്തേക്ക് മിന്നിമറഞ്ഞ വാക്കുകളിലെ നനവ് അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

പരാജിതനെപ്പോലെയിരുന്ന അയാളുടെ മുഖത്ത് കരുണയോടെ നോക്കി അവൾ സംസാരിച്ചു. "ശാന്ത്, ഞാനിവിടം വിട്ടുപോകുകയാണ്."

"നീയെവിടെയെങ്കിലും പോയിത്തുലയ്. ഐ ഡോണ്ട് കെയർ."

"എന്റെ സമ്പാദ്യത്തിൽ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന ഒരുലക്ഷത്തോളം ഞാൻ ശാന്തിന്റെ അക്കൗണ്ടിൽ ഇട്ടിട്ടുണ്ട്." അവൾ പതിയെ എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "ശാന്ത് ഒരിക്കലുമെന്നെ അന്വേഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കരുത്."

"വേണി, ഡോണ്ട് ഗോ."

"ശാന്ത് നമ്മളിപ്പോൾ അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേഷങ്ങൾ നമുക്ക് രണ്ടുപേർക്കും ചേരില്ല. പിന്നെ ശാന്തിന്റെ പ്രണയമായ ഈ താലി ശാന്തിനു തന്നെയിരിക്കട്ടെ."

"വേണി ..."

പതിയെ നടന്നുതുടങ്ങിയ അവൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു. "പുറത്തേക്ക് നോക്കൂ ശാന്ത്, സന്ധ്യയിൽനിന്നും രാത്രിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന കായലിന്റെ

സൗന്ദര്യം ഈ ആംഗിളിൽ നിന്നുമെടുത്താൽ 'എ സ്റ്റഡി ഇൻ പർപ്പിൾ' എന്ന പേരിന് അനുയോജ്യമായിരിക്കും." ഒരു ചെറു ചിരിയോടെ അവൾ മുഴുവനാക്കി. "പിന്നെ കലസ്ത്രീകൾ രാത്രിയായാൽ യാത്രചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നാ ശാസ്ത്രം. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പോകട്ടെ, ശാന്തിന് എന്റെ ആശംസകൾ."

പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരെ,

ഞാനാദ്യമേ പറയട്ടെ - ഇതൊരാത്മഹത്യാക്കുറിപ്പല്ല. ഞാനൊരിക്കലും ആത്മഹത്യ ചെയ്തില്ല - കാരണം ഞാൻ എന്റെ ജീവിതത്തെ അത്രയേറെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

എന്റെ കഥയെഴുതട്ടേയെന്ന് കഥാകൃത്ത് ആദ്യം ചോദിച്ചപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ സമ്മതിച്ചു - എന്റെ കഥ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടേണ്ടതല്ലാതിരുന്നിട്ടുകൂടി. ഞാനൊരുകാരും മാത്രമേ തിരിച്ചാവശ്യപ്പെട്ടുള്ളൂ - എന്റെ കഥയിൽ നാടകീയത കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ എനിക്ക് വിരോധമില്ല. പക്ഷെ എന്റെ ഈ കത്ത് മാറ്റം വരുത്താതെ കഥയിൽ ചേർക്കണമെന്ന്. നിങ്ങൾ സംശയിക്കേണ്ട ഇത് ഞാൻ തന്നെ എഴുതിയതാണ്. നോക്കൂ, ആ ചില്ലുകളുടെ കണിപ്പുകൾ - അത് എനിക്കുമാത്രം എഴുതാൻ കഴിയുന്നവയാണ്.

നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടാകും, ഞാൻ വീണ്ടും എന്റെ നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകുമെന്ന്. ഞാൻ പലപ്പോഴും സ്വപ്നം കാണാറുള്ളതാണത്. കോഴികൾ ത്രികോണം വരച്ച പഞ്ചാരമണൽ മുറ്റം കടന്നാൽ നട്ടച്ചക്കപ്പോലും കളിർമ്മത്തന്നചെടികളാലും മരങ്ങളാലും ചുറ്റപ്പെട്ട ആ ചെറിയവീട് ഒരുപക്ഷെ നിങ്ങളും കണ്ടിട്ടുണ്ടാകും. ആ ചെടികളെല്ലാം അച്ഛൻ നട്ടുവളർത്തിയതാണ്, ആ വീടും അച്ഛൻ സ്വന്തം കൈകൾകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. പക്ഷേ, അങ്ങോട്ടൊരു തിരിച്ചുപോക്ക് ഉണ്ടാകാനിടയില്ല. വീടും തൊടിയും ചിലപ്പോൾ കാടുകയറിയിട്ടുണ്ടാകാം, അല്ലെങ്കിൽ ചെടികളെല്ലാം തന്നെ വെള്ളം കിട്ടാതെ ഉണങ്ങിപ്പോയിരിക്കാം, വീടു തന്നെ ചിതലുകൾ തിന്നിട്ടുണ്ടാകാം. അങ്ങോട്ടൊരു തിരിച്ചുപോക്കിനിയില്ല. അച്ഛനോടൊപ്പം ആ വീടും ഓർമ്മകൾ മാത്രം ബാക്കിവെച്ച് മണ്മറഞ്ഞതായിക്കരുതാം.

കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ചിരിക്കുന്ന, ഹൃദയംകൊണ്ട് സംസാരിക്കുന്ന ആ സുന്ദരന്റെ അടുത്തേക്ക്? ഹേയ്, ഒരിക്കലുമില്ല. ഒരുപക്ഷേ ആ കണ്ണുകൾക്കുചുറ്റും ചുളിവുകൾ വീണിരിക്കാം. അയാൾ കവിതകളിലൂടെ സംസാരിക്കാൻ മറന്നുപോയിട്ടുണ്ടാകാം. കുന്നിൻപുറത്തെ സൂര്യസ്നാനങ്ങൾ കാണാതെകണ്ട് വിദൂരതയിലേക്ക് നോക്കിയിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. ഒരുപക്ഷേ സന്യാസം തന്നെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു ചുറ്റുചുറ്റുള്ള ആൺകുട്ടികളുടെ അച്ഛനായി, ഏതെങ്കിലും അമ്പലത്തിൽ ശാന്തിപ്പണി ചെയ്ത് സന്തോഷപൂർവ്വം ജീവിക്കുന്നുണ്ടാകാം. എന്തുതന്നെയായാലും എന്റെ ഓർമ്മകൾക്ക് നിത്യയാവനമായിരിക്കട്ടെ, അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഒരു തിരിച്ചുപോക്ക് വേണ്ട.

ഇനിയിപ്പോൾ ശാന്തിന്റെ അടുത്തേക്ക് ...? ഹ ... ഹ ... നിങ്ങൾ തമാശപറയുകയാണോ? അതൊരിക്കലുമുണ്ടാകില്ല.

എനിക്ക് മുള്ളുചിറകുകൾ നിങ്ങൾക്ക് ചിലപ്പോൾ കാണാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടാകില്ല. പക്ഷേ ഞാനിന്ന് പൂർണ്ണസ്വതന്ത്രയാണ്. ഒരു വേള എനിക്ക് ഭ്രാന്താണെന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ തന്നെ നിങ്ങളെ കറ്റംപറയാൻ കഴിയില്ല. അതുപോട്ടെ, ഞാനൊരു യാത്ര പോകുകയാണ്. എവിടെയെങ്കിലും വെച്ച് നമ്മളുടെ പാതകൾ സന്ധിച്ചേക്കാം. ഒരപേക്ഷയുണ്ട് - എന്നെ നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചാൽതന്നെ, തിരിച്ചറിയാത്തതായി ഭാവിക്കണം. അപരിചിതത്വം തരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം ഞാനാവോളം ആസ്വദിച്ചോട്ടെ. ഞാൻ നിർത്തുന്നു.

സ്നേഹപൂർവ്വം,
അലർവേണി എസ്. കണ്ടൻ

നന്ദകുമാർ

Electrical

npnandakumar@gmail.com

നോർത്ത് പോൾ

നീ ഒരു വല്ലാ നോർത്ത് പോൾ
 ഞാനും അങ്ങിനെ തന്നെ....
 പരസ്പരം വികർഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആറാം ക്ലാസ്സിലെ (?)
 തോമസ് മാഷും
 സയൻസ് പുസ്തകവും ഒരു വല്ലാ
 നുണയായി പോകും

വിജേഷ്

Earth Science (Alumni)
 vijeshvkgeo@gmail.com

"ഇടനാഴിയുടെ അവസാനം നിസ്സാരമായി "ലേഡീസ്" എന്നെഴുതിത്തുക്കി ലിംഗാധിഷ്ഠിത പരമാധികാരം സ്ഥാപിതമായ തുരുത്തിലേക്ക് ഒരു വാതിൽ. തള്ളിത്തുറന്നു അകത്തേക്ക് കേറും വഴി - "ചായം അരയിഞ്ചു കനത്തിലാണല്ലോ?" എന്ന് കണ്ടും, മിണ്ടിയും, കൂടെച്ചിരിച്ചും പഴകി, ഉപചാര മര്യാദകൾ തേഞ്ഞുപോയ ഒരുവൾ കളിയാലി തോന്നും മട്ടിൽ അടക്കം പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ചിന്തയ്ക്ക് അന്തമില്ല, "നിന്നെപ്പോലെ ആയിരിക്കാൻ നാണക്കേടുണ്ടോ" നും.

ഇങ്ങനെ ഉദാരമായി തിരിച്ചറിവ് പകരുന്ന ആത്മാർത്ഥതയോട് ഒന്നും പറയാൻ നിന്നില്ല. മുഴുത്ത കളവ് !..പുത്താക്കിരി! ഹും.

ദേഷ്യമെല്ലാമൊഴുക്കിക്കളഞ്ഞ നിർവൃതിയിൽ കക്കൂസിൽ നിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ ദാ എതിരെ വീതിയിലൊരു കണ്ണാടി.

വെള്ളപ്പാച്ചിലിൽ കൈയ്യിലെ പതനത്തിറങ്ങുമ്പോൾ ഒന്നുകൂടി നോക്കി, കണ്ണാടിയിൽ കണ്ട മുഖത്തേക്ക്.

ചൂണ്ടിലെ ചായവും, കവിളിലെ രക്തത്തുടിപ്പും, കൺപോളയിലെ മിന്നുന്ന ഇരുളും, കണ്ണിലെ

വെളിച്ചവും, ഇത് ഞാൻ തന്നെയല്ലേ.

ആണോ?

കഴുകിത്തുടച്ചു.

നിറങ്ങളൊക്കെയും മങ്ങി വേർതിരിവുകൾ കുറഞ്ഞ തൊലിപ്പുറം. ഇതാണ് ഞാനെന്നു പറയാൻ മറ്റവളുടെ നെഞ്ചു തുടിക്കുന്നുണ്ടാവും.

ഇത് ഞാൻ തന്നെയല്ലേ. ആണോ?

ഒന്നുകൂടി സ്ക്രബ്ബർ കൊണ്ട് ഉരച്ചു കഴുകി, അല്പം ശക്തിയായിത്തന്നെ ഉരച്ചിരിക്കണം, തൊലിയും പുരികവും മുടിയും ഉരഞ്ഞു മാറി.

വാർന്ന ക്കുമത്തെ വാരിപ്പൊത്തി ചെപ്പിലിട്ടു. ഉള്ളിലായിരുന്ന പേശികൾ ഇപ്പോൾ വെളിയിൽ കാണാം.

ഇതും ഞാൻ തന്നെയല്ലേ?

ആണല്ലോ. ആണോ?

കണ്ണുകൾ ചുഴ്ന്നു കണ്ണാടിക്ക് അഭിമുഖം വെച്ചു. കവിളുകൾ ഉറച്ചു മാറ്റി, പേശികൾ അയഞ്ഞുതിർന്നു.

ഹയ്യ! എന്റെ നല്ല ഒന്നാന്തരം തലയോട്ടി.

ഇത് ശരിക്കും ഞാനാണല്ലോ. അല്ലേ?

പിന്നിൽ പ്ലഷ് ചെയ്യുന്ന ഒരു കേട്ടതും അഭ്യാസം മതിയാക്കി കണ്ണുകൾ ഒന്നൊന്നായെടുത്ത് തിരികെ വച്ചു.

പേശികളും തൊലിയും വാഷ്ബേസിനിൽ കെട്ടിക്കിടന്ന വെള്ളത്തിൽ കയ്യിട്ടു പരതി കണ്ടെത്തി ചെപ്പിൽ നിന്ന് ക്കുമവും ഹാൻഡ് ബാഗിൽ നിന്ന് ചായങ്ങളും പൂശി.

ആഹ, പഴയപോലെ തന്നെ ഉണ്ടല്ലോ, എന്താ ചന്തം, ഇതും ഞാൻ തന്നെ.

മറ്റവൾ അടുത്ത വാതിൽ തുറന്നിറങ്ങി വന്നു.

കണ്ണാടി നോക്കി കൈ കഴുകുന്നു. ഒരു മൈൻഡില്ല.

"അതേയ്" അരയിഞ്ചു കനത്തിൽ ലിപ്റ്റിക് ഏകോണിച്ച പുച്ഛം ചിരിച്ച് ഞാൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി

- "ഉം..."

"ഇതിപ്പോ എങ്ങനാ ഒന്ന് പറയുക".

- "എന്താ നീ കാര്യം പറയു"

"ഒന്നുമില്ല, പോട്ടെ"

- "വല്ലാത്ത വട്ടു തന്നെ!"

ഞങ്ങൾ അർത്ഥമില്ലാതെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നു.

ഒരേ കഥകളുള്ള കഥകളിനാട്ടിലേക്ക് നീളുന്ന ഇടനാഴി വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

ആരോമൽ

Aerospace (Alumni)

arlov333@gmail.com

"ഏകദേശം രണ്ട് വർഷം മുൻപ് ഞാൻ ഐ ഐ ടി ബോംബെയിൽ പഠിക്കാൻ തിരുമാനിച്ചപ്പോൾ, ഇവിടത്തെ എയ്റോസ്പേസ് വിഭാഗത്തേക്കാൾ ഒരുപക്ഷേ എന്നെ ആകർഷിച്ചത് പച്ചപ്പ് നിറഞ്ഞ ഈ ക്യാമ്പസ്സും ഇവിടെയുള്ള പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകളുമാണ്. പവായ് തടാകത്തിനക്കരെയുള്ള ക്യാമ്പസ് ആദ്യമായി കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ആലോചിച്ചത് ഇവിടെ എത്ര തരം പക്ഷികൾ കാണുമെന്നായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു വർഷം കൊണ്ട് (പല സമയങ്ങളിലായി) ഏകദേശം എണ്പതോളം തരം പക്ഷികളെ ഇവിടെ കാണാനും നിരീക്ഷിക്കാനും പറ്റി. ക്യാമ്പസ്സിൽ കാണുന്ന എല്ലാ പക്ഷികളെയും പറ്റിയെഴുതണം എന്നാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും അങ്ങനെയെഴുതിയാൽ അതു അതിദീർഘവും അതിലുപരി വിരസവുമാകുമെന്നതിനാൽ തിരിച്ചറിയാൻ എളുപ്പമുള്ള ഏതാനും പക്ഷികളെക്കുറിച്ച് മാത്രമേ ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുള്ളൂ.

പശ്ചിമഘട്ട മലനിരകളുടെ ഭാഗമായതു കൊണ്ട്, നാട്ടിൽ കാണുന്ന പല തരം പക്ഷികളെയും ഇവിടെയും കാണാൻ സാധിക്കും. ക്യാമ്പസ്സിൽ പക്ഷികളെ കണ്ടുവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളെ മൂന്നായി തിരിക്കാം - പവായ് തടാകത്തിനോട് ചേർന്ന് കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ, സമീർ കുന്നിനരികെയുള്ള സാമാന്യം വരണ്ട സ്ഥലങ്ങൾ, പിന്നെ അക്കാദമിക് വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലും ഹോസ്റ്റലുകൾക്കിടയിലുമുള്ള പച്ചത്തുരുത്തുകൾ.

ഈ മൂന്ന് സ്ഥലങ്ങളിലും കണ്ടു വരുന്ന പക്ഷിയാണ് ചെമ്പുകൊട്ടൻ (Coppersmith Barbet). പച്ചനിറത്തിലുള്ള ഈ പക്ഷിക്ക് മാറിലും നെറ്റിയിലും കങ്കുമം തൊട്ടതുപോലുള്ള ചുവന്ന പാടുണ്ട്. ചെമ്പുപാത്രത്തിൽ കൊട്ടുന്നത് പോലെയുള്ള ഒരേ താളത്തിൽ ഉള്ള ശബ്ദമുള്ളത് കൊണ്ടാണ് ഇവയ്ക്ക് ഈ പേര് കിട്ടിയത്. പ്രധാനമായും പഴവർഗ്ഗങ്ങളാണ് ആഹാരമെങ്കിലും മരംകൊത്തികളുടെ അഭാവത്തിൽ മരങ്ങളിലുള്ള കീടങ്ങളെ തിന്നു മരങ്ങളെ

സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും ഇവർ സഹായിക്കുന്നു.

ചെമ്പുകൊട്ടനെപ്പോലെ എല്ലായിടത്തും കാണപ്പെടുന്ന വേറൊരു പക്ഷി ചൂട്ടിപ്പൂന്താണ് (Black Kite). ഫുട്ബോൾ ഗ്രൗണ്ടിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് വെയിൽ മൂത്ത കഴിഞ്ഞുചെന്നാൽ നമുക്ക് ഇവയെ വളരെയടുത്ത് കാണാനും നിരീക്ഷിക്കാനും പറ്റും. മിശ്രഭക്ഷകളായ ഇവർ എലികൾ, പെരുച്ചാഴി മുതലായ ജന്തുക്കൾ, മറ്റു ചെറിയ പക്ഷികൾ, മത്സ്യം തുടങ്ങി ചവറുകുകളിൽ നിന്നുവരെ ആഹാരം ശേഖരിക്കാറുണ്ട്.

ഒരുപക്ഷെ ക്യാമ്പസ്സിലെ എറ്റവും വർണാഭമായ പക്ഷികളാണ് തേൻകിളികൾ. തേൻ ധാരാളമായുള്ള ചെമ്പരത്തി, മന്ദാരം, മുരുക്ക് തുടങ്ങിയ പൂക്കളിൽ നിന്നും നീണ്ട കൊക്കപയോഗിച്ചാണ് ഇവർ തേനുണ്ണുന്നത്. തേൻ കൂടാതെ ചെറു പൂക്കളെയും, ചിലന്തികളെയും ഇവ ചിലപ്പോൾ ഭക്ഷിക്കാറുണ്ട്. കറുപ്പൻ തേൻകിളി (Purple Sunbird), മഞ്ഞ തേൻകിളി (Purple-rumped Sunbird), വിഗോർ തേൻകിളി (Vigors's Sunbird) എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് തരം തേൻകിളികളെ ക്യാമ്പസ്സിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഇതിൽ വിഗോർ തേൻകിളികൾ പശ്ചിമഘട്ട മലനിരകളിൽ മാത്രം കണ്ടു വരുന്നവയാണ് (endemic).

കറുപ്പൻ തേൻകിളി

മഞ്ഞ തേൻകിളി

വിഹാർ തേൻകിളി

ഇതന്നാണ് കറുപ്പും വെളുപ്പും ഇടകലർന്ന മണ്ണാത്തിപ്പൂള് സാധാരണയായി പാടാറുള്ളത്.

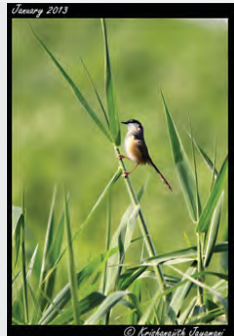
പാട്ടുകാർ

ഇരട്ടത്തലച്ചി ബുൾബുളം (Red-whiskered Bulbul) മണ്ണാത്തിപ്പൂളുമാണ് (Oriental Magpie Robin) ക്യാമ്പസ്സിലെ പാട്ടുകാരിൽ പ്രധാനികൾ. അതിരാവിലെ വെളിച്ചം പരന്നുതുടങ്ങുമ്പോൾ കുയിലുകളോടൊപ്പം ആദ്യം പാടിത്തുടങ്ങുന്നത് ഇവരാണ്. വൈദ്യുതക്കമ്പികൾ, പോസ്റ്റുകൾ എന്നിങ്ങനെ ഇറസ്സായ സ്ഥലങ്ങളിൽ

ക്യാമ്പസ്സിൽ എല്ലായിടത്തും, പ്രത്യേകിച്ച് തടാകക്കരയിലെ പൂല്കളിൽ കാണുന്ന ചെറിയ പക്ഷിയാണ് കതിർവാലൻ കുരുവി (Ashy Prinia). ഇവയുടെ ഇമ്പമുള്ള പാട്ടും പൊക്കമുള്ള പൂല്കൾക്കിടയിലൂടെയുള്ള അനായാസമായ പറക്കലും ഏറെ ആകർഷകമാണ്. കാണുന്ന ചെറിയ

ക്യാമ്പസ്സിൽ എല്ലായിടത്തും പ്രത്യേകിച്ച് തടാകക്കരയിലെ പൂല്കളിൽ കാണുന്ന ചെറിയ പക്ഷിയാണ് കതിർവാലൻ കുരുവി (Ashy Prinia). ഇവയുടെ ഇമ്പമുള്ള പാട്ടും പൊക്കമുള്ള പൂല്കൾക്കിടയിലൂടെയുള്ള അനായാസമായ പറക്കലും ഏറെ ആകർഷകമാണ്.

ജലപക്ഷികൾ

പവായ് തടാകത്തിലും അതിന്റെ ചുറ്റുവട്ടത്തുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലും കൊറ്റികൾ, എരണ്ടുകൾ തുടങ്ങി ധാരാളം ജലപക്ഷികളെ കാണാൻ സാധിക്കും. ഇതിൽ ചായമുണ്ടി (Purple Heron), ചാരമുണ്ടി (Grey Heron) എന്നീ പക്ഷികളെ വലിപ്പം കൊണ്ട് വളരെ എളുപ്പം തിരിച്ചറിയാം. നീണ്ട കഴുത്തും ഏകദേശം മൂന്നടി ഉയരവുമുള്ള ഇവ മത്സ്യങ്ങൾ, തവള തുടങ്ങിയ ജീവികളെയും മറ്റുമാണ്

ചാരമുണ്ടി

ചായമുണ്ടി

ആഹാരമാക്കാറുള്ളത്. വലിയ മരങ്ങളിൽ സംഘങ്ങളായി താമസിക്കുന്ന ഈ പക്ഷികൾ സാധാരണയായി തടാകത്തിന്റെ സാമാന്യം ആഴം കുറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഇര തേടാറുള്ളത്.

വെള്ളത്തിൽ നീന്തി ഇരപിടിക്കുന്ന പക്ഷികളിൽ എരണ്ട വിഭാഗത്തിലുള്ള ചുളൻ എരണ്ട (Lesser Whistling Duck), പുളളിച്ചുണ്ടൻ താറാവ് (Spot-billed Duck), നീർക്കാക്ക (Lesser Cormorant) എന്നിവയെ സാധാരണയായി കാണാം. ചുളൻ എരണ്ടുകൾ വലിയ സംഘമായി തടാകത്തിനു മേലെ പല പ്രാവശ്യം വട്ടമിട്ടു പറന്നതിനു ശേഷമാണ് വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങാറുള്ളത്.

തടാകത്തിൻ കരയിലുള്ള പായലിൽ നാടൻ താമരക്കോഴി (Bronze-winged Jacana), വാലൻ താമരക്കോഴി (Pheasant-tailed Jacana), നീലക്കോഴി (Purple Swampphen) തുടങ്ങിയ പക്ഷികളെയും കണ്ടു വരുന്നു. പായലിനുമീതെ നടക്കാനുതകുന്ന നീണ്ട വിരലുകളുള്ള കാലുകൾ ഇവരുടെ പ്രത്യേകതയാണ്.

ദേശാടകർ

തണുപ്പുകാലം തുടങ്ങുന്നതോടെ വളരെയധികം പക്ഷികൾ വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ

നിന്നും താരതമ്യേന തണുപ്പ് കുറഞ്ഞ തെക്കേ ഇന്ത്യയിലേക്ക് പറക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ദേശാടകർ പലപ്പോഴും മഹാരാഷ്ട്രയിലും തങ്ങാറുണ്ട്. ചിലർ ഒരു ഇടത്താവളമായും ഈ പ്രദേശത്തെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ക്യാമ്പസ്സിൽ പരക്കെ കണ്ടു വരുന്ന ദേശാടനക്കിളികൾ ഇളംപച്ചപ്പൊടിക്കുരുവി (Greenish Warbler), മുത്തുപ്പിള്ള (Brown-breasted Flycatcher), നാകമോഹൻ (Paradise Flycatcher), വാലുകുലുക്കിപക്ഷികൾ (Wagtails), കരിതപ്പി (Western Marsh Harrier) തുടങ്ങിയവയാണ്. കുരുത്തോല പോലെ നീണ്ട വാലുള്ള

നാകമോഹനെ വളരെ എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിയാം. ഇവ മരങ്ങൾ കൂടുതലുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലാണ് മിക്കപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നത്. മധ്യേഷ്യയിൽ നിന്നും തെക്കേ യൂറോപ്പിൽ നിന്നും വരുന്ന കരിതപ്പിയുടെ പറക്കലും ഇരത്തേടലും ബോട്ട് ഹൗസിൽ നിന്നാൽ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും. ക്യാമ്പസ്സിൽ സാധാരണ കാണാറുള്ള ചുട്ടിപരുന്തിനെക്കാൾ അല്പം വലിപ്പം കുറഞ്ഞ ഇവയുടെ നിറംകുറഞ്ഞ തല ഇവയെ തിരിച്ചറിയാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു

കൃഷ്ണജിത്ത്

Aerospace

jkkrishnajith@gmail.com

നന്മയെപ്പറ്റി കോശസ്തോത്രം
 ഓരോ ഭൂമിയിലും
 ചക്രവാളം തന്നിരിക്കുന്നു.
 വളരും, എത്ര വേഗമെങ്കിലും
 ഈ കോശസ്തോത്രം സീമകൊപ്പം.
 പക്ഷെ, മുറിച്ചു കടന്നുവില്ല,
 കാണാനാവില്ല, കേൾക്കാനാവില്ല അതിനപ്പുറം.
 സങ്കല്പത്തിന്റെ സുവർണ്ണരഥമോടിക്കാം
 ചക്രവാളത്തിനപ്പുറത്തേക്ക്
 പക്ഷെ,
 അദൃശ്യമായ ആ തിരശ്ശീലക്കപ്പുറം
 ഓരോ സങ്കല്പങ്ങളും
 വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നു.

വാസുദേവൻ
 Computer Science
 vasudev2020@gmail.com

അങ്ങനെ വെറുതെയിരുന്ന് വെറുത്തൊരു ദിവസത്തിന്റെ അവസാനം പിന്നേം ജനാലക്കപ്പറത്തെ മഹാനഗരത്തിലോട്ടിറങ്ങി.. തൊട്ടടുത്ത ലോക്കൽ തീവണ്ടി തന്നെ പിടിച്ച് തെക്ക് പടിഞ്ഞാറോട്ട്..

നെക്സ്റ്റ് സ്റ്റേഷൻ ദാദർ
പുഡിൽ സ്റ്റേഷൻ ദാദർ
അഗലാ സ്റ്റേഷൻ ദാദർ

ദാദറിലെത്തി..മുംബൈയുടെ ഹൃദയമാണ് ദാദർ (സീയെന്റൂ തലയും, അന്ധേരി കണ്ണും, ഗോവണ്ടി മൂക്കും, പവായി പല്ലും), നേരെ വെസ്റ്റേൺ ലൈൻ പ്ലാറ്റ്ഫോമിലോട്ട് നീങ്ങി. അവിടെ യോദ്ധാക്കൾ പടച്ചട്ടകളുമായി നിരന്നിരുന്നു, ആർത്തിരവിയജനക്കൂട്ടംഒരേമനസ്സോടെശരീരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള എല്ലാ ചിന്തകളും മാറ്റി വെച്ച് വടക്കോട്ടുള്ള വണ്ടിയിൽ തള്ളിക്കേറി..ഞാനും..

തറനിരപ്പുമായി 120 ഡിഗ്രി ആംഗിളിൽ പോസ്റ്റർ ഒട്ടിച്ച പോലെ നിർവ്വീകാരനായി ഞാൻ നിന്നു, അടുത്ത വർഷം സമാധാനത്തിനുള്ള ഭാരതരത്നം എനിക്ക് തരണമെന്ന് എന്റെ തന്നെ മനസ്സ് പറഞ്ഞു.. വണ്ടി വടക്കോട്ട്..

വലത്തോട്ട് നോക്കിയാ ധാരാവിയിലൂടെ തുടക്കം.. അത് നീരാവി പോലെ അന്തമില്ലാതെ എങ്ങോട്ടൊക്കെയോ പടർന്ന് കിടക്കുന്നു. ഈ അന്ധകാരം പോലത്തെ ചേരികളാണോ ജഗന്നാഥൻ ഒറ്റ ദിവസം കൊണ്ട് ഒഴിപ്പിച്ചത്.. കോപ്പാണ്..

ശ്വാസം മുട്ടി, ഞരമ്പുകൾ വലിഞ്ഞുമുറുകി, സഹനശക്തിയുടെ അവസാനത്തെ പടവിൽ വെച്ച് അവൾ പിന്നേം ചെലച്ചു -

നെകസ്റ്റ് സ്റ്റേഷൻ ബാൻഡ്ര
പുഡിൽ സ്റ്റേഷൻ ബാൻഡ്ര
അഗലാ സ്റ്റേഷൻ ബാൻഡ്ര,

ബാൻഡ്രയെത്താറായി.. അതീവ ശ്രദ്ധയോടെ ചെയ്യുന്ന ഒരു ഹാർട്ട് ഓപ്പറേഷൻ പോലെയാണ് മുംബൈ ലോക്കലിൽ നിന്നിറങ്ങുന്നത്. ഇറങ്ങാനുള്ള സൈഡിന്റെ കര പിടിച്ച് നിന്നു.. കണ്ണുകൾ അടച്ചു നിർവ്വീകാരനായി നിന്നു..

പതിവ് പോലെ ഏതോ ഒരു അജ്ഞാതശക്തി എവിടുണൊക്കെയോ വന്ന് പൊക്കിയെടുത്തു.. മേഘക്കീറുകൾക്കിടയിലൂടെ പറന്ന്.. പറന്ന്, ചുറ്റിലും പറക്കുന്ന വികാരമില്ലാത്ത ഒരുപാടു മുഖങ്ങൾ.. പ്ലാറ്റ്ഫോമിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു.. ദേവലോകത്ത് നിന്ന് പുഷ്പവൃഷ്ടി, മോക്ഷം കിട്ടി.. ജനിയുടെയും മൃതിയുടെയും ഇടയിലുള്ള ആ നേർത്ത രേഖയിൽ വെച്ച് ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു ഇത്ര നേരവും ഒരു തീവണ്ടിയിലായിരുന്നു എന്ന്.

ബാൻഡ്ര സ്റ്റേഷനപ്പുറത്തിറങ്ങി.. ആദ്യത്തെ ഓട്ടോയ്ക്ക് തന്നെ കൈ കാട്ടി

- എവിടെ പോണം?

- ബാൻഡ്രയല്ലേ.. വായി വന്ന ആദ്യത്തെ പേര് തന്നെ അയാളുടെ മുഖത്ത് നോക്കി വളരെ സിമ്പിളായി പറഞ്ഞു, ചേട്ടാ ഈ സച്ചിന്റെ വീടു വഴി ഒന്ന് പോകണായ്കേ..

- ഏഎ.. നീയാരാ സച്ചിന്റെ അളിയനാണോ എന്ന ഭാവത്തിൽ അയാൾ നോക്കി പുച്ചിച്ചു.

അല്ല, കുഞ്ഞമ്മയുടെ മാപ്പളയാണെന്ന ഭാവത്തിൽ ഞാൻ തിരിച്ച് നോക്കി..

പിന്നെ അയാളൊന്നും ഉരിയാടിയില്ല.. എന്നേം വഹിച്ചുകൊണ്ട് രാജശങ്കടം ബാൻഡ്രയിലൂടെ കിതച്ച് പാഞ്ഞു.. ബാൻഡ്ര - അന്നന്നത്തെ അന്നത്തിനു വേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ട് പണിയെടുക്കുന്നവർ ടെന്റടിച്ച് താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം(ഉദാ:- ഷാത്രൂവ് ഖാൻ).

വണ്ടി പാഞ്ച് പാഞ്ച് ഇടത്തോട്ട് വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞൊരു കറുത്ത ഗെയ്റ്റിനു മുന്നിൽ നിർത്തി.. മുഖം വെട്ടിച്ച് ഡ്രൈവർ പറഞ്ഞു.. ഇഷ്ടം പോലെ കണ്ടോളാൻ.. വെറുതെ അങ്ങോട്ട് നോക്കി.. കറുത്ത ഗെയ്റ്റ് നോക്കിയിട്ടെന്ത് കാണാനാ..?

സച്ചിന്റെ വീടൊക്കെ കാണാൻ പോകുന്നത് പ്രാന്തല്ലേ എന്ന് ചോദ്യശരങ്ങൾ. ആണേലും അല്ലേലും ഇയാളെങ്ങനെയാണ് ഇത്രേം വല്ലാതെ പ്രാന്തായി തീരുന്നത്..? ശ്രീ. സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ വാക്കുകൾ കടമെടുക്കുന്നു..

"വി. പി. സിങ്ങ്, ചന്ദ്രശേഖർ, നരസിംഹറാവു, വാജ്പേയി, ദേവഗൗഡ, ഗുജറാൾ, വീണ്ടും വാജ്പേയി, മന്മോഹൻസിങ്ങ്, പിന്നേം മനോഹൻസിങ്ങ്, ഇത് കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു വർഷങ്ങളായി ഇന്ത്യ ഭരിച്ചവരുടെ പട്ടികയാണ്, രണ്ട് ദശാബ്ദങ്ങൾക്കൊണ്ട് നമ്മൾ ജനാധിപത്യത്തിൽ മാറി മാറി പരീക്ഷിച്ച ക്യാപ്റ്റൻസികൾ, അധികാരക്കസേരയിലിരുന്ന് സച്ചിന്റെ കളി കണ്ടവർ. ഈ നെടിയ കാലയളവിൽ ചെങ്കോലിനേക്കാൾ പ്രതാപമുള്ള ഒരു മരക്കുഷണം കയ്യിലേന്തി ഇവരേക്കാൾ നന്നായി ഇന്ത്യൻ മനസ്സിനെ സച്ചിൻ ഭരിച്ചു"...

ഓർമ്മകളിൽ ക്രീസിൽ നിന്ന് കുയിലുകൾ പാട്ടും പാടി നൈസായി ബൗൻഡറികളിലോട്ട് പറക്കുന്നു, 22 യാർഡുകൾകുറഞ്ഞ കൂരമായ

ശാന്തത കണ്ട് ഡെസ്സായി വെറുത്ത് പോയ ബോളിങ്ങ് ദൈവങ്ങളെയും
ഓർമ്മ വന്നു...

വണ്ടി തിരിക്കാൻ പറഞ്ഞു.

അശ്വിൻ

Mechanical (Alumni)
aswcetmec1@gmail.com

വിജ്ഞാനം

അപരാഹ്ണത്തിൻ അപാരനീലിമയിൽ
 ആകാശത്തിൻ അത്യുച്ചത്തിൽ
 പാറിപ്പറക്കുന്ന ആട്ടിൻകിടാങ്ങൾ
 തേടുവതെന്തെന്നു ഞാനറിഞ്ഞീല
 സത്യമോ മിഥ്യയോ അതോ കപ്പലണ്ടിയോ
 കുരുതിക്കിണ്ണം തട്ടിമറിച്ചു. കസ്യുതിപ്പെപ്പതൽ
 നടന്നകന്നു
 എന്തിനോ വേണ്ടി തിളക്കുന്നു സാമ്പാർ
 ആർക്കും വേണ്ടാത്ത കോമരങ്ങൾ
 കുട്ടി കരഞ്ഞു അമ്മ ചിരിച്ചു
 അപ്പനെനാലും ബിരിയാണി വേണം
 അർത്ഥമില്ലാത്തൊരീ ജീവിതവീഥിയിൽ
 അപരാഹ്ണത്തിൻ അപാരനീലിമയിൽ
 കൂടിയിരുന്നു നാം ബീഡി വലിച്ചു

നിർമൽ

Mechanical

nirmaljayanth@gmail.com

മഴ - മിഥ്യയും സത്യവും

മഴ - എന്നും നനഞ്ഞ ഓർമ്മകൾ മാത്രം എന്റെ ജീവനാഡിയിൽ പ്രസരിപ്പിച്ച പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഭാസം. ഭൂമിയിൽ ജീവതാളത്തിന്റെ ഉത്പത്തിക്ക് കാരണഭൂതമായ ആ മഹാപ്രതിഭാസം ഇന്നും എന്നെ മസ്തിഷ്ക പ്രക്ഷാളനത്തിൽ ആഴ്ത്തുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ഉപബോധമനസ്സ് ബോധമണ്ഡലത്തിലേക്ക് വികാരവിക്ഷോഭങ്ങളെ താരണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ മഴ അതിന്റെ കാലത്തിൽ, പല ദേശങ്ങളിൽ പല ഭാവങ്ങളിൽ പരകായപ്രവേശം നടത്തുന്നു. ആഷാഢത്തിന്റെ ആത്മാവിലെ രാഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് കവിക്ക് പ്രകൃതിക്കുമിടയിലെ അന്തരധാര അനുരക്തമാക്കിയത് ഇതേ കാലാന്തര പ്രതിഭാസമാണ്. ചരിത്രേതിഹാസങ്ങളിൽ പ്രണയത്തിനും, യുദ്ധങ്ങൾക്കും, ആരോഹണങ്ങൾക്കും അവരോഹണങ്ങൾക്കും ചടുലതാണവത്തിലും ലാസ്യഭാവത്തിലുമുള്ള അരങ്ങു തീർത്തിരുന്ന ആ മഹാപ്രഹേളിക ഇന്നും അതേ മുർത്തഭാവങ്ങളിൽ പരിലസിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രനായും വരണനായും സിന്ധുസായും അവൻ കാലയവനികകൾ താണ്ടി ആ തീർത്ഥാടനം തുടരുന്നു. നോഹയ്ക്കും

മനുവിനും അവൻ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ മഹത്തായ സ്ഥാനം സൃഷ്ടിച്ചെടുത്തു. അലക്സാണ്ടറിനും ടിപ്പുസുൽത്താനും അവരുടെ സർവസംഹാരിയായ പടയോട്ടങ്ങളിൽ അവൻ ശക്തനായ എതിരാളിയായി അവതരിച്ചു.

അവർക്കുപോലും ആ സൂക്ഷ്മസമൂലഭാവം മുന്നിൽ ശിരസ്സ് നമിക്കേണ്ടി വന്നു. മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനും, അവന്റെ ജീവിതരീതിക്കുമുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശിയായും മഴ വർത്തിച്ചു. മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ സ്നേഹിച്ചപ്പോൾ മഴ ലാസ്യഭാവമുള്ള ഒരു അപ്സരസ്സായി അവൻ മുന്നിൽ നർത്തനമാടി. എന്നാൽ അതേ മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ വെല്ലുവിളിച്ചപ്പോൾ മഴ സർവസംഹാരിയായി പ്രചണ്ഡതാണവമാടി. ഈ പ്രതിഭാസത്തിന്റെ മുർത്തരൂപങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഇന്ദ്രധനുസ്സ്, അതിന്റെ ഏഴ് വർണ്ണങ്ങളിൽകൂടി പ്രണയത്തിന്റെ വർണ്ണശലഭങ്ങളെ മനുഷ്യമനസ്സിലേക്ക് ഒഴുക്കിവിട്ടു. ഇടിമിന്നലിൽക്കൂടി സ്മരണം ചെയ്യുന്ന ഊർജ്ജം സർവസംഹാരിയായും പ്രകൃതിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ ജൈവസഞ്ചാലനത്തിനുള്ള പ്രതിഭാസമായും ഉരുത്തിരിഞ്ഞു. മഴത്തുള്ളിയുടെ നനുത്ത സ്പർശം ഏതൊരു വൈരാഗിയേയും വികാരവിക്ഷോഭം നിറഞ്ഞ മാനസികതലത്തിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ പ്രാപ്തമാണ്. എന്നിട്ടും എന്റെ മഴയേ.....!!! നീയെന്തേ എന്റെ ഈ അവസ്ഥ കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കുന്നു. വല്ലപ്പോഴുമാണെങ്കിലും അലക്കിയിടുന്ന എന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ നീയെന്താ ഉണക്കാൻ സമ്മതിക്കാത്തത്....???? അതിനത്തരമെന്നോണം ഒരു മിന്നൽപ്പിണർ ആകെയുണ്ടായിരുന്ന ആ നല്ല തൂണിയെയും കരിച്ചുകളഞ്ഞു.....!!!!

അനൂപ്

Energy Science
anoopcv123@gmail.com

പരബ്രഹ്മവിസ്മയം

നിന്നു ഞാനെന്നുമറിയാതെ, ചുറ്റുമിരുൾ-
 പടരുന്നുവോയെൻ കാഴ്ചമങ്ങുന്നുവോ..
 കണ്ണമിടുന്നു, കൈകാൽ തളരുന്നെൻ-
 മെയ് തണുക്കുന്നു, ഞാൻ മരിക്കുന്നുവോ..
 നിലയ്ക്കുന്നു താളം ഹൃദയതാളം, പറയാതെ-
 യെന്നോർമ്മകളുമകലുന്നുവോ..
 അറിയുന്നതെല്ലാമിവിടെവന്നെത്തുമ്പോ-
 ഉറിയാത്തനാളുകളിനിയുമുണ്ടാകുമോ..
 ഒരു തുള്ളിക്കണ്ണീരെൻ കവിളിനെത്തൊട്ടപ്പോൾ-
 പലതായ് പിരിഞ്ഞുവെൻ പരബ്രഹ്മവിസ്മയം.

അക്കരാൻ

പായൽപ്പൂവ്

നദിയെന്നു വിളിച്ചാൽ
 നെറിവു പോരാ
 ഒഴുകുന്നുണ്ടോ എന്ന്
 ചോദിച്ചാൽ ഒഴുകില്ല
 ഒഴുകില്ലേ എന്ന് നിനച്ചാൽ
 വാർന്നു കാട്ടും
 ചെളി നിറഞ്ഞ ചതുപ്പാണ് സത്വം
 കൃത്യമായി ഒന്നുമല്ലെങ്കിലും
 എന്തൊക്കെയോ ആണ്
 കല്ലും കരിതും കലങ്ങുന്ന
 അല്ല തികട്ടും അടിവയറ്റിൽ
 കരിയിലയും കൂത്താടിയും
 പുളയ്ക്കും സമതലം
 പൂമുഖം
 കാറ്റടിച്ചു സഹികെട്ടാൽ
 ഓളം തല്ലും തീരത്ത്
 മണത്താലും രുചിച്ചാലും
 ഇല്ലെങ്കിലും
 ആവി പൊങ്ങുമ്പോൾ
 ജലമെന്നു സാക്ഷ്യം
 പല താമരമക്കൾ
 ആഴക്കുറപ്പിൽ കുഴഞ്ഞ
 വേരുകളാഴി
 പശിമരാശികളിൽ
 തെളിഞ്ഞുയർന്നു
 മുകളിലെ പച്ചയിലും

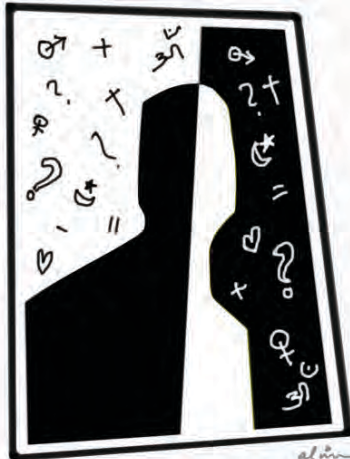
പ്രകാശത്തിലും കുളിച്ച്
 ചെമ്മപ്പായ ചുണ്ടുകൾ
 വിടർന്നു-വിടർന്നില്ല എന്ന്
 ഓളങ്ങളുടെ ഇടനേരത്ത്
 ശൃംഗരിച്ചു
 പെറ്റുപെരുകാൻ പറ്റാതെ
 പെട്ടുപോയ പായൽപ്പൂവ്
 നിറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞ
 വെള്ളപ്പൊക്കങ്ങളെ
 സ്തുരിച്ചും കൊണ്ടിളകി
 മാനത്തോളം ഉയർന്നതും
 വിടർന്നതും
 ഊർധ്വ വിതാനങ്ങൾക്കടിയിൽ
 മരണം മുളപൊട്ടിയതും
 ഒടുവിലീ വെള്ളക്കെട്ടിൽ
 വന്നുപതിച്ചതും
 ഒന്നുമുരിയാടാതെ
 വയലറ്റ് നിറത്തിൽ
 സ്നേഹം പൊഴിച്ച്
 അവൾ മേഘമുഗങ്ങളെ
 ഗർഭത്തിൽ ആവാഹിച്ചു
 ത്രികാല വിവരദോഷി
 ഷട്പാദൻ വെള്ളത്തിലാശാൻ
 നേർത്ത പ്രതലം കുഴിച്ച്
 നിവർന്നു നിന്നു
 നിഴലിൽ നിന്നു നിഴലിലേക്ക്
 ചുവടളന്നു
 ഉയരങ്ങളിലേക്ക്
 മനസ്സുരുട്ടിയ സാഹചര്യം
 ഉരുവാകും മുൻപ്
 നിന്നിടം കീറി ഉള്ളിൽ
 മറഞ്ഞു

പ്രകൃതി ഇങ്ങനെ പുത്തു
 തളിർത്തു പഴുത്തളിയുന്നു
 സൂര്യന്മാരിവിടെ ഉദിച്ചും
 അസ്തമിച്ചും കാലം കഴിക്കുന്നു
 ഒളിമറയുടെ ഓടാമ്പൽ നീക്കി
 ഓളങ്ങളിൽ നിന്നും
 ഓളങ്ങളിലേക്കും
 തുടർന്ന്
 ഉൾക്കാടുകളിലേക്കും ഒരേ
 ഉഷ്ണവാതങ്ങൾ

ശ്രുതി തെക്കേക്കര

ഭൈമന്മാർക്ക് സൂര്യോദയങ്ങളും അസ്തമയങ്ങളും കടലിൽ തന്നെയാണ് -- അത്ര ചെറിയൊരു ദീപായിരുന്നു അത്. ആർത്തിരമ്പും കടലൊരു കൈത്തോടെങ്കിൽ ഭൈമം ഒരു കട്ടുകമണി! ഉഷസ്സന്ധ്യയ്ക്കും സായംസന്ധ്യയ്ക്കും കടലാകും കളിത്തട്ടിൽ ചുവന്നതാടി തിരനോക്കുന്ന ഭൈമം! ഭൈമദേശത്തെയും ഭൈമവംശത്തെയും കുറിച്ച് കേട്ടവർ അവരും, ഞാനും, ഇപ്പോൾ നിങ്ങളും മാത്രം.

ഭൈമന്മാർ ആരോഗ്യശാസ്ത്രത്തിൽ നിപുണന്മാരത്രെ. അവർക്ക് പക്ഷെ, മരുന്നുകളില്ല. ഒരുവന്റെ ശരീരഘടനയെയും കാര്യകലാപങ്ങളെയും വ്യക്തിജീവിതത്തെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നിർണ്ണയിക്കുന്ന ചിട്ടയായ ഭക്ഷണക്രമമത്രെ അവരുടെ അരോഗതയ്ക്കു കാരണം. ഉറച്ച ശരീരവും തെളിഞ്ഞ മനസ്സുമാണ് തങ്ങളുടെ വംശത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയെന്ന് ഓരോ ഭൈമനും വിശ്വസിച്ചുപോന്നു.

അങ്ങനെ കാലം കറെ കഴിഞ്ഞു.

ഇന്ന് ഭൈമനും ഭൈമയും പഠനം കഴിഞ്ഞു പണിക്കു പാകമാകുമ്പോൾ അച്ഛനമ്മ്മയും നാട്ടുകാരും കൂടി നല്ലൊരു നാൾ നോക്കി ഒരു ഗണിതജ്ഞനെ കണ്ട് ഒരു 'അശനക്കുറിപ്പ്' എഴുതിവാങ്ങും. ഗണിതജ്ഞൻ മഹാപണ്ഡിതൻ. ഒരാളുടെ

കലവും കലത്തൊഴിലും ജനനത്തിയതിയും ഉയരവും വണ്ണവും

മേദസ്സും അളന്ന്, ഏതു ഭക്ഷണം ചേരുമെന്നും ഏതു ചേരില്ലെന്നും എന്നുണ്ണാമെന്നും എന്നുണ്ണരുതെന്നും കുറിച്ചുകൊടുക്കും.

കുറിച്ചുനസരിച്ചു വേണം ശേഷം കാലം ദൈവനും ദൈവയും ഉണ്ണാൻ. ഉണ്ണേണ്ടതുണ്ണണം, ഉണ്ണരുതാത്തതുണ്ടുകൂട -- ഏറെക്കുറെ അത് മാത്രമാണ് ഇന്ന് ദൈവദേശത്തെ സദാചാരം.

പക്ഷെ വിശപ്പ് എന്നൊന്നുണ്ടല്ലോ, അത് കുറിച്ചുനസരിച്ചല്ലല്ലോ... ആർത്തി തീർച്ചയായുമല്ല! എല്ലാ സന്ധ്യനികളേയും പോലെ, ദൈവന്മാർക്കും വിശന്നും, ദൈവകൾക്കും വിശന്നും. ചിലർക്ക് ആർത്തിയും വേറെ ചിലർക്ക് അത്യാർത്തിയും വന്നു. ആർഷ ദൈവ സംസ്കാരത്തിന് നിരക്കാത്തതിനാൽ ദൈവദേശത്ത് ഹോട്ടലുകൾ ഉണ്ടായില്ല. അതിനാൽ ദൈവന്മാരും ദൈവകളും തങ്ങൾക്കു വിധിക്കപ്പെടാത്തവ പലതും ഒളിച്ചുണ്ടു.

"ഓരോദൈവനുംദൈവയ്ക്കുംതന്റെ വിഹിതംഭക്ഷിക്കാം. അവിഹിതംഭുജിച്ചുകൂടാ. അവിഹിതഭോജനമാണ് ദൈവ സംസ്കാരമാകുന്ന തുവെള്ളത്തുവായലിൽ വീണ മാൽക്കാനാവാത്ത കറ, അത് തങ്ങളുടെ സമുഹവുരിയുടെ ഊട്ടും പാവും ഇളക്കി സംസ്കാരത്തെ വെറും പഴംതുണിയാക്കുന്നു" എന്ന് പ്രസംഗിച്ചു സാംസ്കാരികനേതാക്കൾ. ക്രമേണ അവിഹിതഭോജനം നാണക്കേടായി.

കയ്യിൽ പൊതിയുമായി ആളനക്കമില്ലാത്തതിടത്തിരിക്കുന്ന ദൈവനെയും ദൈവയെയും (അപ്പോൾ) സദാചാരവാദികളായ മറ്റു ദൈവന്മാരും ദൈവകളും വളഞ്ഞു, പൊതിയഴിപ്പിച്ചു. തല്ലി, നാണംകെടുത്തി. "ഞങ്ങളാരും തിന്നാത്തപ്പോ നീ മാത്രം തിന്നുന്നോ" എന്നു കോക്രി കാട്ടി. വിശക്കുമ്പോൾ മാത്രം തിന്നുന്ന ദൈവനും, ആർത്തി മൂത്തു തിന്നുന്ന ദൈവനും ഒരുപോലെ നാണംകെട്ടു.

സ്വന്തം ഭക്ഷണം സ്വയം പാകം ചെയ്തു ഭുജിക്കുന്നതിനാൽ ദൈവദേശത്ത് നമുക്കുള്ളതരം അസുഖങ്ങൾ കുറവായിരുന്നു. പ്രമേഹാജീർണ്ണസമ്മർദ്ദ ദുർഗ്ഗമേദസ്സാദികൾ ഇല്ല. തീരെ ഇല്ലെന്നല്ല, കുറവായിരുന്നു. ഉള്ളവർ അത് പുറത്തു പറഞ്ഞതുമില്ല -- നാണക്കേടല്ലേ, നമ്മെപ്പോലെ അവർക്കതു ധനാധികൃത്തിന്റെ ലക്ഷണമല്ലല്ലോ.

ഭൈമദേശത്ത് പൊതുവായുണ്ടായിരുന്ന അസുഖങ്ങൾ -- അവരുടെ സ്റ്റാറ്റസ് സിമ്പലുകൾ -- അവ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പുറത്തു പറയാത്ത ഗണത്തിലുള്ളവയാണ്. അതിനു കാരണവുമുണ്ട്, ഊഹിച്ചിരിക്കുമല്ലോ.

ഒന്ന് പറയാൻ വീട്ടു-- അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നത്, എത്രയുണ്ടാലും മതിവരാത്ത, ഉള്ളതിൽ പാതിയുണ്ട് ബാക്കി അമ്മയ്ക്കും നാല് സഹോദരർക്കും കൊടുക്കുന്ന ഭീമനെയാണ്. പതിനാറായിരത്തെട്ടു ഭാര്യമാരുള്ള കൃഷ്ണനെയല്ല.

ഭവത്രാതൻ

Civil

bhavathrathanbk@gmail.com

കലികാലം

മാറ്റത്തെ ഭയന്ന രാജാക്കൻമാർക്കും
 വ്യവസ്ഥിതി പ്രണയിച്ച തംപ്രാക്കൻമാർക്കും
 എന്നും കലികാലമായിരിന്നു
 അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കുമതങ്ങനെത്തന്നെയൊ?
 നുകമേറ്റുന്നവനു ചാട്ടവീശുന്നവനെപ്പോലെയല്ലല്ലോ
 അവന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിലെന്നും
 പെരുമ്പാമ്പിനെ വിഴുങ്ങുന്ന പോക്കാച്ചിത്തവളയുണ്ടായിരിന്നു

കലികാലത്തിന്റെ പൊരുളറിയാത്ത വയസ്സിത്തള്ളയും
 രാഷ്ട്രീയമറിയാത്ത അടിയാത്തിയും
 കർക്കിടക വെയിലിൽ,
 കാർമേഘമൊഴിഞ്ഞ മാനം നോക്കി പറഞ്ഞു
 "ഇതു കലികാലം"

 നിവേദിത

ശ്രീനഗരത്തെ അടുത്തറിഞ്ഞപ്പോൾ

10/11/2012

മഞ്ഞു മുടിയ താഴ്വരകൾ, ഭീതിജനകമായ നിരത്തുകൾ, മഞ്ഞിനാൽ തല നറച്ച പൈൻ മരമുത്തച്ഛൻമാർ. പൈൻ മരച്ചില്ലകൾ ക്ഷീണിക്കുമ്പോൾ രാത്രിയുടെ നിശബ്ദതയെ ഭംഗിച്ചു നില്ക്കുന്ന മഞ്ഞു തരികൾ. ഇതൊക്കെ ആയിരുന്നു ഒരു ഒക്ടോബർ മാസം പെട്ടെന്ന് ശ്രീനഗർ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര തിരിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിൽ കൊണ്ടുപോയത്. അവിടെയും ഇവിടെയും പേരിനു മഞ്ഞു വീണ മലനിരകളെ കണ്ടപ്പോൾ നിരാശനായി, ആരോടും ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല, ഗൂഗിളിനോട് പോലും!. ഒരു മിലിറ്ററി ജെറ്റ് സാമാന്യം അടുത്ത് കൂടിപറന്നു അകലുന്നത് നോക്കിയിരുന്നപ്പോഴേക്കും എൻറെ വിമാനം ആ സ്വപ്നഭൂമിയെ വലം വയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

തീരെ തിരക്കില്ലാത്ത ഒരു വിമാനത്താവളം, ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ബസ് സ്റ്റോപ്പിൽ കൂടുതൽ ഒന്നും ഉണ്ടെന്നു തോന്നിയില്ല. ജനങ്ങളുടെ ഇന്ത്യാ വിരുദ്ധ വികാരങ്ങളും, ഇടക്കുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങളും, അവയെ തച്ചടക്കുന്ന ഭരണവും-ഒരു ഭയം നാട്ടിൽ നിന്ന് പോരുമ്പോൾ മുതൽ എൻറെ കൂടെ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വടക്ക് കിഴക്ക് ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഹിന്ദി സംസാരിച്ചാൽ വലിയ പ്രശ്നം ആണെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട് അതുപോലെ എന്തെങ്കിലും അവിടെ ഉണ്ടോ എന്നും ആശങ്ക ഉണ്ടായിരുന്നു. കാശ്മീരികൾക്ക് അവരുടെ ഭാഷ ഉണ്ട്, ഔദ്യോഗിക ഭാഷ ഉർദുവും. ഉർദു സംസ്കൃതത്തിൻറെ കൊച്ചുമകൾ ആയി വരും എന്നാണ് വിദഗ്ധാഭിപ്രായം. എത്രമാത്രം വസ്തുതാപരമാണ് എന്ന് അറിയില്ലെങ്കിലും ഉർദു ഏകദേശം 70% വാക്കുകൾ സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും കടം കൊണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് എവിടെയോ വായിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ഭാരതീയ ഭാഷയെ പേർഷ്യൻ കലർപ്പ് ഉള്ളതിനാൽ ഒരു ഇസ്ലാമിക ഭാഷയാക്കി മുദ്രകുത്തിയത് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യ കമ്പനിയുടെ കുബുദ്ധിയിൽ ഉദിച്ച തന്ത്രം. അവരതിൽ വിജയിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ ഉർദുവിലെ സംസ്കൃത പദങ്ങളെയും ഹിന്ദിയിലെ പേർഷ്യൻ

പദങ്ങളെയും ഒഴിവാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ വരെ നടക്കുന്നുണ്ട്, അതിനു പേര് 'ശുദ്ധീകരണമെന്നും'. നമ്മുടെ അയൽക്കാർ സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന് നാമകരണം നടത്തിയപ്പോൾ അതിൽ അവരുടെ ഓരോ പ്രവിശ്യകളെയും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. പഞ്ചാബ് (P), അഫ്ഘാൻ(A), കശ്മീർ (K), സിന്ധ് (S), ബലൂചിസ്ഥാൻ (TAN) എല്ലാം ഉൾപ്പെടുത്തി പേരിട്ടു. PAKISTAN എന്ന്. ഒരു 'I' കൂടെ ഇടയ്ക്കു ചേർത്ത് പാക്കിസ്ഥാൻ ആക്കിയപ്പോൾ പരിശുദ്ധിയുടെ നാട് എന്നർത്ഥമുള്ള ഉർദു നാമം രൂപപ്പെട്ടു. ഒരർത്ഥത്തിൽ സ്വന്തം പേരിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു പോരാട്ടം കൂടിയാണ് അവർക്ക് കശ്മീർവാദം. നഗരത്തിലേക്കുള്ള യാത്രാമധ്യേ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലായി, മറ്റൊരു അത്യാഹിതത്തിനെക്കാൾ വണ്ടി തട്ടി എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കാനാണ് സാധ്യത. നമ്പർ പ്ലേറ്റ്, ലെഫ്റ്റ് സൈഡ് ഡ്രൈവിംഗ്, സിഗ്നൽ ഇവയൊക്കെ എന്താണെന്നു അവർക്ക് അറിയുകയേ ഇല്ലെന്നു തോന്നി. വിനോദ സഞ്ചാരത്തിൻറെ സാധ്യതകൾ കശ്മീർ ജനത അറിഞ്ഞു വരുന്നു എന്നതാണ് ആശ്വസിക്കാനുള്ളത്. സർവകലാശാലകളിൽ യുവ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇന്ത്യാ വിരുദ്ധ മുദ്രാവാക്യങ്ങളുമായി ഇടയ്ക്കു പ്രകടനങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതാണ് ഏറ്റവും വലിയ ആശങ്ക.

അവിടെ യുവതിയുവാക്കൾ ഇന്നലെയോ ഇന്നോ കിട്ടിയ സ്വാതന്ത്ര്യം ആഘോഷിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. ഹെൽമെറ്റ് ഒന്നുമില്ലാതെ മൂന്നും നാലും പേർ ഇരുചക്ര വാഹനങ്ങളിൽ പായുകയായിരുന്നു. ടൽ തടാകക്കരയിലും, ചഷ്നശായ് ഗാർഡനിലും ഇവരെ കാണാം. ബോളിവുഡ് ലഹരി ആയിരിക്കണം, എല്ലാവരും സിംഗിൾ ഫോട്ടോ മൊബൈൽ വച്ച് എടുക്കുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നു, ഫേസ്ബുക്ക് തന്നാവും കാരണം. യുവതികൾ എല്ലാ തട്ടം ഉണ്ടെങ്കിലും ലോറിയൽ പോലുള്ള മേക്ക്അപ്പ് ബ്രാൻഡുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വേണം കരുതാൻ, അവരും സ്കൂട്ടിയിൽ മൂന്നാളൊക്കെ ആയിട്ടാണ് യാത്ര. ശ്രീനഗർ പട്ടണത്തിൻറെ ചെറിയ ഒരു ചുറ്റളവിന് പുറത്തു ഇതൊന്നും കാണാൻ സാധിക്കില്ല. ധാരാളം കമിതാക്കളെയും കണ്ടു. ഉണ്ട്, അവിടെ പുരോഗമനം ഉണ്ട്, ചിലപ്പോൾ പണ്ടേ ഉള്ളതായിരിക്കണം. The Greater Kashmir എന്ന പത്രം മറിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ഉന്നത വിജയങ്ങളും ഡിഗ്രിയും ഒക്കെ നേടിയ യുവതികളെ കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകൾ ഫോട്ടോ സഹിതം പല താളുകളിലും കണ്ടു. 'Islamic university of Science and Technology'-യുടെ ബസ് മുന്നെണ്ണം കണ്ടു. മൂന്നിലും ഭൂരിഭാഗം സ്ത്രീയും സുന്ദരിമാർ തന്നെ, ആൺകുട്ടികൾ പഠിക്കാനൊന്നും പോകുന്നില്ലേ

എന്നൊരു സംശയം തോന്നാതിരുന്നില്ല. ഈ സുന്ദരിമാർ കളിക്കാരില്ല എന്നൊരു ആക്ഷേപം ഉണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു.

ടാക്സികളുടെ പുറകിൽ പഴയകാല പത്താംകുളാസ് ഓട്ടോഗ്രാഫുകൾ വെല്ലുന്ന വരികൾ കാണാം. സിനിമ ഗാനങ്ങളിലെ വരികൾ ആണ് ഭൂരിഭാഗവും. ഉദാഹരണത്തിന് 'Shayad aap', 'Love isn't poison, so have it without thinking', 'Kabhi Alvida Na Kehana', 'Hum hai Rahi Pyaar Ke', 'Kaho Na Pyaar Hai'. സ്റ്റേഹത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ദാഹം വല്ലതും ആവാം. 'Butt's Clinic' എന്ന ഒരു ചെറിയ ക്ലിനിക് കണ്ടപ്പോൾ ചിരി അടക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഒരു 'Kidney Hospital'-ഉം കണ്ടു.

ടൽ തടാകം, അവിടെ 300/- രൂപയ്ക്കു ഒരു ഷിക്കാർ (ബോട്ട്) യാത്ര. തടാകം പഴയ മലയാള സിനിമകളിലൂടെയും, രംഗോലി, ചിത്രഹാർ ഗാനങ്ങളിലൂടെയും സുപരിചിതമായിരുന്നു. ഷമ്മി കപൂറിനെ എങ്ങിനെ ഇവിടെ പരാമർശിക്കാതിരിക്കും. തടാകം വിചാരിച്ചതിലും വളരെ വളരെ വലുത് തന്നെ, കിഴക്കിന്റെ വെനീസ് എന്ന പേരിനു ആലപ്പുഴ മാത്രം അല്ല അവകാശി, ഇവക്കു കൂട്ടായി ഭാരതത്തിൽ ഉദ്ദൈവർ കൂടെ ഉണ്ട് ഈ വിശേഷണത്തിന് അവകാശിയായി. തടാകത്തിന്റെ കര മുഴുവൻ ഹോട്ടലുകൾ വിഴുങ്ങാൻ ഇനിയും സമയം എടുക്കുമായിരിക്കും, എങ്കിലും ഏറെക്കുറെ വിഴുങ്ങി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഷിക്കാരുടെ ക്യാപ്റ്റൻ അഷിഖ് പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു സീസണിൽ ഈ യാത്രക്ക് 800-900 രൂപ വരെ ആയേക്കാം. യാത്ര അവസാനിക്കുന്നതു ഒരു ഫ്ലോടിംഗ് മാർക്കറ്റ് കൂടി കടന്നാണ്. മാർക്കറ്റ് പരിസരത്ത് വള്ളം തുഴഞ്ഞു പോകുന്ന തദ്ദേശീയരെ ധാരാളം കാണാം. ധാരാളം ഹൗസ് ബോട്ടുകളും അവിടെ ഉണ്ട്, അവയൊക്കെ നിശ്ചലം ആണ്, അവയിൽ മുറി ഒന്നിന് തിരക്കനുസരിച്ചു 1800 മുതൽ 5000 വരെയാണ് നിരക്കുകൾ.

തടാകത്തിലെ ഒരു ഫ്ലോടിംഗ് പെട്ടിക്കടയിൽ നിന്നും 40/- രൂപയ്ക്കു ഒരു ഗ്ലാസ് 'കാവാ' വാങ്ങി കുടിച്ചു. ഇത് ചുട്ടവെള്ളത്തിൽ ഗ്രീൻ ടി ഇലകളും, ഡ്രൈ ഫ്രൂട്ട്സ്, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ, കങ്കുമപ്പൂവ് അങ്ങനെ എന്തൊക്കെയോ ചേർത്ത കാശ്ചീരികളുടെ ആരോഗ്യകരമായ പാനിയം ആണത്രേ പക്ഷെ എനിക്ക് അത്ര സ്വാദൊന്നും തോന്നിയില്ല. പല സമയങ്ങളിൽ നിന്നായി 'മട്ടൺ രോഗൻജോഷ്', 'മട്ടൺ റിസ്സ്', 'ചിക്കൻ യാഗനി' തുടങ്ങിയ പ്രധാനപ്പെട്ട

കശ്മീരി വിഭവങ്ങൾ കഴിച്ചിരുന്നു.യാഗ്നി എന്ന് പറയുന്നത് മലയാളിയുടെ സ്വന്തം കാളൻ ഉണ്ടാക്കി അതിൽ ചിക്കൻ ഇട്ടതിനു സമം ആയിരുന്നു. കാശ്മീരി പുലാവ് ആണ് ഇതിൽ എടുത്തു പറയുന്നത്, ചിക്കനും മട്ടനും എല്ലാം ഇതിലുണ്ട്, ആഹാരപ്രിയർ തീർച്ചയായും കഴിക്കേണ്ട ഒരു വിഭവം തന്നെ.

തടാകത്തിനു തൊട്ടടുത്താണ് ചഷ്ടഷായ് ഗാർഡൻ, തിരക്കേറിയ വിശാലമായ ഒരു പൂന്തോട്ടം, വാക്കുകളെക്കാൾ വാചാലമായ ചിത്രങ്ങൾ ഇൻറർനെറ്റിൽ ലഭ്യമായതിനാൽ സൗന്ദര്യവർണ്ണനക്കു മെനക്കെടുന്നില്ല. തടാകത്തിനു തൊട്ടടുത്തുള്ള മലമുകളിൽ ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യർ സ്ഥാപിച്ച ഒരു ശിവ ക്ഷേത്രം കാണാം. അനേകം പടവുകൾ കയറി വേണം മുകളിലെത്താൻ, മലമുകളിലെ മർദ്ദവും ഓക്സിജൻ അളവും കണക്കിൽ എടുത്താൽ, ആ പടവുകൾ വേഗം കയറുന്നത് ശാരീരികക്ഷമത പരീക്ഷിക്കുന്നതിനതകം. മുകളിൽ ചെന്നെത്തിയാൽ നഗരം മുഴുവനും കാണാം പക്ഷെ ക്യാമറ, മൊബൈൽ ഇവയൊന്നും കൊണ്ട് പോകാൻ അനുവാദമില്ല. ശ്രീനഗരം ഒരു ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ നഗരം ആയിരുന്നു എന്ന് വേണം കരുതാൻ. അവിടെയും ഇവിടെയും പൂർണ്ണമായും ഭാഗികമായും തകർന്ന ക്ഷേത്രങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. അവയൊക്കെ ശക്തമായ കാവലോടുകൂടി ആർക്കിയോളോജിക്കൽ സർവ്വേ ഓഫ് ഇൻഡ്യ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു, പ്രവേശനമോ പൂജയോ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല. കാലപ്പഴക്കത്തിൻറെയോ,ഹിന്ദു-മുസ്ലീം സംഘർഷത്തിൻറെയോ സാക്ഷി പത്രമായി അവ ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നു. ഭാരതത്തിൽ അധിനിവേശം നടത്തിയവർ പല ക്ഷേത്രങ്ങളും തച്ചടച്ചെങ്കിലും അവരുടെ ഇളം തലമുറക്കാർ ക്ഷേത്ര നിർമ്മാണത്തിനും ഹൈന്ദവ ഉത്സവങ്ങൾക്കും കയ്യഴിച്ചു സംഭാവന ചെയ്തവർആണെന്നപ്രചരിക്കപ്പെടാത്തചരിത്രംസാമ്പ്രദികമായിഓർക്കുന്നു. പ്രജകളിൽ നല്ലൊരു ശതമാനം ആൾക്കാർ ഹൈന്ദവർ ആയതു കൊണ്ട് മതസാഹാർദ്ദം കാത്തു സൂക്ഷിക്കാൻ ആ ഭരണാധികാരികൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

നാട്ടിൽ ഉള്ള പരിചയക്കാർക്ക് പലതും കാശ്മീരിൽ നിന്നു വേണം എന്ന് സ്ഥലത്തെത്തി ഒരു ദിവസത്തിനകം തന്നെ മനസ്സിലായി. ആദ്യത്തെ ആവശ്യം ഒരു കാർപ്പെറ്റ് ആയിരുന്നു (ഇതു കേട്ടപ്പോഴേ 'ദി ബിഗ് ലെബോർസ്ക്വി' എന്ന ഹോളിവുഡ് പടം ഓർക്കാതിരുന്നില്ല), കങ്കുമപ്പൂവു, ഹാൻഡ് ബാഗ് ഇവയൊക്കെ ആയിരുന്നു അടുത്ത ആവശ്യങ്ങൾ. കങ്കുമപ്പൂവു ഗ്രാം ഒന്നിന് 150 മുതൽ 250 രൂപ വരെ ആണ് വില, ഗർഭിണികൾ കഴിച്ചാൽ കുട്ടിക്ക് നിറം വരുമത്രേ,

എത്രത്തോളം സത്യം ഉണ്ടെന്നു അറിയില്ല. പലതരം ലെതെർ ഉൽപ്പന്നങ്ങളും കരകൗശല ഉൽപ്പന്നങ്ങളും വളരെ മിതമായ നിരക്കിൽ ലഭിക്കും. ശ്രീനഗരത്തിൻറെ അതിർത്തിക്കപ്പുറം വിശാലമായ ക്ഷമപ്പു കൃഷിയിടങ്ങളാണ്, വയലറ്റ് നിറവും മണ്ണിൻറെ നിറവും ചേർന്ന ആ കാഴ്ച ഒന്ന് വേറെ തന്നെ. അതിനും അപ്പുറം ആപ്പിൾ തോട്ടങ്ങൾ ആണ്. ഇവ നോക്കിയിരുന്നപ്പോൾ ഒരു വണ്ടി നിറയെ താമര തണ്ടുകൾ കൊണ്ട് പോകുന്നത് കണ്ടു. ഒന്നാലോചിച്ചാൽ സമാധാനം ഒഴിച്ച് ബാക്കി എല്ലാം അവിടെ ഉണ്ട്. ഈ സംഘർഷഭരിതമായ അവസ്ഥമൂലം ശബ്ദസംഖ്യാ ശാസ്ത്ര വിദഗ്ധർ 'കശ്മീർ' ഒരു ഉദാഹരണമായി സൂചിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഒരു പേരിൻറെ ഉച്ചാരണം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന പ്രകമ്പനങ്ങൾ പഠിച്ചു അതിലെ നെഗറ്റീവും പോസിറ്റീവും വിശകലനം ചെയ്യുന്ന പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രം ആണ് ശബ്ദസംഖ്യാ ശാസ്ത്രം(Pronology). വളരെ കൗതുകം ഉണർത്തുന്നതും ഒരു പരിധി വരെ ലളിതവും ആണ് ഈ ശാസ്ത്ര ശാഖ. ഉദാഹരണത്തിന് Gandhi എന്നതു 'Can' 'die' എന്ന ഉച്ചാരണവും ആയി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. Kennedy എന്ന പേരിനവസാനം Dy എന്നത് Die എന്ന നെഗറ്റീവ് ആയി പരിണമിക്കുന്നു. Hitler അവസാനം 'Er' എന്നത് 'Error' ആയി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രപ്രകാരം ഇവരുടെ ഒക്കെ അന്ത്യത്തിന് മൂലകാരണം പേര് തന്നെ. കശ്മീർ എന്ന പേര് അവസാനിക്കുന്നത് Error-ലും, ഈ പേര് മാറ്റിയാൽ ചിലപ്പോൾ സ്ഥിതിഗതികൾക്ക് മാറ്റം വന്നേക്കാം.

ലിടാർ നദിയുടെ കൂട്ടുപിടിച്ച്, അതിലെ തെളിനീരും, വെള്ളാരം കല്ലുകളും കണ്ടു യാത്ര ചെയ്തു പഹൽഘാം എന്ന ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട വിനോദ സഞ്ചാര കേന്ദ്രത്തിൽ എത്തിപ്പെട്ടു. വണ്ടി നിർത്തുന്നതിനു മുമ്പേ സഞ്ചാരികളെ റാഞ്ചി കുതിരപ്പുറത്തു കയറ്റാൻ ആൾക്കാർ ഓടി വരും. ഏകദേശം 1500 മുതൽ 2000 രൂപ മുടക്കി കുതിരപ്പുറത്തു ഇന്ത്യയിലെ സിറ്റ്സർലൻഡ് കാണാൻ മല കയറാം. ഒരു ജീവൻ പണയം വച്ചുള്ള യാത്ര എന്നൊക്കെ തോന്നിയേക്കാം (ചില കൗബോയ് ചലച്ചിത്രങ്ങളിൽ കുതിരകൾ കുത്തനെയുള്ള മലകൾ കയറുന്നത് കണ്ടു അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്). യാത്ര കഴിയുമ്പോഴേക്കും കുതിരയെ വളക്കാനും തിരിക്കാനും ഓടിക്കാനും നിർത്താനും ഒക്കെ ഏകദേശം പഠിക്കാം. മലയാളികളും കുതിരയും തമ്മിൽ അത്ര അടുപ്പം പോര എന്ന് വേണം കരുതാൻ. ഊട്ടി, മൈസൂർ, കൊടൈക്കനാൽ എന്നിവിടങ്ങളിൽ പോയി കുതിര സവാരി നടത്തുന്ന ചിത്രം എടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ അത് അവിടെ തീർന്നു. പക്ഷെ കുതിരപ്പുറത്തുനിൽ ആകൃഷ്ടരായ ധാരാളം മലയാളികൾ ഉണ്ട്.

മൈസൂർ, ബോംബെ, ഹൈദരാബാദ്, മദ്രാസ്, പൂനെ, ഡൽഹി, ബാംഗ്ലൂർ ഇവിടങ്ങളിൽ എല്ലാം റേസ്കോപ്പുകൾ ഉണ്ട്. പന്ത്രയം വയ്ക്കാൻ വെറും പത്തു രൂപയോളം മതി, അധികം കാശ് കൊണ്ടുപോകാതിരിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. പഹൽ‌ഘാമിൽ നിന്നുള്ള മടക്ക യാത്ര, അധികം വണ്ടികൾ ഒന്നുമില്ല. ട്രിപ്പ് ജിപ്പ് ആണ് നാട്ടുകാരുടെ പ്രധാന ആശ്രയം, ഒരു പെൺകുട്ടി ഒറ്റയ്ക്ക് ഞങ്ങളുടെ വണ്ടിക്കുകെ കാണിക്കുന്നതു കണ്ടു. ആലോചിച്ചപ്പോൾ ആരാണ് യാത്രക്കാർ എന്നൊന്നും അറിയാതെ ഒരു വണ്ടിക്ക് കൈ കാണിക്കുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി, കാശ്ശീർ കേരളത്തിനെ അപേക്ഷിച്ചു സുരക്ഷിതം ആണോ എന്ന സംശയം തോന്നാതിരുന്നില്ല. യാത്രയിൽ എപ്പോഴോ ദാഹം തോന്നിയ ഞങ്ങളുടെ ഡ്രൈവർ, റോഡിനു അരികിലുള്ള ഒരു അരുവിയിൽ നിന്നും വെള്ളം കുടിക്കുന്നത് കണ്ടു. ആ അരുവിക്ക് മുകളിൽ ഒരു കൊച്ചു ഗ്രാമം ഉണ്ടായിരുന്നു. കാശ്ശീരി ജനത വൃത്തിയും വിവേകവും ഉള്ളവരാണോ അതോ ഡ്രൈവർ വൃത്തിഹീനനായ ഒരു മനുഷ്യനാണോ എന്നറിയില്ല, ആ അരുവി കണ്ടു ഒന്ന് മുഖം കഴുകി ദാഹം മറ്റാൻ തോന്നിയാൽ അതിൽ അതൃപ്തപ്പെടാനും ഒന്നുമില്ല.

പെൺ മരങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മലഞ്ചരിവുകൾ താണ്ടി ഗുൽമാർഗ്ഗിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടം സുപരിചിതമായി തോന്നി, ഹിന്ദി സിനിമ തന്നെ കാരണം. അവിടെ നിന്നും ഗോണ്ടാല (റോപ് വേ) കയറി മലമുകളിൽ ചെല്ലണം എന്നതാണ് എല്ലാവരുടെയും ലക്ഷ്യം. ഗോണ്ടാലക്ക് ടിക്കറ്റ് എടുക്കണം (മോഹൻലാൽ ചിത്രത്തിനു ആദ്യ ദിവസം ടിക്കറ്റ് എടുക്കാൻ ഇതിലും എളുപ്പമാണ്). രണ്ടു ചെക്ക് പോയിന്റ് ഉണ്ട് ആ യാത്രക്ക്, ആദ്യ പോയിന്റിൽ എത്താൻ 300- രൂപ ആകും, രണ്ടാമത്തെ പോയിന്റിൽ എത്താൻ ഒരു 500 രൂപ ടിക്കറ്റ് കൂടെ എടുക്കണം. മഞ്ഞു മുടിയ ആ പർവത നിരകളിൽ സ്ക്ലിയിങ്ങ് പോലുള്ള വിനോദോപാധികൾ ഉണ്ട്. മലയുടെ നെറുകയിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയും പാക്ക് അധിനിവേശ കശ്മീരും വേർതിരിക്കുന്ന പീർ പഞ്ചാൽ മലനിരകൾ കാണാം. ഗുൽമാർഗ്ഗിലെ മറ്റൊരു ആകർഷണം 'ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് സ്ക്ലിയിംഗ് ആൻഡ് മൗണ്ട് ടൈനെയറിംഗ്' ആണ്. സമയമുള്ളവർക്ക് 5 ദിവസം മുതൽ 25 ദിവസം വരെ നീണ്ടു നില്ക്കുന്ന കോഴ്സുകൾക്ക് ചേരാം. 5000 മുതൽ 12000 വരെ ആണ് ഫീസ്. താല്പര്യമുള്ളവർക്ക് ഉത്തരാഖണ്ഡിലെ 'നെഹ്റു ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് മൗണ്ടനീയറിങ്' ആവും കൂടുതൽ സൗകര്യം. അവിടെ 30 ദിവസത്തോളം ഉള്ള കോഴ്സ്

ചെയ്യാൻ വെറും 5000 രൂപയോളമേ ആകൂ. ഒരിക്കൽ 6 മാസം കഴിഞ്ഞു തുടങ്ങുന്ന കോഴ്സിനു അപേക്ഷിച്ചു നോക്കിയിരുന്നിട്ടും വെയ്റ്റിങ്ങ് ലിസ്റ്റിൽ കയറിപ്പറ്റാൻ മാത്രമേ സാധിച്ചുള്ളൂ. അതിനാൽ ഒരു വർഷത്തെ പ്ലാനിംഗ് എങ്കിലും വേണ്ടിവരും ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ എത്തിപ്പെടുവാൻ.

ഉറി എന്ന ചെറുതും തിരക്കുള്ളതും ആയ ഒരു പട്ടണം കഴിഞ്ഞു വേണം ഇന്ത്യയും പാക് അധിനിവേശ കശ്മീരും തമ്മിലുള്ള ഒരു അതിർത്തി ചെക്ക് പോസ്റ്റായ 'കമാൻ അമൻ സേതുവിൽ' എത്തിച്ചേരുവാൻ. രാജവാഴ്ച്ച കാലത്തെ ഒരു പ്രധാന വിനോദ കേന്ദ്രമായിരുന്നു ഉറി എന്ന് ഇപ്പോൾ വിശ്വസിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. പോകുന്ന വഴിക്ക് ഏതോ ഒരു രാജവംശത്തിന്റെ എഞ്ചിനീയറിംഗ് മികവിൻറെ തെളിവായി തടിയിൽ തീർത്ത കനാലും അക്വാഡക്റ്റും കാണാം, അതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഇന്റർനെറ്റിലൊന്നും ലഭ്യമല്ല. ഝലം നദിയുടെ തീരത്ത് കൂടെ ഉള്ള ഒരു യാത്ര, പാക് സൈനികർക്ക് നോട്ടം കിട്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ റോഡിൽ മുന്നറിയിപ്പ് അടയാളങ്ങൾ വച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീനഗറിൽ നിന്നും അനുവാദം വാങ്ങിയാൽ മാത്രമേ ഉറി കടന്നു അതിർത്തി(നിയന്ത്രണ രേഖ) വരെ പോകാൻ സാധിക്കൂ, ആരും അധികം പോകാത്തത് കൊണ്ട് പോകുന്നവർ അതിർത്തി സൈനികർക്ക് മധുര പലഹാരങ്ങൾ വാങ്ങി കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു പതിവ് ഉണ്ടത്രേ. അതിർത്തി അടുക്കുമ്പോൾ റോഡിനു കൂട്ടായി നദിയും, നദിക്കപ്പുറം പാക് അധിനിവേശ കശ്മീരും. നദിക്കപ്പുറം ഒരു വിളിപ്പാടകലെ മാത്രം കണ്ണുനിൽ ഉള്ളത് പാക് മണ്ണ് ആണെന്ന സത്യം കുറച്ചു ഭയാനകം തന്നെ ആയിരുന്നു.

പാക് അധിനിവേശ കശ്മീരിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മുസഫറാബാദ് ഹിന്ദു ശ്രീനഗറും തമ്മിൽ എല്ലാ തിങ്കളാഴ്ചയും ഈ ചെക്ക് പോസ്റ്റ് വഴി ബസ് സർവീസ് ഉണ്ട്, അവിടെയും ഇവിടെയും ആയി അകന്നുപോയ ബന്ധുജനങ്ങൾക്ക് ചെയ്തു കൊടുത്ത ചെറിയൊരു സൗജന്യം. മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ ചരക്കു ലോറികൾ മാത്രം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അലങ്കാരത്തിൻറെ ആധികൃതം കൊണ്ട് പാകിസ്ഥാനി ട്രക്കുകളെ 'ദുൽഹൻ' എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. ബോറടിക്കുമ്പോൾ അതിർത്തിയിലെ പാകിസ്ഥാനി സൈനികർക്ക് വെടിയുതിർക്കുന്ന ഒരു ലളിതമായ ചടങ്ങുണ്ട്. മറുപടി ആയി ഇന്ത്യൻ സൈനികർ വളരെ കൃത്യമായി വെടിയുണ്ടകളുടെ പാടുകൾ ഉള്ളയിടത് വെടി വെച്ചു തീയതി രേഖപ്പെടുത്തി ചുട്ടമറുപടി കൊടുക്കാറുണ്ട്.

വാകാ അതിർത്തിയിൽ നിന്നും ഈ അതിർത്തിയെ വിഭിന്നമാക്കുന്നതും ഇതുതന്നെ, അതിർത്തിക്കപ്പറം പാക് പതാകയോടൊപ്പം പാക് അധിനിവേശ കശ്മീരിന്റെ(പാക് വ്യാഖ്യാനത്തിൽ -ആസാദ് ജമ്മു ആൻഡ് കശ്മീർ, AJK) മറ്റൊരു പതാക കൂടെ കാണാം. നദിക്കപ്പറം ചായ കുടിച്ചു നില്ക്കുന്ന പാക് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ഫോട്ടോ എടുക്കുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഒരു പിടപ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നു വശങ്ങളിലും ശത്രു ഉയരത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ആ ചെക്പോസ്റ്റിൽ ഒരു സംഘർഷം ഉണ്ടായാൽ പലായനം ചെയ്തു കുറച്ചു പുറകിൽ നിന്ന് ചെറുത്തു നില്ക്കാൻ മാത്രമേ നമുക്കാവൂ. അതിർത്തിയിൽ നിന്ന് മടങ്ങി ബാരമുള്ള എത്തിയപ്പോഴേക്കും ഇരുട്ടിയിരുന്നു, ബാരമുള്ള എന്ന സ്ഥലം അപകടം പിടിച്ചതാണ് എന്ന് എങ്ങനെയോ ഒരു ധാരണ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയുമായി തങ്ങളുടെ പരമ്പരാഗത വേഷമായ 'ഫിറൻ' ധരിച്ചു നടന്നു പോകുന്ന ഒരു നാട്ടുകാരനെ കണ്ടപ്പോൾ ഒരു കൗതുകം തോന്നി. കുട്ടക്കകത്തു ഒരു മൺചട്ടിയുണ്ട് അതിനകത്ത് പുകയുന്ന കൽക്കരിയും. അവർ എവിടെയെങ്കിലും ഇരുന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ഈ മൺചട്ടി ഊഹ പോലുള്ള വസ്ത്രത്തിന് അകത്തു വയ്ക്കും. തണുപ്പുകറ്റാൻ ഇതിലും നല്ല മാർഗ്ഗം വേറെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

രാവിലെയും വൈകിട്ടും നഗരത്തിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ടു റോഡ് കയറുക എന്ന മലിറ്ററി കോൺവോയെ ആശ്രയിച്ചാണ് അതിർത്തിയിൽ നമ്മുടെ സൈന്യത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ്. 15 മുതൽ 25 വണ്ടികൾ വരെ കാണാം ഒരു കോൺവോയ്. അവയ്ക്ക് നേരെ കല്ലെറിയുന്ന ഒരു കുട്ടിയുടെ കുടുംബത്തിന് 5000/-രൂപ വരെ ലഭിക്കും എന്ന് കേട്ടു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഇതിനു നേരെ കല്ലേറും വെടിവെപ്പും സ്റ്റോടനങ്ങളും ഉണ്ടാവാറുണ്ട്. റോഡിനു ഇരുവശവും ഈ വണ്ടികളെ സുരക്ഷിതമായി കടത്തി വിടാൻ സൈനികർ ഉണ്ടാവും, സ്വന്തം രാജ്യത്താണ് ഈ ബുദ്ധിമുട്ട് എന്ന് ഓർക്കണം. ഓരോ ജവാൻമാർക്കും ഓരോ കഥയുണ്ട്. പലരുടെയും കുടുംബം നാട്ടിൽ നല്ല രീതിയിൽ കൃഷി ചെയ്തു ജീവിക്കുന്നവരാണ്. ഇടയ്ക്കു വല്ല നഷ്ടവും ഉണ്ടായാൽ കുടുംബത്തിനു ഒരു താങ്ങായിട്ടാണ് പലരും പട്ടാളത്തിൽ എത്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. തീർച്ചയായും ചില അപ്രിയ കഥകളും ഉണ്ട്. ജവന്മാർ മേലുദ്യോഗസ്ഥരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നത് 'ജയ് ഹിന്ദ് സാബ്' എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആണ് എന്നായിരുന്നു എന്റെ ധാരണ. പക്ഷെ പല യൂണിറ്റുകൾക്കും പല പ്രയോഗങ്ങൾ ആണ്. 'ജയ് ദുർഗ സാബ് ', 'റാം റാം സാബ്', 'വണക്കം സാബ് ', 'സത്വപീയകാൽ സാബ് ' എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു.

ഏതു മതത്തിൽ പെട്ടവരാണെങ്കിലും ഒരു മടിയും ഇല്ലാതെ ഇതു പറയുന്നു. യൂണിറ്റിനോട് ഉള്ള കൂറും ഒരുമിച്ചു പോരാടുന്നതിൽ ഉള്ള ലഹരിയും ആണ് രാജ്യസ്നേഹത്തേക്കാൾ ഇവരെ നയിക്കുന്നത് എന്ന് കേട്ടറിഞ്ഞു. നവംബർ മാസം ആദ്യം ആയതിനാൽ പട്ടാളക്കാർ എല്ലാവരും തിരക്കിലായിരുന്നു, ശമ്പളം പിൻവലിക്കാൻ A .T .M-കളിൽ കേരള ബിവറേജിനെ വെല്ലുന്ന തിരക്കായിരുന്നു. ശ്രീനഗറിൽ മദ്യവില്പന ഇല്ല, ആകെ മൂന്നു ബാർ മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നാണ് അറിയാൻ സാധിച്ചത്, മൂന്നും ഡൽ തടാകത്തിനു അടുത്ത് തന്നെ.

പോപ്പാർ മരങ്ങളും, ദേവദാരുക്കളും, ചുവന്ന ചിനാർ മരങ്ങളും മടക്കയാത്രയിൽ എന്നെ വല്ലാതെ മോഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രിയപ്പെട്ടവർക്ക് വേണ്ടി വാങ്ങിയ സാധനങ്ങളും ആയിഡൽഹി വിമാന താവളത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ കണ്വേയറിൽ കൂടി വന്നത് ആപ്പിൾ പെട്ടികൾ മാത്രമായിരുന്നു. അതിൽ നിന്ന് എന്റെ പെട്ടി കണ്ടുപിടിച്ച് നാട്ടിലേക്കുള്ള വിമാനത്തിനായി ഓടി അടുത്ത ടെർമിനലിൽ ചെന്നപ്പോൾ എയർ ഇന്ത്യ സ്ഥിരം പല്ലവി തന്നെ, ആ ഫ്ലൈറ്റ് ക്യാൻസൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നു, ഒരു ദിവസം ഡൽഹിയിൽ തങ്ങി അടുത്ത ദിവസത്തെ വിമാനത്തിനു പോകാം എന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. ശ്രീനഗറിൽ പ്രീപ്പേയ്ക്ക് സിം ഉപയോഗ ശൂന്യമായതിനാൽ വിമാനം ലേറ്റ് ആയതു അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സങ്കടം പറയാൻ ചെന്നപ്പോൾ കൗണ്ടറിൽ ഒരു കശ്മീരി, കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ചോദ്യം, "നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ ഒരു പെട്ടി ആപ്പിൾ ഇല്ലേ?" (ഞാൻ മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചു, ഉദ്യോഗസ്ഥന് കൈക്കൂലി ആയിട്ടു ആപ്പിൾ വേണമായിരിക്കും എന്ന്), "ഉവ്വ്", "കയ്യിൽ കുങ്കുമപ്പൂവ് ഇല്ലേ ", "ഉവ്വ്", ഒരു വലിയ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു "ആ എനിക്കറിയാം അതാണു ഞങ്ങളുടെ നാടിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത , ഒരു 3 മണിക്കൂർ ദയവു ചെയ്തു വെയിറ്റ് ചെയ്യൂ , ഒരു ഫ്ലൈറ്റ് ഉണ്ട്, അതിൽ സ്ഥലം ഉണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങള്ക്ക് ടിക്കറ്റ് ലഭിക്കും, അതിനു ചെറിയ സാധ്യത ഉണ്ട് ". കശ്മീരി വാക്ക് പാലിച്ചു.

എന്റെ യാത്രയും, താമസവും എല്ലാം സുഖകരമാക്കിയ രണ്ടു പേരോട് തീർത്താൽ തീരാത്ത നന്ദി എപ്പോഴും എനിക്കുണ്ടാവും. കാശ്മീർ എന്ന സ്വർഗ്ഗം സ്വർഗ്ഗമായി നിലനിർത്താൻ തതദേശീയർക്കും, സ്വർഗ്ഗം കൈവിടാതിരിക്കാൻ സർക്കാരിനും സാധിക്കട്ടെ.

ജയശങ്കർ

Climate Studies

tjayasankar@gmail.com

നാലഞ്ചു കൊല്ലം ശല്യമില്ലാത്തതാരു-
നാടകവീരൻ പടിക്കവെന്നെത്തി..
അത്തർ മണക്കുന്ന തൂവെള്ള ജൂബിയം-
തേനൊഴുകുന്നൊരു പാൽച്ചിരിയും..
പലവക പാദാരവിന്ദം കഴുകി താൻ-
പടവെട്ടിമേടിചൊരവസാനഭാഗ്യം..
നാലഞ്ചുപേരും ചെങ്കോലുമില്ലെങ്കിൽ-
നാട്ടിൽ തുണതുല്യൻ, വീട്ടിലും പൂജ്യം..
ഇതുതരാം അതുതരാം പലതും തരാം-
പക്ഷെ വോട്ടു തന്നീടണേ, രക്ഷിച്ചിടേണമേ..
മറ്റൊന്നുമറിവില തന്നുടെ ചിഹ്നമിത് -
ഇന്നതാണെന്നതൊന്നോർത്തിരിക്കേണമേ..

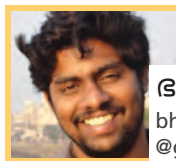
അനിയൻ

സുരജ്
soorajkaniyankunnu@gmail.com

ഉമ
umasreenath87@gmail.com

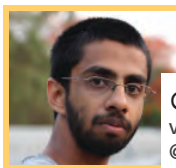
ഭവത്രാതൻ
bhavathrathanbk@gmail.com

നന്ദകുമാർ
npnandakumar@gmail.com

സനൽ
sanalceb@gmail.com

വാസുദേവൻ
vasudev2020@gmail.com

ശ്രീകുമാർ
msreekumar2010@gmail.com

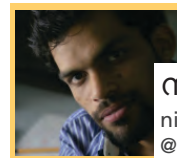

ജയശങ്കർ
jayasankar@gmail.com

അണിയറക്കാർ

ആൽവിൻ
apgnovember.1984@gmail.com

നിഖിൽ
nikhildkv@gmail.com

ജംഷെദ്
jamshednassin@gmail.com

ഗൗരി
panicker.gauri@gmail.com

ജെനിൻ
jeninjvadakkan@gmail.com

സാജൻ
sajan.spillai@gmail.com

അഭിലാഷ്
abhilash.art@gmail.com

ശ്യാം
dudedude1990@gmail.com

മലയാളി സാംസ്കാരിക സമിതി
ഐ ഐ ടി ബോംബെ

ഏപ്രിൽ 2014